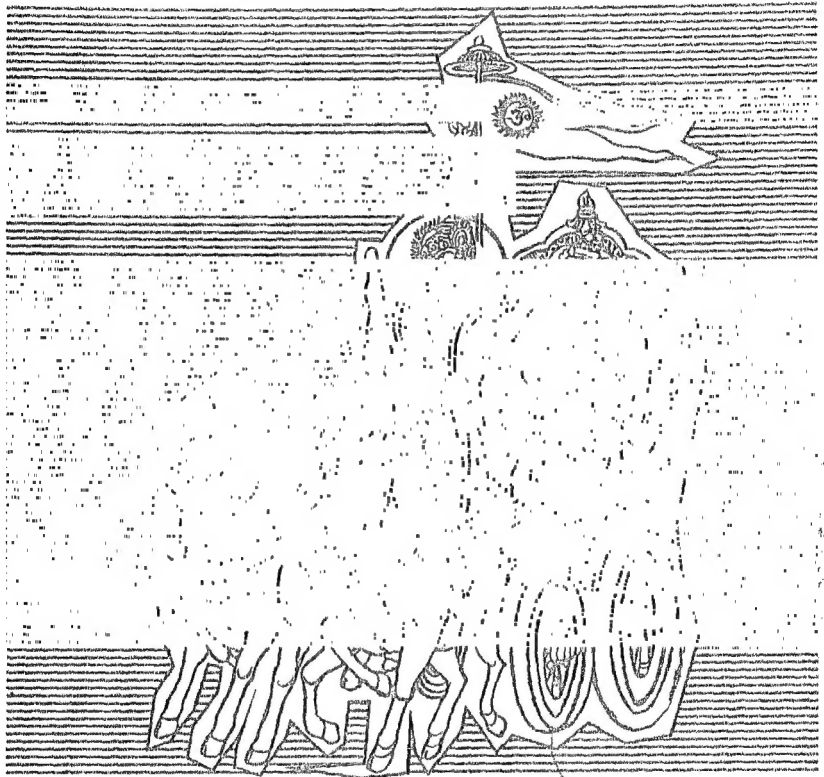

గీతా రహస్య తత్వము

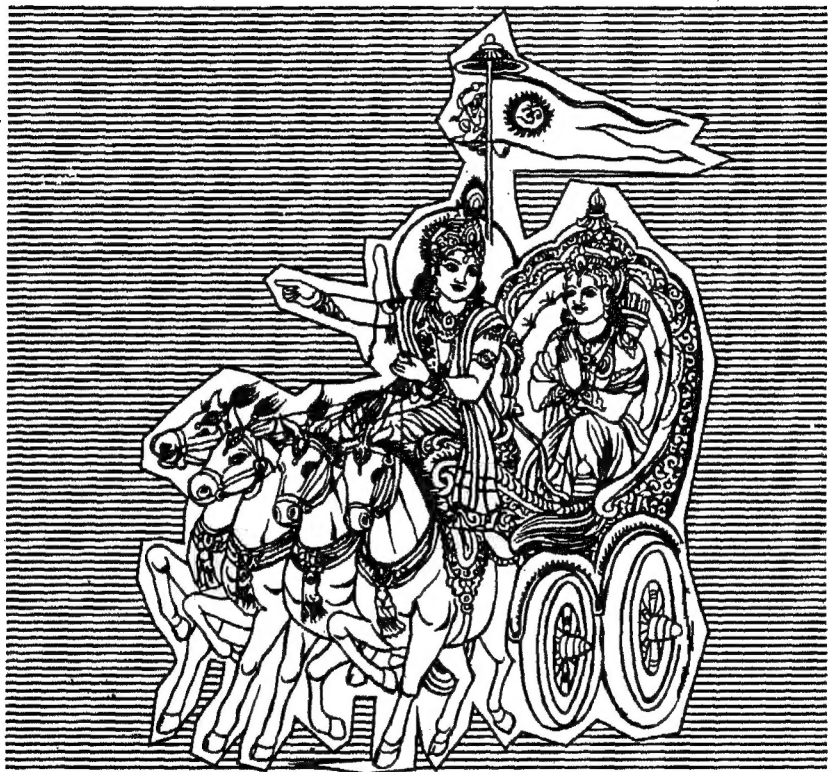
రచయిత :

శ్రీ రామకోటి రామకృష్ణానంద స్వామి

ఈదుల బళాపురం - సోమందేపల్లి మండలం

అనంతపురం జిల్లా.

గీతా బోధామృతము

రచయిత :

శ్రీ రామకోటి రామకృష్ణానంద స్వామి

ఈదుల బళాపురం - సోమందేవ మండలం

అనంతపురం జిల్లా.

ప్రచురణ : 2002

PLACED ON THE SHELF
Date.....

ప్రతులు : 1000

గ్రంథకర్త :

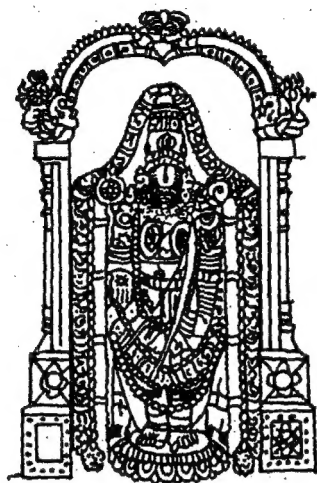
శ్రీ రామకోటి రామకృష్ణానంద స్వామి
ఈదుల బళాపురం - సోమందేపల్లి మండలం
అనంతపురం జిల్లా.

DR VENKATESWARA
CENTRAL LIBRARY &
RESEARCH CENTRE
Acc. No. 55826
Date.....
TIRUPATI.

ముద్రణ :

చంద్రకళ (ప్రింటర్స్),
అనంతపురం.

గీతా బోధామృతము

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానముల వారి

ఆర్థిక సహాయ సహకారములతో ఈ గ్రంథ ముద్రణ
కావించబడినది.

ద్రుఢ రచయిత :

పూజ్యశ్రీ రామకోటి రామకృష్ణానంద స్వామిజీవారు

శ్రీరామకృష్ణానంద ఆశ్రమం, ఈదుల బళాపురం (పో)
సోమందేపల్లి మండలం. అనంతపురం జిల్లా. - 515 122

మందుమాట

పవిత్ర భారతావని కర్మభూమి, ధర్మానికీ, ఆర్షసంస్కృతికీ, పవిత్రతకూ, ఇది పుట్టినిల్లు. ఇక్కడ వేదాలు, ఉపనిషత్తులు, ఇతిహాసాలు, పురాణాలు, శృతులు, స్మృతలు వెలసి మన సంస్కృతికి అద్దం పట్టులై,

ఉపనిషత్తులు - బ్రహ్మసూత్రాలు భగవద్గీత, యీ మూడింటినీ ప్రస్తాన త్రయం అంటారు. సర్వ వేదసార సంగ్రహమే యీ భగవద్గీత!

గీతా గంగా చ గాయత్రీ

గోవిందేతి హృది స్థితే

చతుర్థకార సంయుక్తే

పునర్జన్మ నవిద్యాతే -

అన్న గకార చతుష్టయంతో గీత మొదటిది.

భగవద్గీత కంకి దధీతా, గంగాజలలిన గణికావీతా " అంటూ శంకర భగవానుడు గీతావైశిష్ట్యాన్ని వివరించారు.

ద్వాపరంలో నరులను నరాయణులుగా మార్చడానికి శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ కావించిన బోధమే ఈ భగవద్గీత. ఇది పంచమ వేదమయిన మాహాభారతము భీష్మపర్వములోనది.

“ సర్వోపనిషదో గావః

దోగ్ధ గోపాల నందనః

పార్థో వత్సః సుధీర్ఘోక్తా

దుగ్ధం గీతామృతం మహా మహత్ ” అన్నారు పెద్దలు.

పార్థుని ఆధారంగా చేసుకొని వరమాత్మ కావించిన బోధయే గీతాబోధామృతము. ఆనాడు విష్ణువు దేవతలకు అమృతాన్ని పంచి ఇస్తే ద్వారకంలో శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ ఈ గీతాబోధనమును అను అమృతాన్ని పంచి ఇచ్చి మర్తులైన మనకు అమరత్వ యోగసిద్ధిని చేకూర్చారు.

ఆ గీతా బోధనామృతాన్ని శ్రీశ్రీశ్రీ రామకోటి రామకృష్ణనంద స్వామివారు తమ అధ్యాత్మిక యోగసాధనా రూపాన అనుభవంతో మేళవించి జన బాహుళ్యానికి అందుబాటులోకి తెచ్చి, ఈ ప్రథమ షట్కాని వివరించి పండ్చారు. ఎందరో విజ్ఞులు, ప్రాజ్ఞులు గీతకు ఎన్నో వ్యాఖ్యలు వ్రాసినారు. అయినా అది నిత్యనూతనమే.

“ కల్యాణాత్మకమైన విష్ణు కథలతో ఆకర్షించుచూ ముక్తుడై కల్యుడెందడు తృప్తుడై ” అని వినంగ కొత్తవాచుండు అన్న పోతనార్యుని వాక్కు సార్థకమైనది. గీతా వాఖ్యలు కూడా నిత్యనూతనాలే.

శ్రీశ్రీశ్రీ స్వామివారి గీతాబోధామృత కావ్యలో ఎన్నో ఉపమానాలు, ఉపాఖ్యానాలు, శృతిస్మృతి ఉపనిషత్తులనుండి సమన్వాయాలు, నిదర్శనాలు, వాఖ్యలు, వివిరణమునకు గోచరిస్తాయి. బరువైన ఆధ్యాత్మిక విషయాలను నిత్య జీవనములోని దృష్టాంతాలతో వివరించి పాఠకలుకు అలసట శ్రాంతి కలుగనీయకుండ తమ వెంటనే గీతా బోధనలోకి స్వామివారు తీసుకొని వెళుతారు.

సకామ నిష్కామ కర్మల

యోగ శద్ధ వివరణము

సన్యాసశర్చ సమన్వయము

గురుపద వాఖ్య

భావదోష భాష్యము

పురుషార్థ చతుష్టయము

చతుర్విధ ఆశ్రమములతో సమన్వయించుట ఆత్మస్వరూప విశిష్టత. భావాద్వేత క్రియాద్వేతముల స్వస్థికర్మ మోక్ష నిర్వచనము మొదలైనవి. పాఠకులలో ఆసక్తిని, జిజ్ఞాసను, ఉత్సాహమును ద్విగిణీకృతము కావిస్తాయంటే అతిశయోక్తికాదు.

బలావాన్ ఇంద్రియ గ్రామరి విద్వాంసమః కర్షతి ” ఇంద్రియ నిగ్రహము కష్టము అనే సత్యాన్ని తెలిపే వ్యాగజైమిగునుల సంభాషణాత్మకతో మన హృదయాలలో చెరగని ముద్రగా స్థిరపడుతుంది.

ఇందులో స్వామి శ్రవనానికి ఇచ్చిన ప్రాధాన్యము బహుజన ప్రయోజకారి. ఒకసారి వారి బోధామృతము (విన్నాక) ఆస్వాదించాక అది మనల్ని ప్రభావించి తీరుతుందని నా దృఢవిశ్వాసము. మనుష్యులను పునీతం చేసే ఈ గీతా బోధనామృతము శ్రీశ్రీశ్రీ స్వామివారి రెండు భాగాలు (భక్తి, జ్ఞానాలు) త్వరలో లభించి మనకు అమృతత్వ ప్రాప్తిని కూర్చి అమరత్వ సిద్ధికి దోహదపడాలని వేడుకుంటూ సెలవు తీసుకొనే సహృదయ హృదయ విధేయురాలు

- జి. లక్ష్మమ్మ

1వ అధ్యాయము

త్రేతాయుగంలో భగవంతుడు రామావతారంగా అవతరించి వానరులను నరులుగా చేశాడు. ద్వాపరములో శ్రీ కృష్ణావతారంతో నరులను నారాయణులుగా మార్చడానికి అందించిన మహోపదేశమే “శ్రీమద్భగవద్గీత”

“ గీతా గంగోదకం పీత్వా పునర్జన్మన విద్యతే ” అన్న ఈ మహోపదేశమైన గీతాజ్ఞాన గంగను ఏ కొద్దిగ పానము చేసిననూ మరలా ఈ జనన మరణ సంసారములో జీవుడు ప్రవేశింపడు. శాశ్వతానంద స్వరూపమైన కైవల్యమును పొందును. ఎన్నబది నాలుగు లక్షల జీవరాసులలో మానవ జన్మమే శ్రేష్ఠమైనదని, ఈ జన్మయందే జ్ఞానార్జనకు తగిన అధికారం కలదని శాస్త్రము మనకు తెలుపుచున్నది. సర్వజీవులకు ఆహారము, నిద్ర మైథునములే ప్రధానంగా గల్గినవనియు, మానవ జన్మ మాత్రమే నిత్యానిత్య జ్ఞానంగల్గిన పవిత్ర జన్మగా చెప్పబడినది.

“ ఆహార నిద్రా భయ మైథు నంచ
సామాన్య మే తత్ పశుభిర్నరాణాం
జ్ఞానమ్నరాణాం మధికం విశేషః
జ్ఞానేన హీనః పశుభిః సమానః

సర్వజీవులకు ఆహార, నిద్ర, మైథున భయాదులతో పాటు మానవునకు జ్ఞానం అనేది అధికంగా భగవంతుడు ప్రసాదించాడు. అట్టి వివేక జ్ఞానం లేనపుడు మనిషి కూడా పశువుతో సమానము. కాన భగవంతుడు ప్రసాదించిన ఈ వివేక జ్ఞానమును నూతగాగొని, తాననగా ఎవరు? ఈ సంసారమనగా నెయ్యది? ప్రపంచమనగానేమి? పరమాత్మ అనగానేమి? అని విచారించి తరచి, సార భూతమైన పరమాత్మను బొంది మానవ జన్మ సఫలత గావించు కొనవలెను. లేనియెడల ఎన్నోజన్మల సుకృతమున సంపాదించుకున్న ఈ జన్మ వృథా అగును.

పశుపక్ష్యాధి జీవులకు ఆహారం ప్రధానం. అంటే “ తినేది ” ప్రధానం. మానవునకు “ వివేకం ” ప్రధానం. తిని తిని పశువు బాగుపడుతుంది. విని విని (మంచిని) మానవుడు మాధవుడవుతాడు. నరుడు నారాయణుడవుతాడు. శ్రవణ ప్రభావంతో ఎంతటి పాపాత్ముడు కూడా పుణ్యాత్ముడౌతాడు.

మానవునికి అన్ని ఇంద్రియములకన్న శ్రవణేంద్రియము చాలా ప్రధానమైనది. భారతంలో కర్ణుని పాత్ర చాలా ప్రముఖమైనది. “ కర్ణునితో యుద్ధం సరి, కార్తీకంతో వానలు సరి ” అని పెద్దల నానుడి. భారతయుద్ధంలో కర్ణుడు పోయిన తరువాత జరిగిన యుద్ధం అంత చెప్పుకోదగినదిగాలేదు.

“ భద్రం కర్ణభిశ్శుబ్ధాయామదేవాః ” అని ఉపనిషత్ వాక్యము. జీవితంలో మనిషి బాగుపడాలన్నా చెడిపోవాలన్నా శ్రవణమే ప్రధానం. మంచినివిని, ఎంతచెడ్డవాడైనా మంచి వాడౌతాడు. ఏడు రోజులు భాగవతాన్ని శ్రవణం చేసి పరీక్షిత మహారాజు ముక్తిని పొందినాడు. కాబట్టి ముక్తికి ముఖద్వారంలాంటి శ్రవణేంద్రియాన్ని లోకికమైన శబ్దములకు పొల్పడనీయక పుణ్యప్రదమైన భక్తి, జ్ఞాన విషయములందే దాన్ని వినియోగించి, జన్మచరితార్థం కావించు కొనవలెను.

ఒకప్పుడు ఒక మహారాజుగారు పెద్ద సభ గావించి ఆ సభలో వున్న పండితులకు, మహాత్ములకు తనలోని సంశయాన్ని దెల్పినాడు. అయ్యా ! మహానుభావులారా !

“ మానవునికి చెవులు భగవంతుడుకిచ్చాడు? ” అని ప్రశ్నించాడు. ఆ సభలో వున్న పెద్దలు, పండితులు వారి వారికి తోచిన విధంగా సమాధానమిచ్చారు. కొందరు, మహారాజా ! మానవునికి తలకిరుప్రక్కలా చెవులుండటంవల్ల మంచి మంచి ఆభరణములు అలంకరించుకోవడానికి అనువుగా వుండునట్లు భగవంతుడు ప్రసాదించాడని, మరికొందరు మంచి సంగీతాన్ని శ్రవణంచేసి ఆనందించడానికని, భగవంతుని కథలను భక్తులు పవిత్రంగా శ్రవణం చేయుటకు మౌనంగబడినవి ఇంకొందరు, ఇలాగ వారి వారి అభిప్రాయాలను వెల్లడిచేశారు. ఈ సమాధానాలు రాజునకు సంతృప్తిని కలిగించలేదు. ఈలోగా ఒక పల్లెటూరి వాడు పైకిలేచి మహాగంభీరంగా మహారాజుతో ఇలా అన్నాడు. మహారాజా ! భగవంతుడు మనకు చెవులు ఇచ్చింది విశ్వంతా చెప్పినట్లు ఆభరణాలు ధరించడానికి, సంగీతాన్ని వినటానికి, కథలు వినటానికి కాదు. మనకు బీడీ, చుట్ట, సిగరెట్ త్రాగేటప్పుడు ఆరిపోయినచో దానిని చెవిమధ్య పెట్టుకొనుటకు స్థాండులాగా వుండునట్లు చెవులను అమర్చినాడని సమాధానమిచ్చాడట. ఆ సమాధానం విన్న సభికులందరూ గొల్లున నవ్వుసాగారు. కాని రాజుగారికి వీడిచ్చిన సమాధానం మంచిగానే అనిపించి, వాడికి బహుమానమిచ్చి పంపాడట.

భగవంతుడు ప్రసాదించిన ఇంద్రియములను బుద్ధిపూర్వకంగా అపవిత్ర విషయములచే పాడుచేసుకొని, మానవత్వమును మనిషి మంటగలుపుకుంటున్నాడు. మనకు భగవంతుడు ప్రసాదించిన ఇంద్రియములను, ఏమి ఇంద్రియాన్ని ఎలా వాడుకోవాలన్న విషయాన్ని ఎలా వాడుకోవాలన్న విషయాన్ని బాల ప్రహ్లాదుడు భాగవతంలో ఎలా నెలవిచ్చాడో చూడండి.

సీ॥ కమలాక్ష నర్పించు కరములు కరములు

శ్రీనాథువర్ణించు జిహ్వ జిహ్వ

సురరక్షకుని జూచు చూడ్కులు చూడ్కులు

శేషశాయికి మ్రొక్కు శిరము శిరము

విష్ణునాకర్ణించు వీనులు వీనులు

మధువైరిదవిలిన మనము మనము

భగవంతు వల గొను పదములు పదములు

పురుషోత్తముని మీది బుద్ధి బుద్ధి

తే॥ దేవదేవుని జింతించు దినము దినము

చక్రహస్తుని బ్రకటించు చదువు చదువు

కుంభి నీధవుజెప్పెడి గురుడు గురుడు

తండ్రి హరి జేరుమని యెడి తండ్రి తండ్రి

హరిని పూజించే హస్తమే హస్తంగానీ, హరి పూజకు వినియోగం కాని హస్తం హస్తంకాదు. ఎండిపోయిన చెట్టుకొమ్మతో సమానం. భగవంతుని కీర్తించే నాలుకే నాలుక కాని, లేకుంటే అది నాలుకే కాదు. కొండచిలువతో సమానం. శ్రీహరిని చూచే కన్నులు, కన్నులేకాని, లేకుంటే అవి గోడకున్న రంధ్రములలాంటివి. శేషశాయికి మ్రొక్కు శిరము శిరమేకాని, లేకుంటే అది శిరము కాదు. దృష్టమృగాలకు అది పెద్దకొండ. చక్రధారి కథలు వినిన చెవులు చెవులే గాని లేకుంటే అవి చెవులు గావు. సర్పములు దాగుకునే పుట్ట సొరంగాల్లాంటివి. మాధవుని తలంచే మనసు మనసేగాని లేకుంటే అది మనసేకాదు. మానవుల పాలిట మహమారి. పరమాత్ముడు ప్రదిక్షణం చేసే పాదాలే పాదాలు. కానీ లేకుంటే అవి పాదాలు కావు. పాత ఇంటిని మోసే పెద్ద స్తంభాల్లాంటివి.

పద్మనాభుని భావించే బుద్ధి బుద్ధియే కానీ, లేకుంటే అది బుద్ధికాదు. దుర్బుద్ధి. అంబుజాక్షుని గూర్చి ఆలోచించే దినమే సుదినంకానీ, లేకుంటే అది దుర్దినమో, లేక తద్దినమో అయివుండాలి. చక్రధారిని గూర్చి చదివే చదువు కానీ మిగిలిన చదువులు, చదువులు కావు. అవన్నీ చావులు. గోవిందుని గురించి బోధించే గురువులు గురువులు కానీ, లేకుంటే వారు బిరుదులు మోసే పెద్ద ఎద్దులు. భగవంతుని సేవింపమని చెప్పే తండ్రులు, తండ్రులు కానీ, ప్రాపంచిక విషయముల గురించి ప్రోత్సహించు తండ్రి, తండ్రికాదు. వాని పాలిట యమధర్మరాజు.

బాలుడైన ప్రహ్లాదుడు మానవ దేహములో గల సర్వేంద్రియాలను ఎలా పునీతం చెయ్యటో లోకానికి చాటాడు. ప్రతి గురువు, ప్రతి తండ్రి చేయవలసిన విద్యుక్త ధర్మమేమో చక్కూ బోధించాడు. నేటి గురువులు శిష్యుల విత్తాపరహారులే కానీ చిత్తాపహారులు కారు. నేటి తండ్రులు ధనార్జన గురించి ప్రోత్సహించే వారే కానీ బిడ్డలకు జ్ఞానార్జనను ప్రోత్సహించే వారుకారు.

మానవుడు భగవదనుగ్రహంతో తనకు లభించిన మానవ దేహాన్ని బాలప్రహ్లాదునిలాగా, బాలద్రువునిలాగా, పరమాత్ముని స్మరణ, చింతన, ధ్యానముల చేతనే పునీతం గావించుకొని ధన్యుడు గావలెను గానీ, విషయలోలుడై విషయ ప్రపంచములో పరిభ్రమించి నరకమునబడరాదు.

“ మలనిర్మోచనం పుంసాంజలస్నానం దినేదినే,
సకృత్ గీతాంఘసిస్నానం సంసారమలనాశనం ”

ప్రతి నిత్యము భౌతికదేహ శుభ్రత గురించి ఎలా స్నానం చేయుచున్నామో అలాగే జీవునికి సంసారమనే మాలిన్యం తొలగించుకొనుటకు నిత్యము గీతాజ్ఞానమున మనము మనసును వినియోగించి ధన్యులం కావాలి. “ మహాపాపాది పాపాని గీతా ధ్యానం కరోతి చేత్ ” గీతా ధ్యానతత్పరుని కొండలంతటి పాపాలు కూడా పటాపంచలవుతాయి. పరమాత్మ దర్శనం కలుగుతుంది.

పూర్వకాలంలో గీతను శూద్రులు పఠించరాదనేది బహుళంగా ఉండేది. కానీ నేటికాలపు జనుల పుణ్యమో అన్నట్లు ప్రతి ఒక్కరూ స్త్రీ పురుషాది, చిన్న పెద్ద తారతమ్యము లేక ఎల్లరు పఠించి ధన్యులు కావచ్చుననే అభయసందేశం శ్రీశ్రీశ్రీ సద్గురు మళయాళ స్వాములవారు వొసంగి, అందరినీ గీతోపదేశమునకు అర్హులుగా చెప్పి మహోపకారం గావించారు. ఆ మహామహుని కృషికి అంద్రావని ఎంతో ఋణపడి వున్నదని అన్ననూ అతిశయోక్తికాదు.

పంచమ వేదమని ప్రసిద్ధి గాంచిన మహాభారతం పదునెనిమిది పర్వములలో భిష్మపర్వమునందు గీతోపదేశం చేయబడింది. ఇదియునూ పదునెనిమిది అధ్యాయములతో కర్మ, భక్తి, జ్ఞానములను కలిగి ఉపనిషత్తుల సారసంగ్రహమే ఈ భగవద్గీత.

మనవేద వాఙ్మయమున నెన్నియో వేదాంత గ్రంథములు కలవు. నాలుగు వేదములు, 108 ఉపనిషత్తులు, 18 పురాణములు, భారత, భాగవత రామాయణాది గ్రంథములెన్నియో ఉన్నవి. ఇన్ని గ్రంథముల చదివి, సారా సారములు గ్రహించుటకు, అల్పాయుష్కులు, అల్పబుద్ధులు బహురోగ సంజనితులైన నేటి మానవులకు కష్టతరమైనదిగానెంచి శ్రీ కృష్ణ భగవానుడు సర్వమానవోద్ధరణకై సర్వ వేదాంతసారముల నొకటిగావించి, కర్మ, భక్తి, జ్ఞాన, సముచ్చయమైన ఈ గీతోపదేశమును, అర్జునుని నెపముగానుంచి మన అందరికీ బోధించాడు.

“ సారధ్య మర్జన స్యాదౌకుర్వన్ గీతామృతం తదౌ,
లోకత్ర యోపకారాయ, తస్మైకృష్ణాత్మనేమః ”

అర్జునునకు రథ సారథ్యమును వహించి ముల్లోకములకందరికి ఉపకారము చేయవలెననడి తలంపుతో గీతామృతమును ప్రబోధించిన శ్రీకృష్ణ కృప అనన్య సామాన్యమైనది. ఆ భగవత్ కృపను మానవుడు సఫలీకృతం చేసుకోవాలంటే ఆ భగవద్గీతను నిత్య జీవితంలో మేళవింపు చేసుకోవాలి. అందుకు పుణ్యంకూడా కలసి రావాలి. లేకుంటే గీతపైన అందరికీ పూజ్యభావం కలుగదు. పాప ప్రక్షాళనము కలిగిన పుణ్యాత్ములకు మాత్రమే ఆ సద్బుద్ధి కలుగుతుంది.

గీతయందు మొత్తం పదునెనిమిది అధ్యాయములలో మొదటి అధ్యాయము అర్జున విషాదయోగము. ఇందు శాస్త్రమునకు అధికారి, అనధికారి అని ఇద్దరి పాత్రలు బాగా నిరూపింపబడినవి. అధికారిగా అర్జునుని, అనధికారిగా దృతరాష్ట్రుని నిరూపించిరి. మనకు మొదటి అధ్యాయములోనే ఈ విషయం విశదమౌతున్నది. శాస్త్ర జ్ఞానమునకు అధికారి తగినవాడు తప్పుకాదు. పరుషవేది శుద్ధమైన యినుమును బంగారం చేయగలడుగానీ తుప్పుపట్టిన ఇనుమును బంగారుగా చేయజాలదు. అలాగే పాప పంకిలమున్న మానవునికి శాస్త్రం ఉపయోగపడదు. పాపం పరిహరించిన శుద్ధహృదయునికి మాత్రమే శాస్త్రం జ్ఞానమును కలిగించి ఉద్ధారకం చేయగలదు.

“ తపోభిః క్షీణాపాపానాం ” తపస్సు తోపాపం క్షీణించిన వారికి జ్ఞానంగానీ, భక్తిగానీ కలుగుతుంది. పాపభారంతో కృంపియైన వారికి కలుగనేరవు. సింహము పాల పట్టి నిలిపేటందుకు ఒక్క బంగారు పాత్ర మాత్రమే ఉపకరిస్తుంది. ఇతర పాత్రలు పనికిరావు. కారణమేమన అన్యపాత్రలయందు సింహముపాలు పోసిన అవి తూట్లు పొడుచుకొని వెలకి పారిపోతాయి. అగ్నిద్రావకం పట్టి నిలపడానికి గాజుపాత్రలే కావాలి. అలాగే బ్రహ్మజ్ఞానము కలగాలంటే అద్దంవలే శుద్ధమైన హృదయం కావాలి. కామాస్తకమైన హృదయం పనికిరాదు.

“ శుభమా అని మనం గీతాగ్రంథం తెరవగానే దృతరాష్ట్ర ఉవాచ ” అని అంధుని దర్శనం కలుగుతుంది. ఇందుకు కారణం లేకపోలేదు. వ్యాసుడు సాక్షాత్తు నారాయణ సంభూతుడు. గీతాగ్రంథమును శ్రవణము చేయువారు దృతరాష్ట్రునివలే అనధికారులై శ్రవణం చేయకండి అని మన అందరినీ ఆయన హెచ్చరిస్తున్నాడు. దృతరాష్ట్రుని భౌతికంగానే కాక పారమార్థికంగా కూడా గ్రుడ్డివాడే. భారతంలో విదురుడు దృతరాష్ట్రునికి ఎన్నో ధర్మరహస్యములు బోధనచేశాడు. కానీ ఆయన బోధనలన్నీ బూడిదలో పోసిన పన్నీరులాగా వ్యర్థములయ్యాయేకానీ ఒక్కటి గూడా పట్టుబడలేదు.

మానవులకు అన్నింటికంటే మోహము చాలా చెడ్డది. మోహగుణానికి వశులై అసత్యమైన వాటిని సత్యమని, సత్యమైనదానిని అసత్యమని భావించే ప్రమాదముంది.

“ అనిత్యమనుఖంలోకే ” అనిత్యమైన లోకాన్ని నిత్యమని, దేహము నిత్యమని, కాలం గతించి, శరీరం ముడుతలు బడిపోతున్నా మోహం మాత్రం మానవుణ్ణి వదలదు.

ఇంకా ఇంకా బ్రతకాలనీ ఏవేవో చేయాలని మానవుడు తపనబడి రాబోవు మృత్యువును గూడా గ్రహించలేదు.

**“ మోహం జహి మహామృత్యు దేహదార సుతా దిషు
యంజిత్యామునయోయాతి తద్విష్ణోః పరమం పదం ”**

భార్యాపుత్రాదులయందు అతి ప్రేమ ఏదికలదో అదే మోహము. అదియే మృత్యురూపమగు సంసారమును కలుగజేయుచున్నది. ఇట్టి మోహమును జయించి మునీశ్వరులు ఏపదమును పొందుచున్నారో అదియే పరబ్రహ్మ స్థానము అని శంకరులవారు తెలిపివున్నారు. అన్నింటికీ మూలము దేహభిమానము. ఈ దేహభిమానము లేనివారు సర్వవ్యామోహములను జయించిన వారగుదురు.

**“ దేహభిమాన పాశేనచిరం బద్ధోసి పుత్రక
బోధోహం జ్ఞాన ఖడ్గేన తన్నికృత్య సుభీభవ ”**

అని ఉపనిషత్ వాణి “ గురుబోధ ” అను వివేక ఖడ్గముచేత “ నేను దేహము ” అను అజ్ఞాన పాశమును ఖండించి సుఖవికమ్ము అని బోధించుచున్నది. తనదిగాని దేహము తనదని భ్రమించుటయే అజ్ఞానము.

తనదిగాని రాజ్యమును తనదని భ్రమించిన వాడు ధృతరాష్ట్రుడు. పాండురాజు ఆ దేశముపై ధృతరాష్ట్రానికి రాజ్యాధికారిగా జేసిరేగాని వాస్తవికంగా తనకు ఆ అధికారంలేదు. కాన తన తదనంతరం రాజ్యాధికారం పొందవులకు చెందవలెనేగాని, తన కుమారులైన కౌరవులకు అర్హులేదు. పొందవులకు రాజ్యాధికారము వొప్ప జెప్పవలసిన సమయముమొచ్చినా కల్లబొల్లి మాటలు జెప్పి కంటతడి బెట్టి, నేనేమి చేయుదు? ధుర్యోధనాదులు నామాట వినకున్నారని సమయాన్ని రాటవేసిన దుష్టబుద్ధి. సంధి రాయబారములు శుదరక యుద్ధం నిశ్చయించి యుద్ధమునకై వెళ్ళినివారిని గురించి సంజయుని ఇలా ప్రశ్నిస్తాడు.

**“ ధర్మక్షేత్రే కురుక్షేత్రే, సమవేతా యుయుత్సవః
మామకాః పాండువాశ్చైవ కిమకుర్వత సంజయ ”**

ఓయీ! సంజయా! నా కుమారులు, పాండవులు యుద్ధము చేయుటకై కురుక్షేత్రము, వెళ్ళిరికదా! వారు అక్కడ ఏమిచేసిరి? అన్నాడు. యుద్ధానికి వెళ్ళినవారు యుద్ధభూమిలో యుద్ధము చేయక విందులారగిస్తారా! ఇది ఎంత విడ్డూరమైన ప్రశ్నో చూడండి. యుద్ధానికి వెళ్ళినవారు యుద్ధం ఎలాచేశారు? అని ప్రశ్నిస్తే సబబుగాని “ ఏమిచేసిరి ” అన్న దీని అంతరార్థం ఏమిటి? అంటే ఆ ధర్మక్షేత్రం వెళ్ళిన తర్వాత క్షేత్ర

ప్రభావం వల్ల ధుర్యోధనుడులకు ఏమైనా బుద్ధిమారి యుద్ధము మాని, ధర్మపరుడై, వారి తండ్రిదైన న్యాయమగు అర్ధరాజ్యం వారికిచ్చేనా! లేక ఆ క్షేత్ర మహిమతో ఇంకనూ ధర్మబుద్ధి తన సర్వస్వాన్ని ధుర్యోధనుడులకే విడిచెనా! అని గ్రుడ్డిరాజు అంతరిక కుటిల స్వభావము.

సంజయుడు కూడా ప్రజ్ఞావంతుడు గాన అంధరాజుగారి అభిప్రాయము పసిగట్టి " యత్రయోగీశ్వరః కృష్ణోయత్ర పార్థోధనుర్ధరః తత్రశ్రీర్విజయోభూతిః ద్రువానీతర్మ తిర్మమ " యోగీశ్వరుడగు శ్రీకృష్ణ భగవానుడు ధనుర్ధారియైన అర్జునుడు యెచ్చట వుండురో అచటనే విజయలక్ష్మి నెలకొని వుండును అని ఒకే ఒకమాట అంధరాజు గుండె అదిరేటట్లు చెప్పినట్లు చెప్పివేశాడు.

గీతయందు మొదటి శ్లోకం చాలా భావ గంభీరమైన శ్లోకం " క్షేత్ర " మనగా ఇక్కడ " దేహమని " భావించి అర్థము చేసుకొన్న ముముక్షు లోకానికి ఎంతో శ్రేయస్సువుంది.

" క్షేత్రజ్ఞం చాపి మాం విద్ధి, సర్వక్షేత్రపు భారత " అని భగవానుడే పదమూడవ అధ్యాయంలో తెలిపి వున్నాడు. క్షేత్రము అనబడు ఈ శరీరములన్నింటి యందు క్షేత్రజ్ఞుడను నేనేయని చెప్పియున్నాడు గావున క్షేత్రమనగా దేహముగా అర్థము చేసుకొనిన చాలా ఫలదాయకముగా నుండును.

**" అన్యక్షేత్రే కృతం పాపం పుణ్యక్షేత్రే వినశ్యతి,
పుణ్యక్షేత్రే కృతం పాపం వారణాశ్యాం వినశ్యతి "**

పూర్వము ఇతర జన్మములందు చేసుకున్న పాపము పుణ్యప్రదమైన ఈ మానవ దేహమునందు పోగొట్టుకొనవచ్చును. కారణమేమన అన్యక్షేత్రములలో (ఇతర జన్మలలో) సస్వరూపజ్ఞానమునకు కావలసిన సాధనములులేవు. మానవ దేహమునందు జ్ఞానార్జనకు కావలసిన శక్తి స్వతస్సిద్ధముగా వున్నది. కాబట్టి ఈ దేహము పుణ్యక్షేత్రముగా భావింపవలెను. మానవ శరీరం వచ్చినప్పటికీ అజ్ఞానముతో దుష్కర్మలు చేసినట్లయితే, వారణాసియందుగల పవిత్ర గంగా ప్రవాహములో స్నానమాచరించి సర్వపాపాలను ప్రక్షాళనమొనర్చు కొందురు.

అనగా గురు బోధారూపమైన జ్ఞానగంగ యందు జీవభ్రాంతియను పాపమును పోగొట్టుకొనవలెనని భావము. కనుక గురుస్థానము కాశీ క్షేత్రము (వారణాసి) వంటిది అని శృతి వాక్యము.

కం॥ ఎక్కడ గురువరు దుండిన
నక్కడనే కాశి, గురు పదాంబుజముల్
చక్కని గంగానదియగు,
దక్కిన కార్యముల మనసు దగుళిగనేలా

అనగా ఈ మానవ దేహము ధర్మస్వరూపమైనది. అన్య జీవుల వలే పాప జన్మకాదు. ఇట్టి పవిత్ర దేహమును పొందిన మానవుడు తాననగా ఎవరు? తన స్వరూపమనగా ఏమిటి? బాగా విచారించి తెలుసుకొనవలెను.

ఈ అధ్యాయమును అర్జున విషాదయోగము అనుటచేత "విషాదము" అనగా దుఃఖము, విచారము అని అర్థము. ఇది అర్జునునికేకాదు లోకంలో ప్రతి మానవునికి ఈ దుఃఖము వుండనేవుంది. రాజ్యములేలే గొప్ప రాజులకైనా ఈ దుఃఖ, విచారములు తప్పినవికావు. దుఃఖమునకు కారణములు అనేకములుగా వుండవచ్చు. అర్జునుని దుఃఖమునకు కారణము తనతో యుద్ధము చేయుటకై వచ్చి తన ఎదుట ప్రతిపక్షముగా నున్నవారిని చూచి దుఃఖితుడయ్యాడు.

"నచశ్రేయోను పశ్యామి హత్వాస్వజన మాహవే" ఈ యుద్ధమునందు తన బంధువర్గమును చంపుటకు అర్జునుని మనసు అంగీకరించలేదు. తన తండ్రులను, తాతలను, గురువులను, మిత్రులను చంపుట అధర్మమనిపించింది. ఇట్టి అధర్మ యుద్ధము చేయుటకన్నా, వారి చేతనే నేను చంపబడినను నాకు మంచిదేకాని, యుద్ధము చేయుటకు సమ్మతించలేనంటూ ధర్మాన్ని ఎంచి, పాపభీతితో దుఃఖించాడు. అయితే అర్జునునకు కలిగిన దుఃఖము, లోకమందు మానవులకు కలుగు దుఃఖము విషయముల గురించే. అర్జునుడు జీవితంలో ఎన్నడూ దుఃఖించలేదు, విచారించలేదు. ఈ కౌరవ పాండవ యుద్ధమునందు మాత్రమే ఆయనకు దుఃఖము కలిగింది. ఆయన విచారము యోగమైంది. మనకు కలుగు దుఃఖాలు, విచారాలు మనపాలిటికి గ్రహచారాలయ్యాయి.

దైవం గురించి, ధర్మం గురించి ఏదై ఏడుపు, చేసే విచారం యోగమౌతుంది. సంసారం గురించి, ప్రపంచం గురించి విచారించే, విచారం దుఃఖం మనపాలిటికి రోగమై కూర్చున్నాయి. అర్జునుని యొక్క విషాదమే భగవద్గీతా గ్రంథంగా మారి మనకు అంద జేయబడింది. ఆయనకు ఆ విషాదమే కలుగకపోతే మనకీ గీత అంది యుండేదికాదేమో! ఏదై ఏడుపేదో నేర్పరిగియుంటే అదే మన పాలిటి యోగమౌతుంది. మనం కూడా అర్జునునిలాగా, రామకృష్ణ గురుదేవునిలాగా ఏడ్వాలి. అది చేతకాకపోతే వారి మాదిరి ఏడవలేక పోతిమే! అని అయినా ఏడ్వాలి. అప్పుడే భగవదను గ్రహం కలుగుతుంది. "కాంతా కనకముల కొరకు కడవలకొద్దీ కన్నీరు కారుస్తారే! భగవంతుని గురించి కన్నీరు కార్చేవారు లేరు గదా!" అని రామకృష్ణ గురుదేవులు వాపోయారు. తాను తన జీవితంలో రోజులు లెక్క పెట్టుకుంటూ, ఇంకా నాకు దైవదర్శనం కలుగకపోయేనే అని వెక్కిరిస్తూ ఏడ్చేవాడు. ఆయన ఏడుపు అమ్మ అనుగ్రహమునకు పాత్రుని చేసింది. అమ్మదర్శనం కలిగింది. మనం ఏదై ఏడ్చులు రోగాలుగా మారి డాక్టర్ల దర్శనం, ఆస్పత్రుల దర్శనం కలిగిస్తున్నాయి.

అర్జునుడు ముందు ధర్మపఠసంగాలు ఏకరువు పెట్టాడు. అయినా కృష్ణ భగవానుడు మౌనం వహించి వింటూనే వున్నాడు. అన్నీ తనకు తెలిసినట్లు మాట్లాడుతున్న అర్జునుని యొక్క ప్రజ్ఞాపాటవము గమనిస్తూనే వున్నాడు. ఆఖరికి “ శిష్యస్తేహం శాధిమాంత్యాం ప్రవన్నం ” అంటూ శరణాగతిని పొందేవరకూ శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ నోరువిప్పలేదు. కారణమేమన, హృదయంలో అహంకారముడగనంత వరకూ జ్ఞాన బోధ ఫలించలేదు. ఆ అహంకారం సశించవలె, నిరహంకృతి కలిగినపుడే బోధ సఫలమౌతుంది. గాననే శ్రీకృష్ణ పరమాత్మను, అర్జునుడు తనను శరణువేడుతూ, నేను నీకు శిష్యుడను నిన్ను శరణు బొందుచున్నాను. నన్ను కడతేర్చమంటూ పలుకగా అప్పుడు తన గీతోపదేశాన్ని మొదలపెట్టాడు.

కొందరు మహాత్ముల సన్నిధికి వెళ్ళినపుడు మహాత్ముల సన్నిధిలో తామెట్లు మెలగవలెనో, ఎట్లుండవలెనో తెలుసుకోలేరు. వారికున్న మిడి మిడి జ్ఞానం కాస్తా వారి ముందు ఏకరువు పెట్టి, అన్నీ తెలిసిన వారమన్నట్లు వాచాలత్వం గలిగివుంటాడు. కొందరు బుద్ధిమంతులైతే, వెంటనే మహాత్ముల ఉదాసీనత్వం గమనించి తెప్పరిల్లి వారికి శరణాగతులై వారిద్వారా మహోపదేశం పొంది ధన్యులవుతూ వుంటారు.

మహాత్ముల సన్నిధికి వెళ్ళినపుడు ఫలభారంచే వృక్షం వొంగి వున్నట్లు వినయ విధేయతలతో వినమృదై వుండాలి. అప్పుడే ఆ మహాత్ములకు అట్టివారిపై కృపగల్గి సంసారసాగర తరుణోపాయమునకు చక్కటి బోధచేసి, తరింపజేస్తారు.

ధృతరాష్ట్రుని లాగ మమకార, మోహముల పెట్టుకొని అజ్ఞానముగల మూర్ఖమానవులు కుడితి కుండలో పడిన ఎలుకలాగా; తేనెలో పడిన ఈగలాగా, పాలలో పడిన చీమలాగా సంసారంలోనే మునిగి తేలుతూ, కొట్టు మిట్టాడుతుంటారేగాని, పరమాత్మ చింతనాసక్తి కలగడానికి గాని, ప్రపంచ విషయ భోగాలయందు విరక్తి కలుగుటగానీ లేక, మహాత్ములను ఆశ్రయిద్దామనే సుబుద్ధి కూడా వారికి కలగక మాయలో పడివుందురు.

సీ॥ అర్థంబు భూములు నార్జింపగా దీరు

ఘన మంది రంబుల గట్టు దీరు

సతులతో భోగింప సౌఖ్యమొందుట దీరు

సతుల వేడుకలెల్ల జూడదీరు

బుట్టు ముచ్చటలను ప్రొద్దు పుచ్చగ దీరు

దిరముగా పొరుగిండ్లు దిరుగుదీరు

గార్యంబు పెంచుచూ కలహమాడగదీరు

జలువుగ పరుల దూషింప దీరు

గీ॥ గోరినీ చాత్తుల నెల్ల గొల్వగోగదీరు
మందమతులగు నీ దుష్ట మానవులకు
బవల రాత్రియుదీరదు పరమ గురుని
చెంత జేరంగ పరమార్థచింత జేయ.

అన్నట్లు ప్రపంచిక విషయాదులబడి తీరిక లేకుండా వృధాగా జీవితం పాడు చేసుకుంటారేగాని, భక్తిజ్ఞానముల నార్జించి, జన్మ చరితార్థం చేసుకొనవలెననే బుద్ధిపుట్టదు అజ్ఞానులకు. ఇట్టివారి గురించి ప్రహ్లాదుడేమంటున్నాడో చూడండి.

సీ॥ కంటిరే మనవారు ఘనులు గృహస్థులై
విఫలులైగై కొన్న వెఱ్ఱి తనము

భద్రార్థులై యుండి పాయరుసంసార
పద్ధతినూరక పట్టు బదిరి
కల యోసులందెల్ల గర్భాదవ్యస్థల
బురుషుండు దేహియైపుట్టు చుండు
దన్నె రుంగడు కర్మ తంత్రుడై కడపట
ముట్టడు భవశతములకు నైన

ఆ॥ దీన సుఖములేదు, దివ్యకీర్తియులేదు
జగతి బుట్టి, బుట్టి, చచ్చి, చచ్చి
పొరలనేల మనకు బుట్టని చావని
త్రోవ వెదికి కొనుట దొడ్డ బుద్ధి.

అంటూ ప్రహ్లాదుడు జీవులు పడుతున్న పాట్లు గురించి ఎలా వర్ణించాడో చూడండి. మానవుడు అనందం కోరుకుంటాడే కానీ, అనందానికి మార్గమేదో తెలుసుకోడు.

వైరితనముతో సంసారమనే ఊబిలో కూరుకుపోతాడు. తల్లి గర్భంనుంచి రకరకాలుగా, నానా అవస్థలుపడి జన్మిస్తాడు. తననుతాను తెలుసుకోలేడు. వందల కొద్దీ జన్మాలు ఎత్తినా కర్మబంధాల చిక్కులనుంచి బయట పడలేడు. భగవంతుని సన్నిధి చేరుకోలేక పోతున్నాడు. గాన ఈ సంసారంవల్ల ఏమీ సుఖంలేదు అన్నీ దుఃఖాలే. లోకంలో పుట్టడం చావడం అనే జనన మరణాల బాధలెందుకు పడాలె? పుట్టి చావని మంచి మార్గం యేదో లోకానికంతటికీ మహోపదేశం చేశాడు. పుట్టిది, గిట్టిది గొడ్డుబుద్ధి. పుట్టిన తరువాత మళ్ళీ పుట్టకుండా వుండేది దొడ్డ బుద్ధి. ఈ మానవునికి దొడ్డ బుద్ధి వుండాలే తప్ప గొడ్డుబుద్ధి మాత్రం వుండరాదు. పవిత్రమైన బుద్ధితో అర్జునుడు గీతోపదేశ శ్రవణం చేశాడు

“నష్టోమోహః స్మృతిర్లభ్యా, త్వత్ప్రసాదాన్మయామృత, స్థితోస్మిగత
సందేహః కరిష్యేవచనం తవ”

ఓ అమృతా ! నీ దయవలన నా మోహం తొలగింది. జ్ఞానం కలిగింది. సందేహములు పటాపంచలైనవి. ఇక నీవు చెప్పినట్లు చేస్తాను. అంటూ మోహనివృత్తిని బొందాడు.

కాబట్టి అర్జునుని లాగా భక్తి విశ్వాసములతో గీతా జ్ఞానమును శ్రవణం చేసి సంసార మోహ నివృత్తినిబొంది శాశ్వతానందమైన పరమ పదవినిబొంది తరించవలెను. ఇదే మానవ జన్మయొక్క ముఖ్య ఉద్దేశ్యము.

పరీక్షిత్తు తాను మృత్యు ముఖమున వుండినట్లు తెలుసుకుని, ఏడు రోజులు భాగవతమును శ్రవణంచేసి ముక్తిని పొందాడు. అట్టి తీవ్రమైన ఏకించిత్తూ ప్రాపంచిక విషయములుండరాదు.

గీతోపదేశమును అర్జునుడు విన్నాడు. ధృతరాష్ట్రుడు విన్నాడు. ఇద్దరూ విన్నది గీతనే. ఇక చెప్పిన వక్తలు ఇద్దరూ గొప్పవారే. ఒకరు కృష్ణ పరమాత్ముడు, ఇంకొకరు సంజయుడు. కానీ ధృతరాష్ట్రునియందు గీతాబోధ ఫలించలేదు. అర్జునుని యందు ఫలించింది. కారణం?

ధృతరాష్ట్రుడు అంతఃపురంలో నిశ్శబ్ద నిర్మల వాతావరణంలో సింహాసనాధిష్టుడై సంజయునిచేత గీతను శ్రవణం చేశాడు. కాని చిత్త ఏకాగ్రతలేదు. అర్జునుడు పదునెనిమిది అక్షౌహిణీల సైన్యముల మధ్య రణగొణధ్వనుల మధ్య, చిత్తము నిర్మలంచేసి ఏకాగ్రతతో గీతను శ్రవణం చేశాడు. అందువల్లనే అర్జునుని యందు గీతాజ్ఞానం ఫలించింది. ధృతరాష్ట్రునివలె చిత్తపరాధీనంలో శ్రవణం చేయక, అర్జునునివలె ఏకాగ్ర చిత్తముతో శ్రవణం చేయవలయునని వ్యాసుడు, ధృతరాష్ట్రుని పాత్ర గీతలో ముందుచి మనకు అధికారత్వమును ఋజువు పరచి చూపించినాడు.

శ్రద్ధ శ్రవణానికి చాలా ముఖ్యము. శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం. శ్రద్ధగలవారికే జ్ఞానం సిద్ధిస్తుంది. అశ్రద్ధాపరులకు జ్ఞానం ఫలించదు.

“అశ్రద్ధదానాః పురుషా ధర్మస్యాస్యపరస్తవ,
అప్రాప్యమాం నివర్తంతే మృత్యు సంసారవర్తని ”

అని మునుముందు భగవంతుడే సెలవిచ్చాడు గీతలో. దైవమునందు, ధర్మమునందు, విశ్వాసములేని వారు, శ్రద్ధలేనివారు భగవంతుని పొందజాలక మృత్యురూపమున సంసార సముద్రమున మునిగుఱోదురని భావము. గాన శ్రద్ధగల వారికి

అర్జునుని లాగా గీతా జ్ఞానసిద్ధి తప్పక కలుగును. ఒక తీర్థమునందు గానీ, ఒక వైద్యుని యందుగానీ, గురువునందు గానీ మన మెంతెంత శ్రద్ధా విశ్వాసములు గలిగివుండునో, అంతం ఫలం మనకు చేకూరగలదు. సంశయాత్మావినశ్యతి అన్నట్లు సంశయము గలవారు దేనిని పొందలేరు. అట్టివారు. బాగా చెడిపోదురు. శ్రద్ధగలవారు భూమిపైన గూడా ఓడ నడిపించగలరని మళయాళ స్వాములవారు చెప్పేవారు. గావున శ్రద్ధా విశ్వాసములు గలిగి గీతా గ్రంథమును పఠించి, అందలి జ్ఞానమును నిత్యజీవితమున అనుభూతి యొనర్చుకొని జీవితమును ధన్యము గావించుకొందురుగాక. గీతాచార్యుడు మిమ్ములను అనుగ్రహించుగాక.

2వ అధ్యాయం

సాంఖ్యయోగం

శ్లో॥ వేదేషు పౌరుషం సూక్తం, ధర్మశాస్త్రేషు సుమానవః
భారతే భగవద్గీతా పురాణే షు చ వైష్ణవః

వేదములో పురుష సూక్తమును పురాణములలో విష్ణుపురాణము ధర్మశాస్త్రములలో మనుధర్మశాస్త్రము ప్రధానములైనట్లు భారతమునందు భగవద్గీత చాలా ప్రసిద్ధమైనది. సర్వశాస్త్రము ఈ గీతా అన్ని శాస్త్రములకంటే గీత చాలా ముఖ్యమైనది. గీత రెండవ అధ్యాయం సాంఖ్యయోగం. అత్మానాత్మా విచారమునే సాంఖ్యమని అంటారు. “సాంఖ్యమాత్మస్వరూప విచారకంబు” అని సీతారామంజనేయ సంవాదం. “అవి చారేణ కృతో బద్ధో, విచారేణ నివర్తతే” విచారం చెయ్యని కారణముచేత మానవుడు బద్ధుడైనాడు. ఆత్మానాత్మా విచారం బాగా నల్పి, “ఆత్మ” అనగా నేదో, అనాత్మ అనగా నేదో తెలుసుకొన్నవారికి ఈ సంసార బంధముండదు అని ఉపనిషత్ వాణి.

నేటి నవనాగరిక మానవునికి అన్నింటికీ తీరుబడి వుంటుంది గాని ఆత్మ విచారానికి మాత్రం తీరుబాటు వుండదు. కాలమంతా కాంతా కనకాల గురించి, కదుపు కక్కుర్తి గురించి, నిరంతరం ఆలోచిస్తాడే తప్పా, తన గురించి తాను తెలుసు కోవటానికి సమయం లేదంటున్నాడు.

“అచ్చపు చీకటిబండి గృహవ్రతులై విషయ ప్రవిష్టులై” అన్నట్లు అజ్ఞానమనే అచ్చపు చీకటిలోబడి, దేహదుల గురించి, ఇంద్రియ విషయములను తృప్తిని గావించుటకే కాలం అంతా హారతి కర్పూరం లాగా హరింప చేసుకుంటున్నాడే గాని జన్మ సాఫల్యమైన జ్ఞానం గురించి కొంచమైననూ ప్రయత్నించలేకున్నాడు.

తే॥ “ పగలు పొట్ట కొరకు బహు ధనార్జన చింత
పొలతి తోడ రాత్రి భోగ చింత
మోక్ష చింత యింక మూఢుల కెప్పుడురా
ఆర్థిహరణ కృష్ణ యాదిదేవ ”

అన్నట్లు పగలంతా ధనార్జన చింత, రాత్రి నిద్రా భోగముల చింత, ఇక ఈ మూఢమానవులకు మోక్షచింత ఎప్పుడు కలుగుతుంది! భోగాలు అనుభవించే కొద్దీ అగ్నికి ఆజ్యము తోడైనట్లు, భోగాభిలాష పెరుగుతుందే తప్ప, తృప్తిచెందదు. ఈ భోగాభిలాష నశించదు.

క॥ “ కామోప భోగ సుఖములు
వేమారును పురుషుడను భవింపుచున్నన్
కామంబు శాంతి పొందదు
ధూమధ్వజుడాజ్య వృష్టి తాగుడువగనే

క॥ ముదిసెను దంతావళియును
ముదిసెను కేశములు, తనువు ముదిసెన్ తనకున్
ముదియనివి రెండు చిక్కెను
బ్రతికెడు తీపియును, విషయ పక్ష స్పృహయున్ ”

అని యయాతి తన భోగానుభవం గురించి ఎట్లు తెలిపాడో చూడండి. పండ్లూడి నా కనుచూపు తగ్గినా, వెంట్రుకలు తెల్లబడినా, దేహం ముదిసి పంగిపోయినా, వడ వడ వణికి పోతున్నా, బ్రతికే తీపి, విషయ చింతన, మాత్రము మానవుని మనసున మిగిలే వుండి పీడిస్తూ వుంటాయట.

యయాతి తన యవ్వనం చాలక, తనకుమారుని యవ్వనం కూడా తీసుకుని భోగాలను అనుభవించి తృప్తి జెందలేకపోయాడు. కాబట్టి లౌకికమైన భోగము మానవునికి శాశ్వతానందము నివ్వజాలదు. అందుకు విరక్తియే పరమ ఔషధము. విషయములందు విరక్తి, వైరాగ్యము కలగనిదే అజ్ఞాన జనితమైన మోహ పాశములు విడనాడవు. ఈ రెండవ అధ్యాయమున జ్ఞానముయొక్క మహత్తర గొప్పతనము, దాని పవిత్రతను గూర్చి చక్కగా వర్ణింపబడినది. “ నహిజ్ఞానేన సదృశం, పవిత్రమిహ విద్యతే ”

జ్ఞానమునకు మించిన పవిత్రమైన వస్తువు ఇంకొకటి ప్రపంచమున మరేదియూ లేదనియు, జ్ఞాన మొక్కటే సంసార మోహపాశాదులను, వాటి ఆద్యంతిక దుఃఖనివృత్తి ఆనందప్రాప్తి చేకూర్చగలదనిరి. జ్ఞానం లబ్ధి పరం శాంతిః అనియూ, మునుముందు అధ్యాయములలో ఇదే జ్ఞానమును గురించి తెలుపబడివున్నది.

అర్జునుడు యుద్ధరంగమున యిరుసేనల మధ్య తన రథాన్ని నిలుపమని, తనతో పోరుకు వచ్చిన వారందరినీ ఒక్కతూరి పరికించవలెనని వాసుదేవుని వేడగా, భగవానుడు అట్లే గావించెను. ఇరు సేనల మధ్య నిలిచినతాను, తనముందు యుద్ధ సన్నద్ధులైన వారినిజూచి, కృష్ణా! పూజనీయులగు భీష్మ ద్రోణులను యుద్ధమునందు ఎదిరించి బాణములతో కొట్టుటయా! మహనీయులగు గురువులను చంపుటకంటే లోకమున నింద్యమైన పనిగలదా!. ఇట్టి నింద్యమైన చేయుటకంటే లోకమున భీక్షమెత్తి బ్రతుకుట మంచిది. వారిని వధించినచో వచ్చు రాజ్యసుఖము, నెత్తురు కూటిలాంటి భోగము నాకువలదు. అయినా యుద్ధమున మనమే జయింతుమని ఏమీ నమ్మకము, జయాపజయములు దైవాధీనములకదా! అని భిన్నవదనుడై కర్తవ్య విమూఢుడై ఇది యుద్ధమని ఏదియు నిర్ణయించలేక డోలాయమాన చిత్తుడై తనముందు రథముపై నున్న వాసుదేవున్ని ఈ విధంగా శరణాగతుడై ఇలా అన్నాడు.

కార్పణ్యదోషాపహత స్వభావః

పృచ్ఛామిత్యాం ధర్మ సంస్కూఢచౌతాః

యచ్చేయఃస్యాన్నినిశ్చతం బ్రూహితన్తే

శిష్యస్తే హంశాధిమాం త్వాప్రసన్నమ్

మనోదార్పణ్య దోషమువలన నా స్వాభావికశక్తి చిన్నాభిన్నమైనది. నా చిత్తమునందలి ధర్మాధర్మ వివేకము నష్టమైపోయినది. నీకు విన్నవించు కొనుచున్నాను. ఏది నాకు శ్రేయస్సో దానిని నాకు చెప్పుము. యుద్ధం చేయుట మంచిదా, మానుట మంచిదా తెలియకున్నది అని శరణాగతినొంది నేను నీకు శిష్యుడను, నీవు నాకు గురవు, నాకు హితకరమైన దేదియో దయచేసి సెలవిమ్ము.

“ అవాప్య భూమావసపత్న మృద్ధం

రాజ్యం సురాణా మపిచాధి పత్యమ్ ”

ఎదురులేని చక్రవర్తి పదవి లభించినా లేక సరులోక సామ్రాజ్యము చేజిక్కినా, యిప్పుడు నా సర్వోద్రియములను కాల్చి తినుచున్న ఈ దుఃఖము చల్లారేటట్లు లేదు అని కన్నుల నీరు కారుచున్న వదనుడై యుద్ధమునుమాని కూర్చుండిపోయెను.

అట్టి ప్రానువలె కూలబడియున్న అర్జునుని చూచి శ్రీకృష్ణ భగవానుడు “ అశోచ్యానన్య శోచస్త్వ ” అంటూ గీతోపదేశము మొదలుపెట్టాడు. గీత బహుశా ఇక్కడనుండే ప్రారంభమైనట్లు పెద్దల అభిప్రాయము. ఎందుకనగా మనము నిత్యపారాయణము చేయునపుడు అంగన్యా కరన్యానములలో “ అశోచ్యా నన్యచో చస్త్వ, ప్రజ్ఞావాదాంశ్చ భాషసే ” ఇతి బీజం అని చెప్పుకుంటూ, అంటే ఇది గీతకంతటికి బీజం అని భావం. గీతోపదేశమునకు ఈ శ్లోకం (2-6) బీజ శ్లోకముగా చెప్పబడినది.

లోకములో ప్రతివారును గుట్టుగానో రట్టుగానో ఈ దుఃఖమును అనుభవిస్తూనే యున్నారు. అమాయకులైతే రట్టుగా ఏడుస్తారు. కొంచెం వివేకులు గుట్టుగా ఏడుస్తూవుంటారు. సృష్టిలోగల మానవులేగాదు ప్రతిజీవికూడా దుఃఖమును అనుభవిస్తూనే ఉంటుంది. జీవి దుఃఖమునకు కారణమేమో తెలుసుకోలేక పోతున్నాడు.

యుద్ధరంగములో అర్జునుడు - భీష్మద్రోణ కృపాచార్యులైన బంధువుల, గురువులను జూచి దుఃఖితుడైనాడు. అంటే వారు యుద్ధములో చస్తారనిగాదు, చచ్చేవారు నా వారనే మోహము, మమతే దుఃఖమునకు కారణం.

సామాన్యంగా లోకములో జనులు చచ్చేవారిని గురించిగాదు ఏడ్చేది, చచ్చేవారు నావారు అనే మోహంతో ఏడుస్తున్నారు గాన విచారించి చూచినట్లైన చనిపోయిన గురించి దుఃఖం కాదనియు చచ్చేవారు తనవారు అనే మోహోపే దుఃఖకారణమని అర్థమౌతుంది. కాబట్టి దుఃఖనివృత్తి, మోహనివృత్తి ముఖ్యకారణము.

లోకములో ప్రతిజీవి కూడా ఆద్యంతిక దుఃఖనివృత్తి ఆనంద ప్రాప్తగురించే అహరహం పాటుపడుతున్నది కాని నిజమైన దుఃఖహోరిత్యమునకు మార్గమేమిటో తెలుసుకోలేక, జననమరణాలపాలై జన్మలకు జన్మలు ఎత్తవలసి వచ్చినది. బాగా విచారించి ఈ దుఃఖమునకు కారణనేమో తెలుసుకోవలెను. మనకు తెలియనపుడు శాస్త్రమునుగాని, సద్గురువులనుగాని ఆశ్రయించి తెలుసుకోవలసియున్నది. అర్జునునిలాగా సద్గురువుల శరణార్థులపైతే వారు దుఃఖనివృత్తికి మార్గము, ఆనంద ప్రాప్తికి మహోపదేశం చేసి మనలనుద్ధరించగలరు.

ఈ శాస్త్రమునందు దుఃఖమునకు కారణం దేహమనియూ, దేహానికి కారణం కర్మయనియూ, కర్మకు కారణం రాగ ద్వేషములనియూ, రాగద్వేషాలకు కారణం సుందరత్వా, అసుందరత్వములనియూ, అందుకు కారణం ద్వయిత బుద్ధి. అద్వైయిత బుద్ధికి కారణం అజ్ఞానం అని దెల్పబడినది. మహాత్ముల అనుభవాక్యములు కూడా ఇదే అభిప్రాయమును దెల్పుచున్నవి.

కాబట్టి దుఃఖమునకు కారణం అజ్ఞానం అని తేలినది. అజ్ఞానమునట్లే యుంచి, పైపై ప్రయత్నములు ఎన్ని చేసినా దుఃఖము తాత్కాలికముగా పోవచ్చునోమ గానీ, సంపూర్ణంగా మాత్రం తొలగదు.

ఈ మధ్య ఒకాయన తన కుమారునికి తేలు కుట్టించని డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. డాక్టరుగారు మందును ఇచ్చి తేలు కుట్టినచోట దీన్ని వేసి కాస్త మర్చన చేయండి. నొప్పి పూర్తిగా తొలగి పోతుందని మందు ఇచ్చిపంపాడు. ఆ పెద్దమనిషి నేరుగా ఇంటికి వెళ్ళి తేలు కుట్టి నొప్పితో బాధపడుతున్న పిల్లవాడిని అడిగాడు నీకు తేలు కుట్టించెక్కడని.

అందుకు ఆ పిల్లవాడు అదిగో ఆ వాకిలి పంచన కుట్టిందని బదులు చెప్పాడు. ఈ పెద్ద మనిషి ఆ స్థలంలో డాక్టరు ఇచ్చిన మందేసి మర్దన చేశాడట. వాకిలి పంచకు మందు వేస్తే అబ్బాయికి నొప్పి పోతుందా!

ఈ విధంగా వుంటుంది పామరుల కర్మకలాపాలు కాబట్టి దుఃఖానికి మూలకారణమైన అజ్ఞానం వైదొలగించిన, అజ్ఞాన జన్మమైన దుఃఖం పూర్తిగా సమూలంగా నివృత్తి అవుతుంది గానీ, భౌతిక కర్మకలాపములచే జీవునికి వున్న దుఃఖం పోవునదికాదు. అజ్ఞానం అనగానేమి? “ అతస్మిన్ తద్బుద్ధిః రధ్యాసః ” (విపర్యయం) యధార్థము గాని దానియందు యధార్థ బుద్ధి అనగా త్రాటిని జూచి పామనుకోవడం, ఎండమావులను జూచి నీటి ప్రవాహమునుకోవడం, ఇదియే అజ్ఞానం, అవిద్య అనికూడా అంటారు. ఒక వస్తువునందు ఇంకొకవస్తువును ఆరోపించటం, త్రాటిని జూచి పామనుకోవడం ఎట్ల అజ్ఞానమో అలాగే తానుగాని దేహమును తానునుకోవడమే అజ్ఞానము. బ్రహ్మమునందు ప్రపంచమును ఆరోపించుట అజ్ఞానంగాన ఈ రూపమైన అజ్ఞానం వైదొలగవలెనంటే ఉన్న వస్తువును ఉన్నట్లు చక్కగా విచారించి, సత్యవస్తువును తెలుసుకొనడం జ్ఞానం అనబడుతుంది. అట్టి వస్తు జ్ఞానం కలిగినపుడే అజ్ఞాన జనితమైన సర్వానర్థములు దుఃఖములు వైదొలగగలవు. గృహస్థునికి గృహము సౌకర్యార్థమై కల్పించుకొన్నట్లు జీవుడు తన సౌకర్యార్థము శరీరమనే ఇంటిని కల్పించుకొన్నాడు. ఇంటికి కలిగే శీతోష్ణదులు ఇంటి యజమానునికి ఎట్లు అంటవో, ఇల్లు శిథిలమైన ఇంటి యజమాని ఎలా నశించడో అలాగే దేహసంబంధమైన వికారాలు దేహి అయిన జీవునికి (ఆత్మకు) అంటవు. జనన మరణాలు దేహ ధర్మాలు, కష్టసుఖములు మనోధర్మాలు కర్తలే. బుద్ధిధర్మాలు తాను అయిన జీవునికి (ఆత్మకు) యివి ఏవి లేవు, కాని అజ్ఞానము వలన తనవి కాని ధర్మములైన కష్టసుఖాలను కర్తృత్వము. జనన మరణాలను, ప్రాణధర్మములైన ఆకలి దప్పికలను తనపై ఆరోపించుకొని జీవుడు దుఃఖితుడవుతున్నాడు.

“ వాసాంసి జీర్ణానియథా విహాయ

నవాని గృహ్లాతి నరోపరాణి ।

తథా శరీరాణి విహాయ జీర్ణా

న్యన్యాని సంయాతి నవాని దేహీ” (2-22)

అన్నట్లు మనుష్యుడు జీర్ణించిన గుడ్డలను వదలి నూతన వస్త్రముల ధరించునో దేహమునందుండెడి జీవుడు జీర్ణ శరీరములను వదలి, మరలా క్రొత్త దేహములను పొందుచున్నాడు.

ఎవరూ ! పాతబట్టలు వదలి క్రొత్తబట్టలు ధరించినపుడు ఏడ్వరు. అలా విచారించి అజ్ఞానులనే తలంచవలెను. తను ధరించుచున్న వస్త్రాలు ఎన్నైనా మారవచ్చు.

అతడు వాడు మారువాడుకాదు. అలాగే జీవునికి దేహము లెన్నైన మారవచ్చుగాని దేహి అయిన జీవుడు (అత్మ) మారువాడుకాదు. జననమరణములైన దేహధర్మాలు తనను ఎప్పుడు అంటవు. కావున ఇలా బాగా విచారించి చూచిన దేహపతనానికి దుఃఖించాల్సిన పనేలేదు.

సీ॥ పొంచభౌతికమైన భవనంబు దేహంబు
పురుషుండు దీనిలో పూర్వకర్మ
వశమున ఒకవేళవర్తించు దీపించు
తరియైన నొకవేళ దొలగిపోవు
జెడునేని దేహంబు చెడుకాని పురుషుండు
సెడదాతనికి నింతసేటు లేదు
పురుషునికి దేహపుంజంబునకు వేరు
గాని ఏకత్వంబుగానరాదు

అ॥ దారువుల వెలంగు దహనుని కైవడి
కాయముల జెరించు గాలిభంగ
నాళలీనమైన నభము చాట్టున వేరు
తెలియవలయుదేహి దేహములకు

అని భాగవతము. భూమి, నీరు, అగ్ని, గాలి, ఆకాశమనే పంచభూతములచే ఈ మానవ శరీరం తయారయ్యింది. భూమి అంశములు, చర్మం, మాంసం, యముకలు, వెంట్రుకల వంటివి.

నీటినుంచి మూత్రము, రక్తము వంటి. అగ్నినుండి ఆకలి. దుష్టి కపటించి. గానినుంచి కదలడం, నడవడం వంటివి. ఆకాశమునుండి కామ, క్రోధ లోభముల వంటివి. ఈ దేహమునందు ఏర్పడి మానవ దేహం తయారయ్యింది.

అలా పంచభూతములతో తయారయిన ఈ దేహము జీవునికి భవనము వంటిది. ఈ భవనము వాటి శరీరములో అత్మ పురుషుడు పూర్వకర్మాను సారియై వర్తిస్తూ ఉంటాడు. కాలం తీరిపోగానే ఈ భవనము నుంచి వెళ్ళిపోతాడు. దేహం అశాశ్వతం. అందరిలోని అత్మ స్వరూపుడు శాశ్వతము. ఎప్పటికైనా దేహం చెడిపోతుంది కాని లోపలి అత్మ మాత్రము నాశరహితుడు. శాశ్వతము. దేహంవేరు దేహి అయిన అత్మ వేరువేరు కాని ఎప్పుడు ఒక్కటికాదు. కట్టెలందు అగ్నివలె దేహములందు వాయువు పున్నట్లు తామరతూడు లోపల ఆకాశమున్నట్లు, దేహంలో దేహి (అత్మ) అంటక, విలక్షణమై విలసిల్లుతూ ఉంటాడు. ఈ రహస్యం తెలియని అజ్ఞానులు మాత్రమే దేహం పుడితే నేను పుట్టాను అని, దేహం చస్తే నేను చచ్చానని దేహధర్మాలు తనపై ఆరోపించుకొని బాధపడుతూ ఉంటారు.

ఒకప్పుడు ఒక కుటుంబమువారు బెంగుళూరు నుండి మద్రాసుకు పోవలసి అంతా బస్సు ఎక్కి కూర్చున్నారు. కొన్ని గంటలు ప్రయాణము చేసి బస్సు మద్రాసు చేరుకొనింది. అందులో ప్రయాణం చేస్తున్న ఈ కుటుంబములోని పిల్లలు ఆ మద్రాసు వచ్చింది మద్రాసు వచ్చింది అని అరవటం మొదలు పెట్టారు. వాస్తవికంగా మద్రాసుకు బస్సు వచ్చిందేకాని మద్రాసు రాలేదు. వచ్చేది పోయేది బస్సుకాని మద్రాసు కాదు, బెంగుళూరుకాదు.

అలాగే దేహము పుట్టవచ్చు, చావవచ్చు కాని ఆత్మ పుట్టేవాడు కాదు చచ్చేవాడుకాదు. దేహము పుడితే తాను పుట్టటని, దేహం చస్తే తాను చస్తానని భావించడము ఆ బస్సులోని పిల్లలలాంటి వారే.

“నైనం భిన్నస్తి శస్త్రాణి, నైనం దహతి పావకః ।”

న చైనం క్షేదయన్తాపో న శోషయతి మారుతః ॥

ఈ ఆత్మను ఆయుధములు నరకలేవు, అగ్ని దహించలేదు, నీరు నాస్పనూలేదు, గాలి శుష్కింపజేయలేదు.

“నిత్యసర్వ గతఃస్థాణుః, ఆచలోయం సనాతనః”. ఇది సనాతనమైనది. సర్వవ్యాపకము, స్థిరము అయినది. ఇట్టి అవికారి నిర్గుణము అయిన ఆత్మను వికారిగా భావించడమే అజ్ఞానము. ఈ ఆత్మకు చావు పుట్టకలు ఉన్నవని భావించడమే అజ్ఞానము.

అర్జునా! ఒకవేళ ఈ ఆత్మ మాటిమాటికి పుట్టుచున్నది చచ్చుచున్నదని తలంచినా, ఈ చచ్చువారు అంతా నావారు అని తలపించినా దుఃఖించుటకు అర్థములేద. ఎందుకంటేవా

“జాతస్యహి ద్రువోమృత్యుః

ధృవం జన్మమృతస్యచ

తస్మాదపరి హోర్యార్థే

నత్వం శోచితు మర్హసి”

పుట్టినవాడు చచ్చుటయూ, నిజము చచ్చిన వానికి జన్మ కలుగుటయూ నిజము. అనివార్యంగా జరుగుచున్న ఈ జనన మరణాదుల గురించి దుఃఖించుట వివేకమనదగదు. అగ్నికి వేడిమి, నీటికి చల్లదనము, గాలికి చలనము ఎట్లు స్వభావికమో ప్రాణికోట్లకు కూడా జననమరణాదులు స్వాభావికములు. ఇట్టి స్వాభావికములైన మార్పుల గురించి విచారించిన లాభమేమి? ఎట్టి వారికి కూడా యీ చావు జరిగి తీరవలసినదే, అట్టి అనివార్యమైన మరణం గురించి విచారించుట అజ్ఞానమే.

ఉ॥ మచ్చక వీరికెల్ల బహుమాత్రము చోద్యము. దేహి పుట్టుచున్,
జచ్చుచు నుండ చూచెదరు చావకమానెడు భంగి యీ
చచ్చిన వారికేడ్చెదరు చావునకొల్ల కడాగవచ్చునే
ఎచ్చట బుట్టె నచ్చటికేగుట నైజము ప్రాణికోటికిన్

అని భాగవతము. అజ్ఞానులు ఎక్కువ మక్కువ పెంచుకొని, కాలం తీరిపోయిన వారికోసం దుఃఖించుట ఆశ్చర్యం. దేహం ధరించిన ప్రతివారు పుట్టుట గిట్టుట సహజము. నిత్యమూ మనము చస్తూనే వుంటాము. మనము ఒకప్పుడు మృత్యుముఖమునకు పోవలసినదే అని తెలిసి కూడా మనము మాత్రము శాశ్వతముగా ఉంటాము అన్నట్లు అనుకొంటాము. మృత్యువునుండి తప్పించుకోవడానికి ఎట్టివానికి సాధ్యంకాదు. ప్రాణి ఎక్కడినుండి ఇక్కడికి వచ్చినదో మళ్ళీ అక్కడికి చేరుకోవలసిందే.

అసలు మరణము అంటేనే చెవులు మూసుకొనే వారంతా ఆ మరణానికి బలి అయి పోతూనే వున్నారు. సర్వసృష్టికర్త అయిన బ్రహ్మకూడా ప్రళయ కాలంలో తాను కూడా దేహం వదలవలసినదే అయినపుడు సామాన్యుల మాట చెప్పనక్కరలేదు. యోగవిద్య నేర్చిన ఒక హఠయోగి చాయ పురుష లక్షణ విద్యతో తనకు మృత్యువెప్పుడు వచ్చేది గ్రహించాడు. మృత్యువు నుండి తప్పించు కోవాలనుకొన్నాడు. బాగా యోగ సిద్ధిని పొందిన సిద్ధపురుషుడు గాబట్టి. కాయసిద్ధి ప్రభావముతో తనలాంటి యోగులనే వెయ్యిమందిని సృష్టించాడు. అందరికీ మధ్యగా తానుండిపోయాడు. మృత్యువు రావలసిన సమయానికి విధిగా వచ్చినది. వచ్చి ఈ యోగి చేసిన యోగమహిమకు ఆశ్చర్యపడిపోయింది. ఈ వెయ్యిమందిలో తాను తీసుకు వెళ్ళవలసిన యోగిపుంగవుడు ఎవరో గుర్తించుట చాలా కష్టమైపోయింది.

వెంటనే ఒక ఉపాయము మనసుకు తట్టినది. అయ్యా యోగిపుంగవా అన్నీనరే అన్నీ బాగానేవున్నాయి నీ కల్పించిన ఈ వెయ్యిమంది అచ్చం నీలాగే వున్నారు కాని ఒక్కటి పొరపాటు చేశావు గదయ్యా అని అన్నది.

ఆమాట విన్న యోగి ఏమిటా పొరపాటు అని ప్రశ్నించాడు. ఇదే నీవు చేసిన పొరపాటు అని ఆ మాట్లాడిన యోగే నిజమైన యోగిగా నెంచి గభాలనున ఆయోగిని కబళించుకొని పోయినది.

ఎక్కడైనా మోసాలు, టోపీలు వేయవచ్చుగాని మృత్యువుదగ్గర ఈ ఆటలా, అతితెలివి తేటలూ సాగవు. కర్మశేషం ఉన్నంతవరకు జీవుడు దేహంతో సంబంధం కలిగి యుంటాడు. కర్మశేషం కాస్త తీరిపోగానే జీవుడు ఇహం వీడి లోకాంతర ప్రయాణం చేస్తాడు. ఇది తెలిసిన పెద్దలెవరుగాని మరణానికి విచారించరు.

మరణించిన వారు నావారు అనుకుంటేనే మనకు దుఃఖము కల్గుతుంది గాని లేకుంటే దుఃఖానికి చోటులేదుగదా! ఒక్కొక్కప్పుడు మన యింటి ప్రక్కవారు చస్తారు అనుకోండి, కాని మనకు దుఃఖంగలుగదు కారణం వారు నావారు అనే భావం లేదుకాబట్టి. మనముండే ఇంటిలో మనతోపాటు మరెన్నో ప్రాణులు కుక్కలూ, పిల్లలూ, ఎలుకలూ, కోళ్ళూ వుంటాయి. కాలంతీరి అవి చస్తాయి. అయితే మనకు బాధగాని, దుఃఖముగాని కలుగదు. కారణం అవి నావి అనే మమతా మోహములు లేవుకాబట్టి. కాన బాగా విచారిస్తే చావుకు ఎవరు ఏడ్చరు. చచ్చినవారు నావారు అనే భ్రాంతితో ఏడుస్తారు. “భ్రాంతులుడిగిన బ్రహ్మాంబు బట్టబయలు” అన్నట్లు భ్రాంతి కాస్తాపోతే అంతా అనందమే. అంతా బ్రహ్మమే.

మ॥ చెలలుండల్లులు దండ్రులాత్మజులు సంసేవ్యుల్ సతుల్ చారు నీ
గేహంబులటంచు గూర్తురు మహా మాయాగుణ భ్రాంతులై
కలలో దోచిన యర్థముల్ నిజములే, కర్మానుబంధంబులం
గలుగున్ సంగము లేక మాను బిదపంగర్థాంత కాలంబునన్

అజ్ఞానాంధులైన కొందరు మాయలోబడి భ్రాంతులై తల్లిదండ్రు భార్యాపుత్రులు, స్నేహితులపైనా, ఆశ్రితులపైనా, అనురాగాలు అనుబంధాలు పెంచుకొని, ఇల్లువాకిక్కు, సంపదలు, సామ్రాజ్యాలు సంపాదించుకొంటారు. ఇవన్నీ ఎలాంటివంటే స్వప్నంలో గనుపించిన సంపదలాంటివి. గాని యదార్థాలుగావు గదా. అలాగే కర్మానుబంధంవల్ల జీవులకు సంయోగ వియోగాలు, కల్గుతూ వుంటాయి. ఆ కర్మఫలం కాస్త తీరిపోగానే బంధాలు విడిపోతాయి. ఈ రహస్యం తెలుసుకొన్న మహాత్ములు వీటిగురించి మోహంజెందరు. అశాశ్వతమైన ఈ సంయోగమును గురించి వారి చిత్తమును కదిలించజేయజాలవు. అజ్ఞానులు మాత్రమే ఈ సంయోగ వియోగములకు అల్లాడిపోతూ ఉంటారు.

అసలు మరణము అంటే మార్పు. ఈ ఇంటి నుండి మరొక ఇంటికి పోయినట్లు. జీవుడు ఒక దేహమునుండి మరొక దేహమును ప్రవేశించుట అగును. ఇందుకు దుఃఖించుట ఎంత అవివేకము. “చనిపోయెను” అని విడిదీసిన చని+పోయెను చని అనగా వచ్చి అని అర్థము. పోయెను అనగా వెళ్ళెను అని అర్థము. ఒక లోకమునుండి వచ్చాడు జీవుడు పనిపూర్తి కాగానే తన లోకానికి తాను పోయాడు. వచ్చిన వాడు పోవక తప్పుదు కదా!

ఒక గమ్యము చేరదలచిన బాటసారి తన అనుకూలమైన వాహనము లెక్కి తన గమ్యం చేరుకుంటాడు. మద్రాసునుండి బొంబాయికి పోవలెనన్న దారిలో బస్సులు, రైళ్ళు, జటకాలు, ట్రాంబండ్లు ఎన్నో తనకు అనుకూలంగా ఉన్న వాహనములు ఎక్కి ప్రయాణం చేస్తాడు. గమ్యం చేరగానే వాహనాలను వదలినట్లు జీవుడు కూడా తన

కర్మానుగుణ్యముగా అనేక దేహములు ధరిస్తాడు. కర్మ సమసి పోగానే స్వస్వరూపమనే తన యదార్థ స్వరూపము పొంది శాశ్వతానందమును పొందుతాడు. కాబట్టి జీవుల మరణమును గురించి దుఃఖించవలసిన అగత్యములేదు. బస్సులోనో, ట్రైనులోనో ప్రయాణంచేసే ప్రయాణికులు వారివారి గమ్యం వచ్చే వరకూ ఒకరికొకరు అన్యోన్యంగా మిత్రభావముతో వ్యవహరిస్తారు. వారివారి గమ్యస్థానం రాగానే దిగిపోతూనే ఉంటారు. మన జీవనయాత్ర కూడా ఇంతే. ఋణానుబంధము ఉండేవరకు ఒక కుటుంబముగా తల్లి అని, తండ్రి అని, అన్నలని, భార్య అని, పుత్రులని యిలా కలసిమెలసి ఉంటారు. కాని ఋణం తీరిపోగానే దేహత్యాగం చేసి పోతూనే వుంటారు. పోయినవారిగురించి అజ్ఞానులు దుఃఖిస్తారు. జ్ఞానులు దుఃఖించరు.

కాబట్టి ఓయీ అర్జునా ! ఎటు విచారించి చూచినా దుఃఖించుటకు కారణములేదు. నీ ఎదుట కనిపించే ఈ భీష్మ ద్రోణాచారులు మొదలగు వారందరూ నీవు నేను ఎప్పటికీ ఉండువారమే. ఒకప్పుడును చచ్చువారముకాదు. పోనీ వారుకాదు వారు ధరించిన దేహములు చచ్చునని దుఃఖించుచున్నానందువా అది ఇంకను పరిహాసమైనది. ఈరోజు కాకపోయిన రేపైన గతించిపోయే ఈ భౌతిక దేహముల గురించి దుఃఖించుటక మరీ అజ్ఞానం కాబట్టి “లే నీకర్తవ్యమైన కర్మరంగమునందు కాలుముందుకు సాచి, క్షత్రియ ధర్మమైన ఈ యుద్ధమును చేయుము. తనకుతానై కలసి వచ్చిన యుద్ధము క్షత్రియునకు తెరచియుంచిన స్వర్గద్వారము వంటిది. గాన అజ్ఞాన చిహ్నమైన చింతను వదలి నీ స్వధర్మమైన యుద్ధము చేయుము. క్షత్రియులకు యుద్ధము మృష్టాన్నము వంటిది. అందునా! యుద్ధరంగమున ప్రవేశించి యుద్ధము చేయకుండా ఉండుట ఎంత అపఖ్యాతి. ఇంతకన్న క్షత్రియునకు మరణం మేలుకదా. కాబట్టి అర్జునా లెమ్ము నేను వీరందరిని చంపుచున్నాననే అహంకారము వదలి నిరహంకారముతో నీపాలిటికి వచ్చిన యుద్ధము గాద మరేదైనా చేయుట అయుక్తము. గాండీవము ధరించు. అహంకారాన్ని వదులు అటుగాక ధరించవలసిన గాండీవమును వదలి అహంకారం పట్టుకొన్నావో దానికి మించిన అవివేకములేదు. కావున కిరీటీలే” యుద్ధసన్నద్ధుడవుకమ్ము.

శ్లో॥ హతో వా ప్రాప్యసి స్వర్గం జిత్యా వా భోక్ష్యసే మహీమ్ ।

తస్మాదుత్తిష్ఠ కౌన్తేయ యుద్ధాయ కృతనిశ్చయః ॥ (2-37)

ఈ యుద్ధమునందు చచ్చినచో స్వర్గమును, గెలిచినచో మహిమను పొందుదువు. ఎటు చూచినను నీకు మేలేయున్నది. గానలెమ్ము యుద్ధమైనట్లు.

ఈ శ్లోకార్థము మానవ మాత్రులైన వారందరికి పరమార్థ జ్ఞాన సముపార్జన గడంగవలయుననియు, అదియే మానవతా ధర్మమని జెప్పకనే జెప్పుచున్నది.

కేవలం మానవునికి లౌకిక జ్ఞానం ఎంత వున్నా పరమార్థ జ్ఞానం లేనిదే జన్మ చరితార్థము నొందనేరదు. ఎన్ని చదువులు చదివి ఎన్ని విద్యలు నేర్చినా పరమార్థ జ్ఞానంలేనిదే అవన్నియు “భుక్తయేనతు ముక్తయే” అన్నట్లు అవన్ని కేవలం భుక్తికేగాని, ముక్తికి కొఱగావు. “చదివి చదివి చావంగ నేటికి చావులేని వద్య చదువలెను” అన్న వేషనగారి మాట సార్థకత చేసుకొనవలెను. చదివే చదువులు, నేర్చే విద్యలు సంసార తరుణోపాయమునకు సహకరించనేరవు. సంసార సాగరగర్భమున పరిభ్రమించు మానవులందరికి పరమ పునీతమైన బ్రహ్మ జ్ఞానమొక్కటియే దిక్కు.

ఆత్మజ్ఞాన నిమిత్తమయ్యే జీవుడు ఈ మానవ దేహమును బొందియున్నాడని శాస్త్రములు ఎలుగెత్తి చాటుచున్నవి.

“దుర్లభో మానవోదేహః

ప్రాణి నాంక్షణ భంగురః

తత్రాపి దుర్లభం మన్యే

వైకుంఠ ప్రియదర్శనం

అని శంకరులవారు సెలవిచ్చిరి. క్షణభంగురమైన ప్రాణి కోట్లయొక్క జన్మలలో మానవ జన్మము, అత్యంతదుర్లభమనియు, అట్టి జన్మము పుణ్యవశముచే లభించును. భగవద్భక్తుల దర్శనము గల్గుటయు, అందుచే భక్తిజ్ఞానములు గలుగుట యెంతో సుకృతమని దెల్పిరి.

శతక్రతుడైన ఇంద్రుడు సైతము మళ్ళిమళ్ళి మానవ జన్మనే కోరునట, ఎందుకనగా ఊర్ధ్వ అధోలోకములందున్న సర్వప్రాణులు, భోగజన్మలేగాని యోగజన్మలుగావు. యోగము వలననే ఆత్మజ్ఞానము సముపార్జనము గల్గును. అట్టి యోగము గల్గినది ఈ మానవ జన్మమొక్కటే. గాన ఆత్మజ్ఞాన సముపార్జన కలిగించేది. అందుచే ముక్తిని పొందునను వగు జన్మను పొందియు నెవడు ప్రాపంచిక విషయములందే మునిగి పోవునో వానికి మించిన మూఢాత్ముడు మరొకడులేడు అని శ్రుతి మనను హెచ్చరించుచున్నది.

బాల్యవస్థయందు అజ్ఞాన వశుడై ఏమియు తెలియక పోవును. యౌవనము రాగానే కొంత జ్ఞానము కలిగినను, దానిని పరమార్థ విషయమున పోనీక, కామపిశాచము బారినబడి స్త్రీలోలుడై కాలమంతయు గడుపును. వార్ధక్యమురాగానే శరీరం శుష్కింపగా అనుభవించిన భోగములన్నిటిని నెమరువేయుచు చింతా పరంపరలచే కాలం గడుపును.

ఇట్లు వుండుటచేత జడుడైన మానవుడు పరమార్థమును విచారించి తెలుసుకొనలేక మరలా మరలా ఈ భవసాగరముననే పరిభ్రమించి రౌరవాది నరకములననుభవించుచున్నాడు. కడతేరు తెరంగును తెలియజాలకున్నాడు. ఇంతకన్నా మించిన ప్రమాదము మరేమున్నది.

సీ॥ క్షణభంగురంబని జర్చింపలేక

ఈ తనువు శాశ్వతమంచు దలచు నరుడు

భ్రాంతుడై యిలదాను బ్రతికినన్నాళ్లును

మోహవారాశిని మునిగి యుండు

పగటికాలము కుటుంబాది సంరక్షణకును

ధనదాన్యముల్ కూర్చుకొనుచు

రాత్రికాలము సతీరతులచే కొంతయు

గలత నిద్రలను కొంత గడుపు కొనుచు

తే॥ సంతలోజచ్చు బహుగర్భ నరకములను

గాంచు సుఖదుఃఖ జన్మాదికములబడుచు

గాలమూరక ఈ రీతి గడుపుగాని

తాను కడతేరు మార్గంబు దలచదెవడు

ఇంతటి పవిత్రమైన మానవజన్మను పొందియు అజ్ఞాన వశమున క్షణభంగురమైన దేహమును నిత్యమని భావించి భ్రాంతికి జిక్కి మోహపశంబున కాలమంతయు ధనదాన్యదుల గురించి, భార్యాబిడ్డల గురించి జీవితం కష్టనష్టాలు గావించుకొని మృత్యుముఖమున బడిపోవుచున్నాడేగాని, తాను తరించు మార్గమునకై ఏ కించిత్తు కూడా ప్రయత్నింపకున్నాడు.

సుడిగుండంలో బడిన క్రిమి అందుండి బయట పడు తెరంగు దెలియక, సుడివేగమునకు జిక్కి గిరగిరా తిరిగి అందులోనే బడి చచ్చునట్లు అజ్ఞానియైన మానవుడు జనన మరణాదులతో గూడిన సంసారమును సుడిగుండంబున బడి అందులోనే జన్మలు జన్మలు గడుపుతూ వున్నాడేగాని, సంసారము నుండి తరించు ఆత్మజ్ఞానమునకు గురించి ప్రయత్నించడములేదు. నీరసములైన విషయములందు భోగాసక్తి గల్గి సర్వదాభోగాయత చిత్తుడై ఆత్మజ్ఞానమునకు దూరుడై ప్రుక్కు త్రాటిచే నీడ్వబడు పశువువలె లోకములందు పరిభ్రమించుచూ శాశ్వత శాంతికి నోచుకొనలేక హింసింప బడుచున్నాడు.

“ భోగైశ్వర్య ప్రసక్తానాం, తయాప్రవృత్త చేతసాం,

వ్యవసాయాత్మికా బుద్ధిః, సమాధౌన విధీయతే”

భోగైశ్వర్యములందు ఆసక్తి గలవారును, వానిచే అపహరించబడిన చిత్తము

గలవారును నగు మానవులకు అత్మ చింతనయందు రుచి జనించదు. ఎండమావులవంటి ప్రాపంచిక సుఖములందే త్రాంతిగల్గి పరవశుడై జీవితమునంతా అజ్ఞానంతో గడుపుతాడు. తేనెకాసించి ఈగ తేనెలో జిక్కుకొని ప్రాణాలు వదులునట్లు, మూర్ఖ మానవునికి బుద్ధి పరమాత్మవైపు ఒకించుకైనా మరలదు. దేహండుః భూయిష్ఠమై రోగగ్రస్తమైనా సరే విషయాదులందు విరక్తి మాత్రం పొందడు. ప్రజ్వలించే అగ్నిలో మిడుతలు బడినట్లు కామాగ్నికి లోనై తపించి పోతుంటాడు కాని పరమపద ప్రాప్తికై పదినిముషములైనా జీవితంలో ప్రయత్నం చెయ్యదు గాని విజ్ఞులైనవారు విషయములందు విరక్తిగల్గి జీవితం అశాశ్వతమని నెంచి శాశ్వతానంద అత్మజ్ఞానమునకై ప్రయత్నించి ధన్యులౌతారు.

పవిత్రమైన మానవ జన్మను పశుపక్ష్యాదుల వలె మూఢమతులై వ్యర్థపుచ్చరాదు. ఇహలోక, పరలోకములందున్న సర్వభోగములుకూడా అశాశ్వతమైనవి. క్షణికమైనవేగాని శాశ్వతమైనవి మాత్రముగాదు.

విషయము సుఖముల గురించి వరుగిడి వినాశనము కొనితెచ్చుకొను మందముతల చిత్తమేవిధముగ విక్షేభము పొందునో అక్రమ పరిణామమును భగవానుడు ఎట్లు వర్ణించియున్నాడో గమనింపుడు.

శ్లో॥ ధ్యాయతో విషయాన్ పుంసః సజ్జన్తేషాపజాయతే ।
సజ్గాత్సంజాయతే కామః కామాత్కేధోభిజాయతే ॥

మానవుడు శబ్దాది విషయములను సదాచింతించుట వలన వాటియందు మిక్కుటముగ నాశనజనించును. దానివలన అనుభవించవలెనన్నకోర్కె పుట్టును. ఆ కోర్కె నెరవేర్చుకొనుటకు అడ్డు తగిలిన వారిపై క్రోధముగల్గును, క్రోధమువలన అవివేకము కలుగును. అవివేకము వలన మతిభ్రమగల్గును. మతిభ్రమ వలన బుద్ధి నశించును. బుద్ధి నాశనంవలన సర్వనాశనం గల్గుచున్నది.

చూచారా ! విషయ చింతనల వలనగల్గు పతనము ఎంత ఘోరమైనదో యోచింపుడు. విషముకన్నా విషయము చాలా ప్రమాదకరమైనదని శాస్త్రవాక్యము.

“ దోషేణతీవ్రో విషయః కృష్ణసర్పవిషాదపి ।
విషం నహంతి భోక్తారం ద్రష్టారం చక్షుషా ప్యయం ॥

శబ్దాది విషయము (వనితాది కామవిషయం) నల్లత్రాచుకంటే తీక్షణమైనది. విషమును భక్షించిన వానినే చంపును. కానీ ఈ వనితాది కామ విషయం కంటితో చూచినంత మాత్రముననే చంపుచున్నది.

చూచితేరా విషమునకు విషయములకున్న భేదము. విషము తినిన వానికి దేహమున క్రమముగా ప్రాకి రక్తమును కలిసి అందుండి సర్వనాడులకు వెళ్లి చంపును. దీనికి ఔషధములు గలవు. అయితే ఈ విషయాభిలాష అట్టిదికాదు. మనసున తలంచినంతనే కంటిచే చూచినంత మాత్రముననే వెంటనే ఎంతటి ప్రజ్ఞావంతున్ని గూడా నింద్రయనుభములకు లాగి, వాటిబారిన బడవేచి, వాని ధీశక్తిని విజ్ఞానమును నాశనము చేయుచున్నది. దీనికి ఏమందులు వనికిరావు. ఇందుకు భాగవతమునగల అజామీళాపాఖ్యానము నిదర్శనము.

ముందు అజామీకుడు మంచి బ్రాహ్మణ కుటుంబమునకు చెందినవాడు మంచి వేదాధ్యాయన సంధ్యావందనాది సత్క్రియలుగల్గి సంతతము సదాచారవంతుడై వుండేవాడు. ఒకరోజు తండ్రి ఆజ్ఞ ప్రకారం అడవికి సమీధలకు వెదుతాడు. అక్కడ ఒక విచిత్రమైన దృశ్యము ఈ బ్రాహ్మణుని కంటబడుతుంది.

త్రప్పత్రాగిన ఇద్దరు స్త్రీపురుషులు ఒకపొద మధ్యమున రతికేళీలోలులై, మోహతురులై యుండిరి. ఈ సన్నివేశమును జూచిన అజామీకుని హృదయం అనే కారడవిని దావానలము అంటుకున్నట్లు కామాగ్నికి గురియై తదేక భావనాపరుడై ఆఖరికి వెలయాలి తోటినేస్తం చేసి పతేతుడైనట్లు ఆయన చరిత్ర చెపుతుంది.

కాన విషయమలెంతటి ప్రమాదమైనవో గమనించి వాటి బారిన పడక సదా ముముక్షులైనవారు జాగ్రత్తపడాలి. ఎంతటి తాపసులకు సయితము విషయ దర్శనము గల్గిన వెంటనే విషయాభిలాష ప్రజ్వరిల్లి హృదయమును దహింపజేయును. ఇందుకు సౌభరియను మహర్షి పడినపాటు గమనార్హము.

పూర్వం సౌభరి మహర్షి ప్రతిదినము నియమ నిష్ఠలతో తపోవ్రతుడై ప్రకృతేగల యమునానదిలో స్నానసంధ్యాదులు చేసుకొంటూ జీవితం ఎంతో పునీతంగా గడిపేవాడు. ఒకరోజు యథాప్రకారంగా యమునానదికి స్నానముకు వెళ్ళి, స్నానమాచరించు, తరి రెండు చేపలు హాయిగా తన పిల్లలతో నీటిలో దిరుగుచు, ఒకదానికొకటి మూర్ఖానుచూ అన్యోన్యముగా వుండుట చూచినాడు. సౌభరి మనస్సు చలించినది. మనసులో సంసారేచ్ఛ గలిగినది. అది నానాటికి ప్రబలముగలుచే భరించలేక పోయాడు. స్త్రీపురుషుల పరస్పర ఆ లింగసములో ఎంత సౌఖ్యముందో? లేకున్న నోరులేని ఈ మూర్ఖానుల పైతము అన్యోన్యాందముగా నుండునా? అని పదేపదిగా ఆ విషయచింతనతో ఆలోచింపసాగెను. మహాత్ముల సంకల్పాలు కార్యరూపం కానక మానవు. సౌభరికి అప్పటికే వృద్ధాప్యములో యున్నాడు. తనకు కన్యనెవరు నిత్తురు అని ఆలోచింపసాగాడు. ఆ కాలములో మాంధాతకు యాభైమంది ఆడపిల్లలుండేవారు. ఈ విషయం దివ్యదృష్టిచే గ్రహించి నేరుగా ఆ మహారాజు

దగ్గరు వెళ్ళాడు. మాంధాత మహర్షి రాకకు నెంతయో సంతసించి పాదప్రక్షాళన గావించి మర్యాద పూర్వకముగా అతిథి సేవలుచేసి తన రాకకు కారణమడిగాడు.

మహర్షి తన మనసులోగల వివాహకాంక్షను తెలియజేశాడు. మహారాజును నీకుగల కుమార్తెలలో ఒకరిని తనకిమ్మని కోరినాడు. మహర్షి మాటలు విన్న మహారాజుకి నెత్తిన పిడుగుబడినట్టినది. అస్తిపంజరములెన్న ఈ ముదసలికి నాకుతురు నివ్వటమా! ఇంతటి తపోవ్రతుడైన ఈ మహాత్మునికేల ఈ విపరీతకాంక్ష గల్గినది. “కామమునకు కన్నులు లేవనుసామెత నీతనియడ సార్థకమైనట్లున్నది” అని మనసులో ఎంతో విచారించాడు. ఏమి చెప్పుటకు నోరు రావడంలేదు. కాదంటే ఏ శాపమిచ్చునో, ఇస్తానందునా ఇంతటి ముదుసలిని ఏ కూతురు మాత్రం ఒప్పుకొనును. అసలు తనకే మనస్కరించలేదే. ఇకీ విషయం కుమార్తెలతో ఎలా చెప్పడం అని ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

ఈ ముసలి వానిని ఎలాగు నా కుమార్తెలు అంగీకరింపరు. నేను యివ్వనని చెప్పి ఈయన కోపమునకు కారకుడు కావడమెందుకుని, మహాత్మా మిమ్ము మా అంతః పురమునకు తీసుకొని వెళతాను. మా కుమార్తెలనందరిని చూపిస్తాను. ఏ కుమార్తె మిమ్ము వివాహమాడుతానంటే ఆ కుమార్తెను మీకిచ్చి పరిణయం చేస్తానని, సౌభరి మహర్షితంటా విడిపించుకోవాలనుకున్నాడు. ఎందుకనగా ఎలాగూ ఆ కుతుళ్ళా వొప్పురు అప్పుడు సమస్య సులభంగా పరిష్కారమౌతుందనుకున్నాడు. రాజుగారి ఆలోచనను సౌభరి తన దివ్యదృష్టిచే గమనించి సరేనన్నాడు. తీరా అంతఃపురమునకు వెళ్ళి మహర్షుల వారిని తన కూతుళ్ళకు పరిచయం చేసి మహర్షుల వారి అభిప్రాయం కూడా తన బిడ్డలందరికి తెలియజేశాడు. అయితే తాను తలంచిన ఆలోచన అంతా వ్యర్థమైనది. ఆ యాభైమంది కుమార్తెలు ఆ మహర్షిని చూచి అందరు ఆయన్నే వివాహమాడుటకు ఒప్పుకున్నారు. దాంతో రాజుగారికి మతిపోయినట్టైంది. దీనికి కారణము సౌభరి మహర్షి తనయోగశక్తి ప్రభావంతో రాజు కుమార్తెలకు నవ మన్మధుడిలాగ కనిపించాడు. అద్భుతమైన, అందం బలిష్ఠమైన దేహం, బంగారులాంటి కాంధిపుంజం, అమాంతం అందరి కన్యలను అట్లే ఆకర్షించినది.

రాజు చేయునది లేక అందరిని ఆ మహాత్మునికే యిచ్చి వివాహం చేశాడు. వివాహానంతరం మహర్షి అందరికి అన్ని సుందరమైన భవనాలను, నందనోద్యానవములను, అద్భుతమైన భోగభాగ్యాలను, మనోహర దృశ్యాలను తనయోగ మహిమచే కల్పించాడు. ఇదిచూచిన మాంధాత ఆనందమునకు మేరలేదు. సౌభరి వారందరితో కూడి రాత్రింబవలనక స్వేచ్ఛగా కావ భోగములు అనుభవించినాడు. ఇట్లంతో కాలం గడిచిపోయినది. సౌభరికి తృప్తి కలుగలేదు. అగ్నికి ఆజ్యము వృద్ధి కల్గించునట్లు భోగానుభవము అనుభవించు కొలది తృప్తి అధిగమిస్తుందేగాని తృప్తి గలుగలేదు.

ఒకరోజు మహర్షి ఏకాంతముగా కూర్చుని ధ్యాన నిష్ఠయందున్నాడు. మెరుపు తీగలాగా చేపలజంట మిథున దృశ్యము తనకెంత విపత్తు కల్పించినదో మునికి అర్థమైనది. అహో ఏమి ఈ సంగదోషము యొక్క ప్రభావము. నేను చిరకాలము నుండి చేసుకొన్న తపస్సు అంతయు వ్యర్థము గావించుకొంటిని గదా యని తన ప్రమాదమును గుర్తెరిగి మనసును మార్చుకొన్నాడు.

మోక్షార్థియగు తాపసికి దాంవత్య జీవనం గడిపే పామరజన సాంగత్యముండరాదు. ఇంద్రియాదులు ఏ మాత్రం బహిర్ముఖమైనా వాని ప్రజ్ఞాన మంతయు హరింపజేయును. నిరంతర ఏకాంత వాసులై భగవదాయత్త చిత్తుడై సత్పురుషుల సాంగత్యం గల్గియుండవలెనేగాని తాపసికి ఎంతమాత్రం పనికిరాదు.

ముముక్షువైన మునికి మిథున సాంగత్యం కూడదు. అది వానికి పతనహేతువు. ఇంద్రియాలను బహిర్గముగా వదలరాదు. ఏకాంత వాసులై ఏకాగ్రచిత్తముతో అత్యచింతన గావించుచూ మహాత్ముల సాంగత్యం గల్గియుండవలెను.

అని సౌభరి మహర్షి తలంచి దీనికి వ్యతిరేకముగా నడచినందుకు గదా నాకిట్టి దురవస్థ గల్గినదని తనమనంబున భావించి సర్వసంగ పరిత్యాగియై జీవితమంతయు తపస్సుతోనే పవిత్రత గావించుకొని పరమాత్మను చేరుకొనేను.

కావున విషయ సంకల్పము ముక్తువైన వానికి నెంత దురవస్థ గొనితెచ్చునో యోచించవలయును.

“ఇంద్రియాణి ప్రమాధీని హరంతి ప్రసభం మనః,” ఎంతి ప్రయత్నశీలుడైన పురుషునియొక్క మనస్సును సైతం ఇంద్రియాలు ప్రక్కకు లాక్కపోతాయి. కావున విషయ చింతనా ప్రభావము ఎట్టి బాహ్యేంద్రియాలు పని చేయునుగాన సాధకునికి విషయచింతన మహా ప్రమాదకరము. “మనవ మనుష్యాణాంకార బంధమోక్షయోః ” అని ఉపనిషద్వావాణీ, బంధానికి గాని బంధవిముక్తిగాని మనస్సే కారణం. ఇంద్రియములు చేసే పనికంటే మనసు చేసే పనికే పుణ్యంకాని పాపంగాని కలుగుతుంది. అంతరింద్రయమైన మనస్సునుబట్టే బాహ్యేంద్రియములు ప్రవర్తిస్తూ ఉంటాయి. కావుననే ధర్మశాస్త్రమిలా చెబుతుంది.

" మనసై వక్రతం కర్మ- నశరీరకృతం కృతం ।

యేనై వాలింగితాకాంతా - తేనైవాలింగితా సుతా ॥

మనస్సుతో చేసిన కర్మకే విలువగాని శరీరంతచో చేసిన కర్మకుకాదు. పురుషుడు భార్యను కౌగలించుకుంటాడు, బిడ్డను కౌగలించుకుంటాడు. శరీరంతో చేసిన పనిమాత్రం ఒకటే. అయినా ! లోపలి మనస్సును బట్టి వ్యత్యాసం చాలా ఉంటుంది.

కావున స్థితప్రజ్ఞత కోరేవాడు సర్వదా అంతరింద్రయములైన మనోబుద్ధులను ఆత్మనిష్ఠయందే నిలుపుటకు ప్రయత్నించాలి. ఏ మాత్రం మనసులో విషయ చింతన కల్గినా వాని ప్రజ్ఞానమంతయు పాడుచేసి పతితుణ్ణిచేస్తుంది.

అ॥ వినుమొక రహస్య మెరిగింతు వేయినేల
యో మహాప్రాజ్ఞునకు మానసేంద్రియములు
పంచినట్లాజ్ఞలో నిల్చిపనులు సేయు
నాతడాత్మ స్థితప్రజ్ఞుడగు మహాత్మా॥

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము. స్థితప్రజ్ఞునకు బాహ్యేంద్రియముల నిగ్రహం ఒకటేచాలదు. అందు లోపలి మనస్సు ముఖ్యము. ముందు ముందు బాహ్యేంద్రియముల నిగ్రహించి తరువాత తరువాత అంతరింద్రియమైన మనస్సును కూడా చక్కగా అరికట్టవలెను. అప్పుడే వాని ప్రజ్ఞ స్థిరప్రజ్ఞ కాగల్గుతుంది.

బైటగేటు (వాకిలి) లో పాటు లోపలి తలవాకిలి కూడా గట్టిబిందోబిస్తు చేయాలి. అదమరచి తలవాకిలి తెరచి వుంచితే ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ యిల్లు దోపిడీ పాలు అగుట తథ్యము. అలాగే సాధకుడు బాహ్యేంద్రియములతోపాటు అంతరింద్రయమును నిగ్రహించుటలో ఏమరపాటు తగదు.

" ఇంద్రియాణాం హిచరతాం, యన్మనోనువిధీ హతే
తదస్య హరతి ప్రజ్ఞాం, వాయుర్నావ మివాంభసే"

ఇంద్రియములయొక్క చెప్పు చేతులకు లోబడిన మనస్సు నీటిలోని పడవ సుడిగాలి లాగినట్లు పురుషుని బుద్ధిని అమాంతము విషయములవైపు లాగి వేస్తాయి.

మనస్సు బుద్ధివైపు లాగబడితే సుకృతాత్మడౌతాడు. అదే మనస్సు ఇంద్రియములచే లాగబడినా దుస్సుకృతాత్మడౌతాడు. కావున మనస్సును బుద్ధివశ వర్తిగా నుంచాలి. ఇంద్రియవశవర్తి అయిన పతనం తప్పదు.

ఇంద్రియములు పశువులాంటివి. పచ్చగా కనబడితే పరుగెత్తే స్వభావం గలవి. వాటివెంటబడిన మనస్సుకు దుర్గతేగాని సద్గతి లేదు.

" విషయ శత్రులౌ విశ్రాంతితోడ సా
రధినమేతుదయిన రధికుబట్టి
యుగ్రతిమిర మృత్యుయుత మగుసంసార
కుపమధ్యమందు గూర్చురధిప "

విషయవాసనలకు లోనైన ఇంద్రియాలు, మనసు, సారధి అయిన బుద్ధి, రికుడైన

జీవున్నికూడ పట్టుకొని భయంకరమైన అంధకారావృతమైన మృత్యుగహ్వరమైన సంసార కూపంలోకి కూలదోస్తాయని భాగవతము.

కావున యింద్రియాలకు వశమైన మనస్సు విషయ ప్రవాహములోబడి కొట్టుకొని పోతుంది. సముద్ర ప్రయాణం చేస్తున్న పడవ తుపాను గాలికి గురియై మునిగిపోయినట్లు ఏ ఒక్క యింద్రియానికి మనస్సు లోబడినా విషయాలకు గురికాక తప్పదు. కాబట్టి విషయాకర్షణకు గురికాక సాధకుడు వివేకవంతుడై సాధన మార్గమున పట్టునడలక సాధన సాగించవలెను. అప్పుడే వాడు స్థితప్రజ్ఞుని పొందగలుగుతాడు.

“ తస్మాదస్య మహాబాహో నిగృహహీతానిసర్వశః ।

ఇంద్రియాణీంద్రియార్థేభ్యః తస్యప్రజ్ఞా ప్రతిష్ఠితా॥ (2-68)

అందువలన అర్జునా! ఎవడు తనయింద్రిములను, ఇంద్రియార్థములైన విషయాదుల నుండి సంపూర్ణంగా నిగ్రహిస్తాడో అట్టి వానికి ప్రజ్ఞ ప్రతిష్ఠితమై వుంటుంది. అట్టివాడే స్థితప్రజ్ఞుడు అనబడుతాడు.

స్థితప్రజ్ఞుడు కాగోరేవాడు ఇంద్రియాలను కడు జాగరూకతో కనిపెట్టియుండాలి. వీటిని ప్రబల శుత్రువులుగా భావించి వాటి చేష్టలకు యెడమీయక నుండవలెను.

“ ఇంద్రియంబులకు జిక్కిన రక్కసులకు హరి భజనంబు శత్యంబుగాదు” అని ప్రహ్లాదుని మాట. రక్కసులంటే కొమ్ము, కోరలు గలిగి వుంటారనికాదు. నీతికి దూరమైన విషయాలలో కూరుకుపోయినారు. అట్టి ఇంద్రియములకు జిక్కిన సరథాములకు హరిచింతన కలుగదు అని దెల్పిరి. మనువు కూడా ఈ ఇంద్రియముల ప్రమాదమును గురించి చెప్పినది చూడుము.

మాత్రాస్వ స్రాదు హితావా నవివిక్తా సనో భవేత్

బలవానింద్రియగ్రామో విద్వాంసమపి కర్షతి ॥

ఏకాంతములో తల్లితోగాని, చెల్లితోగాని, కూతురుతోగాని కలిసి పరుండరాదు. ఎందుకంటే ఇంద్రియాల బలము గొప్పది. అవి పెద్దపెద్ద పండితులను కూడా పట్టి కొట్టిస్తాయి.

ఒకమారు వ్యాసభగవానులు ఇదే శ్లోకం తన శిష్యులైన జైమిని మహర్షికి చెప్పుతూ “ బలవానింద్రియగ్రామో విద్వాంసమపి కర్షతి”, ఇంద్రియాలు విద్వాంసుణ్ణి కూడా లాగుతాయి అని చెప్పుతున్నాడు. ఈ మాట జైమినికి నచ్చలేదు, గురువుగారు చెప్పిన అర్థానికి విరుద్ధంగా అర్థము వ్రాసుకొన్నాడు. “ విద్వాంసం నాపకర్షతి” విద్వాంసుని ఇంద్రియాలు లాగలేవు అని వ్రాసుకొని ఏదో పెద్ద ఘనకార్యం చేసినట్లు వుబ్బిపోయాడు.

వ్యాసులవారు ఈ విషయాన్ని పసిగట్టాడు. అలా వ్రాయడం తప్పని చెప్పినా వినేరకములో లేడు జైమిని. ఇక లాభం లేదనుకున్నాడు. అయ్యా జైమినీ! నేను అత్యవసరంగా వేరొక చోటికి పోవలసివుంది. నేను వచ్చువరకు జాగ్రత్తగా వుండవలసిందిగా చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం చల్లటి పిల్లగాడ్పులు వీస్తున్నాయి. అకాశం మేఘావృతమైంది. ఆశ్రమమందు ధ్యాననిష్ఠలో జైమిని కూర్చుని యున్నాడు. సూర్యుడు అస్తమించాడు. వరుణ దేవుడు వర్షిస్తూవున్నాడు. ఈలోగా ఒక లావణ్యవతి కోమల కంఠముతో సుందరమైన దేహముతో ఆశ్రమ ప్రాంగణమున ప్రవేశించినది. స్వామీ! స్వామీ! అంటూ తన కోమల కంఠధ్వనితో పిలిచింది. జైమిని ఎవరా కోమల కంఠంగల వారని కన్నులు దెఱచి చూచాడు. అంగనామణి వర్షమునకు బాగా తడిసి, తడి వస్త్రములు దేహమునకంటుకొని దేహ సౌష్ఠవంతో యింద్రియములన్నీ కొట్టివచ్చినట్లు కనబడుతున్నాయి.

ఆ వచ్చిన కన్య స్వామీ ! ఈ పూట కాస్త మీ పవిత్ర ఆశ్రమమున తలదాచుకోనివ్వండి. రాత్రి సమయం మేఘములు ఆకాశమును గప్పుటచే మా గ్రామం చేరడానికి దారి కనిపించలేదని బ్రతిమాలింది. సరేనని జైమిని ప్రకృత్యగల ఒక కుటీరం చూపించాడు. అమె తిన్నగా వెళ్ళి ఆ కుటీరంలో తలుపులు బిగించుకొని పడుకొనివుంది.

ఇక్కడ జైమినికి ధ్యానం కుదరటంలేదు. స్వరూపనిష్ఠ మరుగుపడింది. మనస్సు అంతా ఆ అంగనామణి దేహ సౌష్ఠవం గురించే చింతన చేస్తూంది ఇంటిలోని పోరు ఇంతింత గాదన్నట్లు మదనుని బాధ భరించలేకపోయాడు. తిన్నగా వెళ్ళి తలుపు తట్టాడు. లోపల కన్య తలుపులు తీసే సూచన కనిపించలేదు. బైట ఎక్కువ కాలం జైమిని నిలువలేకపోయాడు. కుటీరంపైకి ఎక్కి కప్పు కాస్త తొలగించి లోపలికి దూకి ఆ చీకటి కుటీరంలోవున్న అంగనామణిని వళ్ళుమరచి గట్టిగా కౌగలించుకొన్నాడు. ఇంకేముంది తన కౌగిటవుండేది మానినీకుల శిరోరత్నంకాదు. మహర్షికుల చంద్రుడు తనగురుదేవులు అయిన వ్యాసులవారు.

జైమినికి జన్మలో మరచిపోని గుణపాఠము జరిగింది. “విద్వాంసమపి కర్షతి కర్షతి కర్షతి, కర్షతేష్వ” అని ముక్కు చెంపలేసుకొన్నాడు. వ్యాసులవారు మందహాస పదనంతో జైమినీ నీవెళ్ళి పాఠమును చక్కగా దిద్దుకోమని శెలవిచ్చాడు.

కావున యింద్రముల దాడికి సముద్రములో జలచరాలు జలవేగాన్ని సహించినట్లు సహించే స్థిత ప్రజ్ఞతకావలెను. గత ప్రజ్ఞుడు ఇంద్రియముల దాడికి నిలువదలేదు అంటూ భగవానుని సందేశము.

అత్యోన్ముఖమైన మానసేంద్రియములు శుద్ధీకరించిన పాదరసంలాగా మహోపకారం చేస్తాయి. “ రసవర్షం రసోఽప్యస్య పరంధృష్టాన్ని వర్తతే” అన్నట్లు పరమాత్మ

దర్శనం గల్గిన మనస్సు యింద్రియములు ప్రసన్నత జెందుతాయి. ప్రసన్నుని చిత్తము బుద్ధికి స్థిరత్వమును గల్గించి శాశ్వతానందమును గలుగజేయును.

“ విహాయ కామాన్ యః స్పర్శాన్ పుమాంశ్చరతి నిస్పృహః ।

నిర్మమో నిరహంకారః స శాన్తిమధిగచ్ఛతి

కోర్కెల నెల్లవదలి ఆశయు, అహంకారమమకారములు లేని వాడై స్వరూపస్థితి యందు నిల్చుడగల్గిన పురుషుడు ముక్తిని పొందుచున్నాడు. అట్టివాడు మళ్లీ ఈ జననమరణ దుఃఖసాగరమైన సంసారమును ప్రవేశింపడు. ఇదియే పరమ పావనమైన మానవ జన్మకు సాఫల్యము. ఇట్టి పరమపద మార్గమున ఒకవేళ సిద్ధికి పూర్వమే దేహము వదలినను, అట్టివాడు స్వర్గలోకమును పొందును. గావున పరమార్థ పదజీవనము ఎటుచూచినను శ్రేయస్సునే గల్గించును. అట్టి శ్రేయోమార్గమే మానవ మాత్రులైన వారందరికీ పరమధర్మము.

3వ అధ్యాయం

కర్మయోగం

శ్రీమద్భగవద్గీతలో ఈ రోజు మూడవ అధ్యాయము కర్మయోగం గురించి మనము తెలుసు కోవలసివుంది. నిన్నటి దినం రెండ అధ్యాయమును గురించి విచారించి తెలుసుకొన్నాము. “ అధ్యాత్మ విద్యా విద్యానాం ” అన్నట్లు విద్యలో ఆధ్యాత్మిక విద్యను నేనే అని భగవాను దెల్పియున్నాడు. ప్రపంచములో మొత్తము అరవైనాల్గు విద్యలు. ఈ విద్యలన్నీ సంసారమునుండి విముక్తి గల్గించలేవు. సరిగదా, ఇంకా అధికబంధాన్ని కలిగిస్తాయి. అయితే ఆధ్యాత్మిక విద్య అట్టిదిగాదు. ఇది కల్గినవారికి సంసార తాపత్రయ బంధముగాని, అవిద్యా బంధముగాని పటాపంచలైపోతాయి. వెలుగు రాగానే చీకటి దూరమైనట్లు ఆధ్యాత్మిక విద్య ఆత్మవిద్య గల వారికి అజ్ఞానం అనే బంధం మటుమాయమై పోతుంది. లౌకిక విద్యలు ఎన్ని నేర్చినా మరణం తప్పదు. కాని ఆత్మవిద్య మృత్యువునుండి అమృతత్వమును, తమస్సునుండి జ్యోతిలోకి తీసుకొనిపోవును. అమరవిద్య. బ్రహ్మవిద్య. “ ఏకవి జ్ఞానేన సర్వ విజ్ఞానం భవతి ” అన్నట్లు ఈ బ్రహ్మ విద్య గల్గిన వారే సర్వవిద్యల సారం గ్రహించిన సర్వజ్ఞులు. అట్టి బ్రహ్మ విద్యను బోధించు శాస్త్రమే శ్రీమద్భగవద్గీత.

వేదము కాండత్రయాత్మకము. కర్మ, ఉపాసన, జ్ఞానములను మూడు భాగములుగా వేదము విభజింపబడినట్లు, శ్రీభగవద్గీతయు కాండత్రయాత్మకము వలె కర్మ, భక్తి, జ్ఞానములనుపదేసించి సర్వ శాస్త్రముయీ గీతా అన్న సార్థక నామధేయమును పొందినది.

“ ప్రభాతే కరదర్శనమ్ ” అని మనం ఉదయం లేగవానే మన రెండు అరచేతులను చూసుకొని నమస్కరించుకొనే ఆచారం వుంది. ఎందుకనగా కర్మాధికారం గల్గినది మానవ జన్మ. సృష్టిలో ఇతర ప్రాణులకు ఈ అధికారంలేదు. కావుననే వాటికి కరదర్శయములులేవు. సృష్టిలో ఒక్క మానవునికే ఈ కరదర్శయములు భగవానుడు ప్రసాదించాడు. మానవుడు ఏకర్మ చేయవలయునన్ననూ ఈ రెండు చేతులతోనే గావున, ఉదయం లేవగానే కర్మకు కారణమైన ఈ రెండు చేతులను చూసి నమస్కరించి, ఓ భగవంతుడా నేను లేచినది మొదలు మరల పరుండువరకు కర్మచేయలసివుంది. ఆ కర్మ తెలిసిగాని తెలియకగాని చేసి నా జీవితావసరములను తీర్చుకొనవలెను గావున సర్వదా నా హృద్గతంగా వుండి నీచే ప్రసాదించబడిన ఈ రెండు హస్తములను సుకర్మములందే ప్రవేశింపజేసి నాజీవితమును పవిత్రము చేయుము అని ప్రార్థించి నమస్కరించుకొనవలెను.

కాని నేడు అంతటా వికట మానవుడు లేవగానే కరదర్శనమునకు ముందు కప్పుదర్శనం(కాపికప్పు) చేస్తున్నాడు. మరికొందరు నవనాగరకము ముదిరిన బుద్ధిమంతులు ‘బెడ్ కాఫీ’ అంటూ ముఖ ప్రక్షాళన కూడా చేయకుండా పాచినోటనే వేడికాఫీ త్రాగి అనారోగ్యాలకు అనాచారాలకు లోనగుచున్నారు. ఇది యెంతయో సిగ్గుచేటు పని.

జన్మలకన్నిటికీ కడసారి జన్మ మహాపుణ్య ప్రదమైన జన్మమెత్తికూడా లేచి లేవగానే శుచి శుభ్రతలు పాటించకుండా ప్రార్థన పవిత్రత లేకుండా కడుపే కైలాసంగా తినేదే ప్రధానంగా నెంచి పశువులాగా జీవితం గడపడం చాలా విచారకరమైన విషయం.

చదువు సంస్కారం గల్గినవారు కూడా ఉదయం లేవగానే స్నానం సంధ్యావందనం, ప్రార్థన, శుచిశుభ్రత ఆచారం లేకుండా మనస్సులాగినట్లు యింద్రియాలు కోరినట్లు వర్తించడం చాలా ప్రమదాకరం. ఇది దేశ భవిష్యత్తుకు, సమాజ సంస్కృతికే తీరన హానికరం. ఎందుకనగా నియమనిష్ఠలు, ఆచారవిచారములు మానవులకేగాని పశువులకు లేవుగదా. మన జీవితాలపైననే భావిపౌరులైన మనస్విల్లల భవిష్యత్తు ఆధారపడివుంది. అట్టితరి మనము ఏ వర్తన గలిగి జీవిస్తామో అదే మన బిడ్డలకు అలవడుతుంది. బిడ్డలు మంచి సంస్కారవంతులు దేశోద్ధారకులు, పరోపకార పారాయణులు కావలసినట్లే మనం వారికి ఆదర్శంగా నిలిచి, చిన్న తనంనుండి బిడ్డలకు ఉగ్గుపాలతో మానవతా పవిత్రతలను, కర్మ పవిత్రతలను వారికి అందజేయవలసిన బాధ్యత మనకెంతైనా వుంది. కావున మానవ జీవితమంటే కేవలం తినేది, నిద్రించేదికాదు. కర్మాధికారం కల్గిన

మానవుని పూర్వ అధోలాకాలకు పంపు సామర్థ్యము గలది కర్మ. మానవుడు తన చేయబడిన కర్మ ఫలాఫలములబట్టి పుణ్యంగాని, పాపంగాని, సుఖంగాని, దుఃఖముగాని పొందుతూవుంటాడు. కావున తన మంచిచెడ్డలకు కారణమైన కర్మకు నమస్కరించి రెండు చేతులను కన్నులకద్దుకొని కర్మరంగంలో ప్రవేశించవలెను. కర్మయొక్క గొప్పదనములు గురించి శాస్త్రము చెప్పినది గమనింపుడు.

శ్లో॥ నమస్యమో దేవాన్ననుహ విధేస్తే పివశగాః
విధిర్యంద్యః సోపిప్రతినియతకర్మకం సలదః
ఫలంకర్మాయత్తంకిమ మరగణైః కించవిధివా
నమస్తత్కర్మభ్యోవిధిరపినయేభ్యః ప్రభవతి॥

దేవతలకు నమస్కరిస్తున్నాము. వాళ్ళకూడా విధికి లోబడి వుండువారే కాబట్టి విధికి నమస్కరించాలి. ఆ విధికూడా కర్మననుసరించే ఫలము ఇస్తున్నది. ఫలం కర్మాధీనం కాబట్టి ఆ దేవతలకు ఈ విధికి నమస్కరించుట కంటే ఆ కర్మకే నమస్కారము.

విధికూడా కర్మనతిక్రమింపలేదు గాన అన్నిటి కన్నా విధి, దేవతలకన్నా కర్మయే గొప్పది అని అర్థము.

బ్రహ్మను సృష్టికర్తగా, విష్ణువును కూడా దశావతారములుగ ఎందుకు చేసినదో, రుద్రునిచేత పుత్రై పట్టించి, బిడ్డుకునిగా చేసినదో, ఏది సూర్యచంద్రాదుల బాటసారులుగా చేసి గగనమును త్రిపుచున్నదో అట్టి కర్మకు నమస్కారము.

క॥ విను కర్మం బొనరించును
జననము మరణంబు నదియు సౌఖ్యము దుఃఖం
బును గావించుదన చే
సిన దానిని బడక పోవ శివునకు వశమే

జనన మరణాలుగాని, సుఖదుఃఖాలుగాని కర్మఫలము వల్లనే మానవులకు గల్గుతాయి. తనచే చేయబడిన కర్మఫలంబుల తప్పించుకొనుటకు హరునికి కూడా సాధ్యముగాదు అది కర్మరహస్యము.

క॥ కర్మమున బుట్టు జంతువు
కర్మంబునవృద్ధి జెందు కర్మమున జెడున్
కర్మమే దేవతనరులకు
కర్మమే సుఖదుఃఖములకు కారణపథిపా.

అని భాగవతము కర్మముయొక్క గొప్పశక్తిని గురించి దెల్పుచున్నది. కర్మమే జన్మకు కారణం. కర్మమే వృద్ధిక్షయాలకు, కష్టనష్టాలకు, సుఖాలకు కారణం. గావున కర్మమే మానవుల పాలిటకి దేవత, దైవము.

శ్లో॥ వనే రణే శత్రు జలాగ్ని మధ్యే
మహార్ణవే పర్వత మస్తకేవా
సుప్తం ప్రమత్తం విషమ స్థితంవా
రక్షన్తి పుణ్యాని పురాకృతాని

అడవిలోగాని, శుశ్రువులనుగాని, నీళ్ళలోగాని, నిప్పులోగాని, మహాసముద్రములోగాని, పర్వత శిఖరముపైన గాని మనుష్యుడు నిద్రస్తున్నాడు, మత్తులోవున్నాడు, అపాయంలోవున్నాడు సరే తాను ముందు జేసిన సుకృతాలు తప్పక రక్షిస్తాయి అని శ్రుతి.

కాబట్టి " గహనాకర్మణోగతిః " అని చెప్పడం జరిగినది. తనగతికిగాని, మతికిగాని తనచే చేయబడిన కర్మలే కారణములు. కావున మతిమంతులు కావలయునన్న పుణ్యవంతులు కావలయునన్న నూతన చేయబడు కర్మలే కారణములు.

ఇట్టి కర్మయొక్క రహస్యమును దెల్పునదే ఈ అధ్యాయం. అందులకే భగవానుడు దీనికి కర్మయోగం అని ప్రత్యేకమైన నామకరణం చేసి లోకానికి కర్మ చేయవలసిన విధివిధానమును గురించి కూలంకషంగా బోధిస్తున్నాడు.

రెండవ అధ్యాయంలో సాంఖ్యయోగమునందు ఎక్కువ జ్ఞానము గురించి బోధించడం జరిగినది. తరువాత ఈ అధ్యాయమునందు కర్మను గురించి చెప్పనున్న భగవానుని చూచి అర్జునునికి సంశయం కల్గినది.

" ఏషాబ్రహ్మ స్థితిఃపార్థ, నైనాం ప్రాప్యవిముహ్యతి " ఓయీ ! అర్జునా! ఈ బ్రహ్మస్థితి నొందిన వారికి మోహబంధం గలుగనేరదు. అట్టి బ్రహ్మస్థితి అంతకాలంలో కూడా ముక్తిని కల్గించును అని దెల్పిరి. మళ్ళీ యిప్పుడు కర్మను గురించి చెప్పడము పార్థుని మనసులు పరిపరి విధాలుగా పరిభ్రమించి తనకు ఏది శ్రేష్ఠమో దానిని దెల్పమని అర్థిస్తున్నాడు.

" ఆత్రగానికి బుద్ధిమట్టు " అన్నట్లు కొంతమంది శిష్యోత్తములు గురువుగారు చెప్పుచున్నది పూర్తిగా శాంతముగా వినకముందే, మధ్యలోనే సంశయ గ్రస్తులై బోధకు మధ్యలోనే అడ్డు ప్రశ్నలు వేస్తుంటారు. గురుదేవుని సన్నిధిలో సంశయం పనికిరాదు. గురుబోధయందు పరిపూర్ణ విశ్వాసం గల్గి గురుదేవులబోధ పూర్తి అగువరకు మధ్య మధ్య అడ్డు ప్రశ్నలు వేయరాదు. బోధానంతరం ఏవైనా సంశయములున్న ప్రశాంతముగా తనకు గల్గిన సంశయాల్ని గురుదేవుల ముందుంచి అడిగి తెలుసుకొనుట సబబుగాని మధ్యలో ఎప్పుడూ అడ్డుతగలి అడుగరాదు.

రెండవ అధ్యాయం 39వ శ్లోకంలో భగవానుడు " ఏషాతే భిహితా సాంఖ్యే బుద్ధిర్యోగేత్విమ్శుణీ " ఇంతవరకు నీకు సాంఖ్య బుద్ధి చెప్పాను. ఇక యోగబుద్ధిని చెబుతాను

విను అంటూ, జ్ఞాన యోగానికి, సాంఖ్య బుద్ధి అని, కర్మ యోగానికి యోగబుద్ధి అనే పేరుతో భగవానుడున్నాడు. తరువాత 49వ శ్లోకంలో “దురేణాహ్య వరం కర్మబుద్ధి యోగాద్ధనంజయ” అని బుద్ధికంటే కర్మ తక్కువైనదిగా చెప్పాడు. అనగా నిష్కామ కర్మ యోగం కంటే సకామ కర్మ తక్కువయినదిగా చెప్పాడు. అయితే అర్జునుడు భ్రాంతితో బుద్ధి అనేమాటకు జ్ఞానమని అర్థం చేసుకొన్నాడు. అందుచేత జ్ఞానం కంటే కర్మ తక్కువైనదిగా భగవంతుడు చెప్పినట్లు భావించి

“జ్యాయసీ చేత్ కర్మణస్తే మాతా బుద్ధిర్జనానర్థన ।
తత్త్విం కర్మణి ఘోరే మాం నియోయసి కేశవ ॥

జనార్ధనా! కర్మకంటే జ్ఞానమే శ్రేష్ఠమని, అభిప్రాయమైనచో వారి నన్నెందుకు పురిగొల్పెదవు అని అడిగాడు.

వాస్తవంగా జ్ఞానం కంటే కర్మ తక్కువైనదిగా భగవంతుడు గీతలో ఎచ్చటా చెప్పినట్లు కనిపించదు. కర్మకంటే జ్ఞానమే గొప్పదని భగవంతుడు తలంచియుండిన కర్మయోగమనే ఈ అధ్యాయమే గీతలో బోధించి యుండేవాడు కాదు. ఎందుకన మానవుని దేహమే ఒక కర్మరాశి. జన్మే కర్మము ద్వారా కల్గినది. తల్లిదండ్రుల మిథున కర్మవల్లనే ఈ దేహం కలిగింది. అలాంటపుడు కర్మములో పుట్టిన ఈ కర్మదేహం కర్మ చేయక ఒక క్షణంకూడా వుండటానికి వీలులేదు. “నహికచ్చిత్ క్షణమపి జాతుతిష్ఠిత్వ కర్మకృత్, కార్యతేహ్య వశఃకర్మ, సర్వఃప్రకృతి జైర్లుణైః. ప్రకృతి జన్యములగు గుణములకు లొంగి ప్రతివారును కర్మచెయ్యవలసినదే.

అసలే కర్మమానితే జీవయాత్ర జరుగటమే కష్టము. నోరులేని పశుపక్షాదు, క్రిమి కీటకాదులు మొదలు బ్రహ్మ పర్యంతం ఈ కర్మ లోకాలోకములను వ్యాపించివుంది. అలాంటపుడు కర్మలుమాని వుండటం సాధ్యముగాని పని. సూర్యచంద్రాదులైన ప్రత్యక్ష దైవములుగా మనం భావించేవారు కూడా ఈ కర్మరంగమున విరామం లేకుండా చేస్తూనే యున్నారు. అసలు కర్మ అనగా ఏమి? జీవుల జీవనయాత్ర పెద్ద కర్మరంగమైన పోయే. ఇక కర్మమనే అవకాశమేలేదు. కాబట్టి భగవంతుడు కర్మరాహిత్యం గాదు బోధించేది. కర్మ కేవలం యోగః కర్మసు కౌశలం ” కర్మలు చేయుటలోగల కౌశలమే యోగం. అట్టి యోగమే భగవంతుడు బోధిస్తున్నాడు.

కర్మలు వేరు కర్మయోగం వేరు. కర్మణా బధ్యతే జంతుః, కర్మతో బంధం ప్రాణి కోటికి కల్గునని ఉపనిషత్ వాణి. ఏదేని ఒక కర్మ మనం చేసినపడు దానికొక ఫలం వస్తుంది. దాన్ని మనం అనుభవిస్తాము. ఆ అనుభవము ద్వారా చిత్తంలోబడక వాసన ముద్రపడి పోతుంది. అదే భోగవాసనా సంస్కారం. ఆ సంస్కారం మళ్ళీ జన్మకు బోజమై జన్మనిస్తుంది. ఆ జన్మతో మళ్ళీ కర్మ ప్రారంభము. కర్మలతో ఫలం, ఫలంతో భోగం,

వాసన అంటుకొని జనన మరణాలకు కారణమైకూర్చుంది కర్మ. కాబట్టి “ కర్మణాలభ్యతే జంతుః ” శాస్త్రము చెప్పడం జరిగినది. పోనీ కర్మ చెయ్యి వూరకుంటే కదా? అని అనుకుంటే అది సాధ్యముకానివని. ఎందుకంటే శరీరమే జగత్తే ఒక కర్మరాశి అయిపోయే. ఒక కర్మ మానడం అనేమాట హాస్యాస్పదము అని ముందు చెప్పుకొన్నాము. కాన కర్మ చేద్దామా కర్మబంధానికి కారణం. పోనీ సుతారం మానుదామా అది అంతకు సాధ్యముకాని పని. ఎగతీస్తే గోహత్య, దిగతీస్తే శిశుహత్య అన్నట్లు ఇది ఒక పెద్ద గండంగా సమస్యగా తయారై కూర్చున్నది. ఈ గండం సమస్యను పరిష్కరించి కర్మకు వశులు కాకుండా చేయు ఉపాయమే ఈ కర్మయోగ రహస్యము. భగవానుడు మానవ లోకమునకు తన శ్రీముఖంగా బోధింస్తు వున్నాడు.

**“ లోకస్మిన్ ద్వివిధానిష్ఠా పురాప్రోక్తామయా నఘ
జ్ఞానయోగేన సాంఖ్యానాం, కర్మయోగేన యోగినామ్**

పాపరహితుడవగు ఓ అర్జునా ! సాంఖ్యలకు జ్ఞానయోగము, యోగులకు కర్మయోగము అనేడి ముక్తి మార్గముల రెండింటిన మొదట ప్రపంచమున నేను యేర్పరచియున్నాను. సాంఖ్యులు అనగా జ్ఞాననిష్ఠగలవారు, అనగా కార్యకారణాలను బాగా విచారించి, కార్యమునకు కారణమైన దానియందు నిష్ఠ, అనగా నిశ్చయాత్మకమైన స్థితి, స్వరూప స్థితియందున్నవారు ఈ జగత్తు కార్యం, ఈ జగత్తుకు కారణం పరమాత్మ, కారణంలేనిదే కార్యం జరగడానికి వీలులేదు గాన కార్యమును బట్టి కార్యకర్తను ఊహించడమే సాంఖ్యము. సాంఖ్యము అత్మ స్వరూప విచారము అని ముందు చెప్పినట్లు ఈ సృష్టి స్థితిగల ప్రపంచమును కార్యమునకు కారణమైన పరబ్రహ్మమునందు మనస్సు స్థితిగల్గి సర్వము బ్రహ్మ స్వరూపమునందు మనస్సు స్థితిగల్గి సర్వము బ్రహ్మస్వరూపముగా చూచు బ్రహ్మస్థితి నొందినవారు సాంఖ్యులు, అనగా జ్ఞానులు ప్రతి వస్తువుకు మూలకారణమైన మూల తత్వాన్ని గుర్తించిన ముక్త పురుషులు అనబడుతారు.

మనం ఆ భరణాలను చూస్తాము. కంసాలి చూస్తాడు. కాని మనదృష్టి వేరు. కంసాలిదృష్టి వేరు. మన దృష్టిలో నామరూపముగల ఒక ఆభరణము ఏదివుందో కంసాలి దృష్టిలో నామరూపములకు ఆధారమైన బంగారును చూస్తాడు. వాని దృష్టిలో బంగారే సత్యంకాని, నామం రూపంగల ఆభరణం హుళిక్కి నిజమంతే వున్నా మనదృష్టి మాత్రం నామరూపంగల ఆభరణంగానే దాన్ని కమ్మని చైన అని, నాగరం అని, హారమని, ఏమేమో వికారదృష్టితో దర్శిస్తూ రాగ మోహదులకు గురి అయిపోతాము. ఆ భరణంకాక ముందు బంగారు బంగారంగానేవుంది. ఆభరమైన తరువాత బంగారు బంగారంగానే వుంది. ఆభరణం కరిగించిన తరువాత కూడా బంగారు బంగారుగానే మిగిలివుంది. ఒక్క బంగారే త్రికాలములందు సత్యమై వుండేది. అలాగే జగత్తుకు పూర్ణం బ్రహ్మ బ్రహ్మగానే వుంది.

జగత్తు ప్రళయం అయినా బ్రహ్మ బ్రహ్మగానేవుంది గాని అది మౌనము. ఈ సృష్టి స్థితిలయకు అంటక సాక్షియై బ్రహ్మవుంది. స్వర్ణకారుని దృష్టిలో అభరణాలన్ని బంగారే అయి గోచరించినట్లు జ్ఞానియొక్క దృష్టిలో అంతా బ్రహ్మమే అనే అఖండజ్ఞాన నిష్ఠగల్గి కార్యరూపమైన ఈ ప్రపంచ స్థితిగతులను మిథ్యగాదలుస్తారు. ఇది సాంఖ్యుల జ్ఞాన మార్గం. ఇది అపవాద పద్ధతి.

ఇక రెండవది “ కర్మయోగేన యోగినాం ” కర్మయోగం కర్మయోగి సర్వసమర్థుడైన పరమేశ్వరుని చేతిలో తానొక పనిముట్టుగాతలస్తాడు. ఏది జరిగినా అది అంతా పరమాత్మ ప్రేరణగా భావిస్తాడు. తాను అదేవాడు. భగవంతుడు అడించేవాడు. ఇనుము, అయస్కాంతం సన్నిధిలో చలించనట్లు ఆ పరమాత్మ సంకల్పమే తనచేత ఈ కర్మలు చేయిస్తున్నాడు అని తలంచుతాడు. శివుని ఆజ్ఞలేక చీమైనా కుట్టదనే విశ్వాసం కర్మయోగిది. తాను చేస్తున్న కర్మ ఫలాఫలాలు ఈశ్వరార్పణచేసి నిష్కామ బుద్ధితో కర్మలాచరిస్తాడు. నిష్కామ భవానంతో కర్మలాచరించుటచేత కర్మకు కారణాలు అయిన రాగద్వేషాలనంటడు. కర్మయోగి చేయు కర్మలు రాగద్వేషాలు లేవుగాన రాగద్వేషరహితమైన పవిత్రహృదయం గల్గి పరమాత్మ కృపకు పాత్రుడవుతాడు.

కర్మయోగ సర్వము లాంటిది. సర్వమునకు రెండు విషదంతములులాగా, కర్మకు కుడా రాగద్వేషములను రెండు గుణములుగలవు. విషదంతములు గల సర్వము భయానకమైనది. అయినను, పాములవాడు దాన్ని నేర్పుతోబట్టి ఆ విషదంతములు రెండు తొలగించి ఆ పాముచే తన జీవనం సాగించుకుంటాడు. అలాగే కర్మయోగి రాగద్వేషరహితమైన పవిత్ర హృదయం గలిగి కర్మలాచరించి భగవతుకృపకు పాత్రుడౌతాడు.

మానవునికి సకామ కర్మలెంత బంధకాలో, నిష్కామ కర్మలంత బంధవిముక్తికి సహకారములు. సకామ కర్మ ఎట్లు బంధం కలిగిస్తుందో నిష్కామ కర్మ బంధవిముక్తిని కల్గిస్తుంది. ఇది కర్మకాదు. కర్మయోగం అని భగవానుడు చెబుతున్నాడు.

ఒకడు రాగంతో మామిడిపండు తింటాడు. దానితో ఒక వాసన లోపలచేరి మళ్ళీమళ్ళీ తినాలనిపిస్తుంది. ఇదే రాగంతో చేసిన కర్మకు సంస్కారం.

మరొకడు డాక్టరు యిచ్చిన మందు తనకు యిష్టము లేకపోయినా అది చేదుగావున్నా తనకున్న రోగనివృత్తి గురించి కన్నులు మూసుకొని అయినా గుటుక్కున మ్రింగుతాడు. కానీ మళ్ళీమళ్ళీ మందు మింగాలనిపించదు. కారణం వానికి మందు మింగాలనే కోరికలేదు. అయినా మింగకతప్పదు గాన ఇష్టము లేకపోయినా మ్రింగిన మందు సంస్కారం కల్గించలేదు. మళ్ళీ మందు మ్రింగాలనే వాసన వానిలోలేదు. కావున రాగ విరాగాలతో చేసే కర్మకు యింత తేడావుంది. రాగంతో చేసే ర్మ మారకమౌతుంది. విరాగంతో చేసే కర్మ తారకమౌతుంది.

కాబట్టి కర్మకాదు మనకు బంధకం. కర్మలో మనం పెట్టుకొన్న భావన బంధం కల్గిస్తుంది. తాళం చెవి ఒకటే అయినా ఒక ప్రక్క తిప్పితే తాళం విడిపోతుంది. మరొక ప్రక్క తిప్పితే బంధిస్తుంది. తాళంచెవి ఒక్కటే అయినా తాళంచెవి త్రిప్పటంలో తాళం బంధించడం విడిపోవటం ఎట్లు జరుగుతుందో అలాగే కర్మఒకటే అయినా కర్మచేసే విధానమును బట్టి బంధము, బంధ విముక్తికి ఒకే కర్మవల్ల జరుగుతుంది. కర్మలు మానింతమాత్రముననే ముక్తిగలుగుదు. అలాగైతే రాయరప్పలాంటి జడవస్తువులకు కూడ ముక్తిచేకారవలసి వుంటుంది. కర్మ రాహిత్యంకాదు కావలసింది కర్మలో కౌశలం, కర్మయోగం కావలయును. కర్మ సన్యాసం కాదు కావలసింది కర్మ ఫలిత్యాగం కావలె, కర్మఫలత్యాగం చేసినపుడు చిత్తశుద్ధిని గల్గించి అత్మజ్ఞానానికి దోహదం చేస్తుంది. కర్మయోగం జ్ఞానయోగానికి మొదటిమెట్టు. యోగమునగా! సమత్వబుద్ధి ఈ సమత్వబుద్ధి కర్మతోనే కలగాలెగని, కర్మత్యాగంతో ఎప్పటికీ కలుగదు. సమత్వంయోగ ఉచ్చతే కర్మలవల్ల గలిగే ద్వంద్వాలలో సుఖదుఃఖాలలో సమత్వబుద్ధి నిజమైన యోగము, అహంకారమమకారములు వదలిచేసేకర్మచిత్తశుద్ధికిని, చిత్తశుద్ధిజ్ఞానసిద్ధికిని, జ్ఞానంమోక్షానికి కారణమైతుంది. ఇలాగా! కర్మయోగం మోక్షమునకు పరంపరా సాధనమౌతుంది.

చేయలవసిందిచేస్తే నరుడు నారాయణుడౌతాడని మహాత్ముల మాట, విహిత కర్మలు చేయకపోవడం వల్లను అపితమైన కర్మలు అనగా శాస్త్ర నిశిద్ధకర్మలు చేయటవల్లనే మానవుడు పశితుడవుతున్నాడు అని శాస్త్రము చెప్పుచున్నది.

“ సహితకృతక్షణ మపిజాతుతిష్ఠంత్యకర్మకృత ” ప్రాణికోటలో యే ఒక్కటి కూడ కర్మ లేక మనజాలదు. కర్మలు మానడం సాధ్యముగానిది. తినడం, తిరుగడం, చూడడం, కూడకర్మలయినపుడు వదలుట అనడం హాస్యాస్పదముగా నుండును. ఐండితోలుట ఎట్టాకర్మో ఐండిని ఆపివుంచడం కూడ కర్మకాగలదు. ఒకవేళ హఠంతో బాహ్యేంద్రియాల వుగపట్టినావాని మనస్సు వ్యక్తిని మాత్రం లోపల పరవళ త్రొక్కుతూ వుంటుంది. ఇట్టి మిథ్యాచారి అని భగవానుడు దెల్పియున్నాడు. మిథ్యాచారియై కర్తవ్యకర్మల వదలి బ్రహ్మచారి డగుటకంటే కర్త వ్యకర్మలాచరించి కర్మ శ్రేష్ఠుడు కావటం మంచిది.

చేసేకర్మ సహజంగా అయిపోవాలె “సహజం కర్మకాంతేయ” అహంకారముతో చేసే కర్మ కత్తుత్వంతో చేసే కర్మ, మనిషికి కర్తవ్య భావనతో చేసేకర్మ విపరీత ఫలితాలనిస్తుంది. అహంకారము కర్తవ్యం లేకుండా చేసేకర్మ సహజకర్మ అయిపోయింది. సహజకర్మ ఎంతచేసినా బాధవుండదు. సూర్యచంద్రాదులు అహరహం ఎంతోకర్మ చేస్తున్నారు. అయినా వారికి అలసటగాని ఆవేశంగాని, విశ్రాంతిగాని లేవు. కారణం, వారికి అహంకారం లేదు. మేమీకర్మచేస్తున్నాము గదా అనే అభిమానము లేదు. అహంకార మమమకారం లేని కర్మ నీటిలో బరువును మోసినట్లు తేలిక అవుతుందేగాని, బరువు అనిపించదు. అలసట కల్గించదు.

“నియతం కరుకర్మత్వం” నియమితమైన కర్మచేయుటే మానవునికి శ్రేయస్సు, నియతకర్మలనగా! శాస్త్రము నిర్ణయించిన కర్మలు, ఆకర్మలుకూడా నిష్కామంగాచేయాలే, సక్రమంగా చేస్తే శాస్త్రం నిర్ణయించిన కర్మకూడ బంధాన్నే యిస్తుంది. కాబట్టి శాస్త్రనియమైన కర్మకూడ బంధాన్నేయిస్తుంది. కాబట్టి శాస్త్రనియమైన కర్మలు కూడ నిష్కామభావంతో చేసినపుడుముక్తి దాహకములు అవుతాయి. అసలు కర్మలుగాదు బంధకాలు కర్మలో మనం పెట్టుకొన్న భావం బంధానికి బంధవిముక్తలో కారణాలు అవుతాయి. గాన నిష్కామిగా చెయ్యమని భగవంతుని ఆదేశము.

హాస్పటల్లోనర్సు లుంటారు. ప్రసవించిన స్త్రీలకు పురిటికర్మలు చేస్తారు. ఆ బిడ్డ ఆలన పాలన స్నానం అంతా చేస్తుంటారు. కాలందీరి బిడ్డ చస్తే తల్లి ఎడుస్తుంది కాని, నర్సులుకంటికి తడికూడా పెట్టరు. ఎందుకు తల్లికి ఇదినా బిడ్డ అనేమమకారం వుంది. నర్సుకు మమకారంలేదు. గానబిడ్డచ్చినా ఆమెకు దుఃఖములేదు. కావున కర్మలో మనం పెట్టుకొన్న భావమే కష్టసుఖాలకు కారణమౌతుంది. మమకారం లేకుండా చేసే కర్మ దుఃఖాన్ని దూరంచేస్తుంది. కర్తవ్య పరిపాలన గావించి సిద్ధినియిస్తుంది.

“ శరీరయాత్రా పిచతేన ప్రసిద్ధేదకర్మణః ” కర్తవ్యకర్మ చెయ్యని దానివలన శరీరయాత్ర కూడ జరుగుదు. అట్టివాని జీవితం నిరర్థకమై నష్టభ్రష్టమై పోతుంది . సృష్టిలో గల ప్రతిచరాచరములన్నియు తెలిసో తెలియకనో- ఆత్మార్పణంగా కర్మచేయబట్టే మానవుడు ఇంత సుఖభోగాలు పొందుచున్నాడు. అడవిలో చెట్లు సైతము దానిపాటికది ఎన్నో ప్రాణులకు నిలువ నీడనిస్తున్నాయి. పూలు, పండ్లు యిస్తున్నాయి. మానవుడు చెట్లను సరికి వంట చెరుకులుగా, కలవగా, తనయింటి నిర్మాణమునకు, తనకిట్టమెచ్చిన సామాగ్రిని తయారుచేసుకుంటున్నారు. పశువులను, పక్షులను తమ సుఖములగురించి వాటిని పెంచుతున్నాడు. రాయరప్పలతో తనసౌకర్యార్థముగా గృహనిర్మాణము చేసుకొనుచున్నాడు. ఇలాగా సృష్టిలోని ప్రతిది మానవునికి సహకరించినపుడు బుద్ధిగలిగిన మానవుడు ప్రత్యుపకారంగా తాను, లోకానికి సృష్టికి చేయవలసిన సహకార కర్మ యెంతైనపుంది. సృష్టికి తానెంత ఋణపడియున్నాడు అట్టిఋణాన్ని దీర్చికొనుటమానవుని ముఖ్యకర్తవ్యము. లోకములో ఎన్ని ప్రాణులు ప్రత్యుపకారంలేకలో కానికి ఆత్మార్పణంగా జీవితాల నర్పించినపుడు బుద్ధి గలిగిన ఈ మానవుడు తనప్రత్యుపకారం లోకానికి అందించవలసిన బాధ్యత యెంతయినా వుంది.

కాబట్టి అర్జునా! యెటు అలోచించిన నీవు కర్మ మానే అవకాశంలేదు అందునా నీకు యుద్ధం నియతకర్మ, అట్టి నియమితమైన యుద్ధము మానితే శాస్త్రోల్లంఘనం చేసిన వాడవైపోతావు. పైగా ఏమిచెయ్యకపోవటం వల్ల జీవయాత్ర కూడా జరుగుదు. అందుచేత భిక్షమెత్తవలసివస్తుంది. ప్రజ్ఞాతవాసంలో మీరు బ్రాహ్మణవేషధారులై భిక్షమెత్తినది చాలక మళ్ళీ యిప్పుడు భిక్షమెత్తుట తగనివని అలాభిక్షమెత్తినా అదికూడా ఒక కర్మ అవుతుంది

గదా? నియమితమైన స్వధర్మాన్ని వదలి పరధర్మములో ప్రవేశించుట భయానకము పాప హేతువు అవుతుంది. అనలు ఈ శరీరము ఒక కర్మ యంత్రం అట్టి కర్మ యంత్రమైన శరీరం పొంది కర్మ చెయ్యకపోవటం దైవాను గ్రహంతో కలసివచ్చిన అవకాశమును కాలదన్నినవాడివైతావు. జీవాత్మను పరమాత్మ స్థానమునకు చేకూర్చురథము లాంటిదీ శరీరము దీనిద్వారా జీవన ప్రయాణంచేసి పరమాత్మను చేరుకోవాలి.

సీ॥ రథముమేనెల్ల, సారధిబుద్ధి, యింద్రియ
గణము గుఱ్ఱములు, పగ్గములు మనము
ప్రాణాదిదశవిధపవనంబు, లిరుసు, ధ
ర్మాధర్మగతులురథాంగకములు
బహుళతరంబైన బంధంబుచిత్తంబు
శబ్దాదికములు సంచార భూము
లభిమానసంయుతుండయిన జీవుడురథి
ఘనతర ప్రణవంబు కార్ముకంబు

తే॥ శుద్ధజీవుండుబాణంబు శుభదమైన
బ్రహ్మమంచితలక్ష్యంబు, పరులురాగ
భయ, మద, ద్వేషశోకలోభప్రమోహ
మానమత్సరముఖములు మ్హానవేంద్ర

ఈ శరీరము రథము, బుద్ధిసారధి ఇంద్రియాలు గుఱ్ఱములు, మనుస్సు కళ్ళెం, ప్రాణ అపానవ్యానదాన సమాననాగ కూర్మకృకహ, దేవదత్త, ధనంజయ, అనే దశవిధపవనాలు ఇరుసులో ధర్మాధర్మములురెండు రెండు చక్రాలు చిత్తము కఠినమైన త్రాడు (బంధం) శబ్దస్పర్శ రూప రసగంధాదులు రథం సంచరించే మార్గాలు అహంకారి అయిన జీవుడు రథమునవధోరహించిన రథికుడు, ఘనమైన ప్రణవమే థనస్సు శేద్ధజీవుడే బాణం, బ్రహ్మమే పరమలక్ష్యము. రాగ,భయ,మద,మోహ,శోక,లోభ, అహంకార, మత్సరాలు బద్ధ శత్రువులు.

ఇటువంటి శరీరరూపమైన రథమును మానవుడు పొంది చేరవలసిన గమ్యం పరమాత్మను చేరకపోతే వాని జన్మనిర్లకము, మళ్ళీ ఇట్టి పరమాత్మ సన్నిధిని కావలసిన రథం దొరుకుట కష్టము.

పుణ్యకర్మశమున పొందబడిన ఈ దేహము వచ్చినపుడే జన్మరాహిత్యమైన పరబ్రహ్మమును చేరుటకు ప్రయత్నించాలి. అలాకాక వచ్చిన జన్మను పశుపక్ష్యాది క్రిమికీటములవలె ఆహారనిద్రాదులందే జీవితమంతయు వ్యర్థము చేసిన మళ్ళీ ఇట్టి

కర్మాధికారం, మోక్షాధికారంగల మానవజన్మవచ్చునను నమ్మకము లేదు. గావున వచ్చిన మానవజన్మ గొప్పదనాన్ని గుర్తెరిగి, జన్మసాఫల్యం బొందుటకు ప్రయత్నించవలెను. అదేమానవ జన్మకే సాఫల్యము.

క॥ నరజన్మంబున మోక్షము
కనకుండినలేదు లేదుయేజన్మమునన్
ఇదిగోయిప్పుడు సమయము
నినునీవెతెలియవయ్యనారాయణకనీ

మోక్షాధికారం ఈ ఒక్క నరజన్మకేగాని మరి యేజన్మలలో లేదు. అట్టి జన్మయిది, ఇట్టి జన్మను వృధా జేసుకొనిన యింక ఏ జన్మకు ఇట్టి సదావకాశంలేదు. దైవానుగ్రహంతో దొరికిన ఈ జన్మను భగవదాయత్తచిత్తుండై జీవితమును ధన్యముగా వించుకొనవలెను. భగవంతుని పురస్కరించుకొని చేయు కర్మ యజ్ఞముగాను, భగవంతుని తిరస్కరించి చేయు కర్మ దుర్మకర్మగా అగును కావున అర్హునా ! భగవదాయత్తచిత్తుండవై నిష్కామ భావనతో విద్యుక్త ధర్మంగా భావించి నీ పాలిటిబడిన యుద్ధమొనర్చుము.

“ యజ్ఞార్థాత్కర్మమణో న్యత్రలోకోయం కర్మ బంధనః ।
తదర్థంకర్మ కౌంతేయ ముక్త సంగస్సమాచర ॥

అర్హునా ! యజ్ఞార్థం చేసే కర్మలు బంధాన్ని కలిగించవు. అటుగాక స్వార్థరూపాలైన కర్మలు చేసి లోకము బంధానికి గురి అవుతూవుంది. యిది తెలుసుకొని నీవు నిస్సంగుడవై కర్మలు, భగవదర్పిత బుద్ధితో చేయుము. యజ్ఞోవైవిష్ట్యః. యజ్ఞనమనగా విష్ణువని అర్థము. అనగా భగవంతుడు భగవదర్పితముగా కర్మలు చేయుమని అర్థము. “ యజ్ఞార్థాత్కర్మణోః ” అను పదానికి అర్థము. అటుగాక “ అన్యత్రలోకోయం కర్మబంధనః ” భగవదర్పితము కాకుండ స్వార్థముతో చేయబడే కర్మలు, బంధానికి కారణము అవుతాయి. అని రెండవ పదానికి అర్థము. యజ్ఞమనగా వైదిక యజ్ఞముకాదు. ఈ శ్లోకమునందు చెప్పబడినది. కావున చేయబడే కర్మలు భగవదర్పిత భవనతో చేయుట ఒక యోగం అని అర్థము. ఈ యోగమే మనలను భగవంతుని కృపకు పాత్రులను చేస్తుంది.

భగవదర్పితముగాని కర్మ ఎంతగొప్ప కర్మ అయినప్పటికీ శునకముచే నాకబడిన పాయసములాగా అపవిత్రమవుతుంది. భగవదర్పితముగా చేయబడిన కర్మ ఎంతటి అల్పమైనప్పటికీ భగవంతునికి నివేదించిన పదార్థము ప్రసాదమైనట్లు పవిత్రత చెందుతుంది. గోధుమపిండి, చక్కెరతోచేరి మధురమైనట్లు భగవద్భావనతో చేయబడిన కర్మ పవిత్రత చెంది భవరోగ నిర్మూలకను కారకమవుతుంది. “ స్వల్పమప్యన్య ధర్మస్య త్రాయతే

మహతోభయాత్ అన్నట్లు భగవదర్పితమై ధర్మబుద్ధితో చేయబడిన కర్మ అతిస్వల్పమైనా, భయానకమైన సంసారసాగర తరుణోపాయము కాగులుగుతుంది. ఇందుకు ప్రసక్తుని జీవితమే మనకు పరమ ప్రమాణము. సక్తప్రస్తుడను బ్రాహ్మణుడు భగవద్భావనతో, ధర్మబుద్ధితో ఏ కొద్దిగనో దానముచేసిన పేలపిండి, ధర్మరాజు చేసిన యజ్ఞముకంటే గొప్ప ఫలితాన్ని యిచ్చినట్లు మనకు భారతము చెప్పుతుంది. అలాగే రఠీదేవుడు చేసిన స్వల్పమైన జలదానము భగవంతుని సాక్షాత్కారము కలిగించి ముక్తినిబొందినట్లు రఠీదేవుని కథమనకు సూచిస్తుంది.

యజ్ఞము, దానము తపస్సులాంటి గొప్ప కర్మలు కూడా భగవద్భావన లేకుంటే అహంకార మమకారాలకు కారణమై మంచికంటే చెడ్డనే ఎక్కువ కలిగిస్తాయి.

భాగవతములో దక్షుడు చేసిన యజ్ఞము చాలాగొప్పది. దేవతలు సైతం దక్షయజ్ఞమునకబ్బరపడి, విమానములపై బారులుతీరి పోయినట్లు చెప్పబడినది. అయితేనేమి ఆ యజ్ఞము దక్షుని పాలిటికి మారకమైంది (కారణము) భగవంతుని పురస్కరించుకొని చేయవలసిన యజ్ఞము. భగవంతుని తిరస్కరించి అహంకారముతో పరమశివుని పరిహసింప చేయుటకు చేసిన యజ్ఞము. కావుననే అది రణభూమిగా రుద్రభూమిగా మారిపోయింది. ఉన్నతల కాస్తపోయి గొట్టెతలను పొందాడు. యజ్ఞము గొప్పదైనా దక్షుని చెడు ప్రభావముతో విపరీత ఫలము యిచ్చినది.

అలాగే దానం చాలా గొప్పదే అయితే నృగుమహారాజు గోదానంచేసి ఊసరవెల్లి అయినాడు. దానం మంచిదే అయినా భావ ప్రభావంతో విపరీత ఫలితాన్ని పొందాడు.

" తపసాతిల్లిషంహంతి" అన్నట్లు తపస్సుతో ఎంతటి పాపాలు సైతం పరిహరింపబడుతాయి. అయితే భస్మాసురుని తపస్సు వాని ప్రాణాలే తీసింది. ఎందుకు వరాలు యిచ్చిన పరమేశ్వరున్నే భస్మం చేయాలనే పాపపుబుద్ధి వాన్ని సర్వనాశనం చేసింది. కావున చేయబడే కర్మలు యజ్ఞార్థంగా (భగవదర్పితంగా) వుండినప్పుడే ఆకర్మలు మహోన్నత ఫలితములనిచ్చి మానవున్ని మాధవునిగా, నరుని నారాయణునిగా మార్చివేస్తాయి.

కావున చేయబడే కర్మలు పవిత్రమైన భావన గలిగి చేయాలి. అప్పుడే అవి కర్మలు కర్మలుగాక యజ్ఞంగా మారి జన్మ సాఫల్యాన్ని ఇస్తాయి. కర్మకన్న కర్మలో పెట్టిన భావన గొప్పది. నీవు ఏ కర్మ చేస్తున్నావో కాదు కావలసింది, ఏ భావనతో చేస్తున్నావో ఆ భావము ప్రధానము. భగవంతునికి " భావగ్రాహీ జనార్ధనః" భగవంతుడు భావాన్ని చూస్తాడేగాని కర్మను చూడడు. నీ పాలికి వచ్చిన స్వధర్మం పాకి పని అయినా భగవద్భావనతో చేస్తే అదే భగవంతునికి ప్రీతి. ప్రతికర్మలో కూడా భావం అనే పవిత్రత మేళవించినప్పుడు అదే మహోగంగా మారుతుంది. దానికి మించిన యోగంలేదు. యజ్ఞములేదు.

“అత్మాత్మం గిరిజామతిః పరిజనః ప్రాణాః శరీరంగృహం |
 పూజాతే విషయోపభోగరచనా, నిద్రాసమాధిస్థితిః
 సంచారః పదయోః ప్రదక్షిణవిధిః స్తోత్రాణి సర్వాగిరః
 యద్యత్కర్మ కరోమితత్తదబిలం శంభోతవారాధనం ||

ఈశ్వరా! నా ఆత్మయే నీవు, నా బుద్ధియే నీ ఆర్థాంగియగు పార్వతి, నా ప్రాణములే నీపరిజనులు. నా శరీరమే నీ యిల్లు. నేను నా జీవితా వసరములగు విషయములననుభవించుటకే నీయొక్క పూజ. నా యొక్క నిద్రయే సమాధిస్థితి, నేనెచట సంచరించిననూ అదియంతయు నీకు ప్రదక్షము చేయుటే, నేను మాట్లాడునదంతయు నిన్ను గూర్చిన స్తోత్రములే. ఈ విధముగానే నేది చేసినను అది యంతయు నీ యొక్క ఆరాధనయే అయి యున్నది. అని శివానందలహరిలో చెప్పబడినట్లు ఇట్టి పవిత్ర బ్రహ్మభావనగల మహాత్ముల కర్మలు కర్మలుగావు. వారి జీవితమే ఒక మహాయజ్ఞము.

పై విధముగానేభక్తుడు భావించునో అట్టివారి జీవితమంతయు హరి పూజగా మారి జన్మ చరితార్థము కాగలదు. మానవుడు తరించుటకు ఇంతకన్నా సులభతరమైన మార్గము వేరొకటిలేదు. జన్మ తరించుటకు పెద్దపెద్ద యజ్ఞములు, యాగములు, తపస్సులు చేయలేకపోయినను, మనసులోని భావం మంచిగా మార్చుకంటే అంతకుమించిన తారకం మరేదిగలదు. ప్రపంచంలో దేనికైనా దరిద్రం వుండవచ్చుగాని భావానికి దరిద్రం లేదుగదా. “భావశుద్ధియే జ్ఞానసిద్ధి” అనిగదా నానుడి.

తొల్లి ప్రజాపతి (బ్రహ్మ) ప్రజలను యజ్ఞములతో సహస్పృష్టించి. ఈ లోకానికి పంపాడు. కావున ఈ యజ్ఞకర్మ మానవకోటికి స్వధర్మముగా దేవుడు తెలియజెప్పాడు. యజ్ఞకర్మలతో ఊర్ధ్వలోకమున గల దేవతలు సంతసించి వారు మానవులకు ఇష్టార్థసిద్ధిని ప్రసాదించగలరని తెలియజెప్పిరి. అట్టిదైవ ప్రసాదితములైన భోగవస్తువులను భుజించువారు ధన్యులు. అటుగాన సార్వ పరులై భగవదర్పితం చేయక భుజించువారు “తేత్సఘం భుంజచతే పాపాయేవచం త్యాత్మకారణాత్” అట్టివారు తినునది అన్నముగాదు పాపమునే తినుచున్నారు అని దెబ్బిరి.

“ అన్నాద్భవంతి భూతాని, పర్ణవ్యాదన్న సంభవః ।

యజ్ఞాద్భవతి పర్ణన్యః యజ్ఞఃకర్మ సముద్భవః ॥

అన్నమువలన భూతకోటి గల్గుచున్నది. వర్షమువలన అన్నం ఉత్పత్తి అగుచున్నది. ఆ వర్షము యజ్ఞమువలన గలుగుచున్నది. యజ్ఞము కర్మవలననే సద్భించుచున్నది. అట్టికర్మ వేదము నుండి పుట్టినది. వేదము పరమాత్మ నుండి గల్గినది. కావున సర్వవ్యాపకమగు పరమాత్మ నుండి గల్గినది. కావున సర్వవ్యాపకమగు పరమాత్మ

సర్వదా యజ్ఞమునందు ప్రతిష్ఠితుడై యున్నాడు. ఈ విధముగా జరుగుచున్న యజ్ఞ చక్రమును అతిక్రమించువాడు పాప జీవనుడగుచున్నాడు. అట్టివాడు ఇంద్రియలోలుడై పశువులకంటే హీనస్థితిని పొందుచున్నాడు.

యజ్ఞమనగా త్యాగముతో కూడిన కర్మ సృష్టిలో ప్రతి ప్రాణికూడ యజ్ఞకర్మను అనుసరిస్తూ వున్నది. ఒక్క నరరూపముననున్న రాధముడు నరరూప రాక్షసుడు తప్ప మిగిలిన ప్రాణికోటి అంతయు తెలియకనో తమ జీవిత స్వరస్వమును పరోపకారార్థంగా త్యాగం చేస్తూనే వున్నాయి. పంచభూతములైన భూమి, నిప్పు, నీరు, గాలి, వాయువు ఆకాశము కూడా పరోపకారంగా తమ సహకారం లోకానికి అందిస్తున్నాయి. ఇంతసేప చేస్తున్నా, అహంకారంలేదు. కర్మతృప్తిబుద్ధిలేదు. ఫలాపేక్ష లేదు. పరోపకారమే పరమ ధర్మంగా అవన్నీ అహర్నిశాలు యజ్ఞకర్మ (త్యాగం) చేస్తూనేవున్నాయి. అవికాస్త విశ్రాంతి తీసుకుంటే బ్రహ్మాండం మొత్తం పెద్ద విశ్రాంతి పాలౌతుంది. ఈ విధంగా బ్రహ్మదేవుడు యజ్ఞకర్మల సకామంగా కాకుండా నిష్కామంగా చేసి మీ యిష్టార్థ సిద్ధులు పొందడు అని ఆజ్ఞాపించెను.

ప్రతినీత్యం మన చేసే జీవనరంగములో సంపాదించుకొను సంపదలు ఎన్నో ప్రాణుల సహాయమున కావలసివుంది. మనము అనుభవించే బోగములలో ఎన్నో ప్రాణుల హింసారూపమైనదో దోషం పాపం కలిసివుంది. మనం భుజించు అన్నమునందు ఎన్ని జీవుల సహకారం, ఎన్నో ప్రాణుల హింస కలిసివుంది. అట్టి హింసాత్మకము పరప్రాణుల సహకారం లేకుంటే అన్నమేలేదు. ఇట్టి పరప్రాణుల సహకారంతో తాను అనుభవించు ఆహారమునందు గల దోషములు వైదొలగి పాపములు పరిహరించుటకు వేదము మనకు పంచయజ్ఞములు విధిగా నిర్ణయించినది.

“ ఖండినీ పేషిణి ఘట్టి ఉదకుంభీచ మార్దనీ, పంచ సునా
గృహస్థస్యతాభిః స్వర్గంనవిందతి, పంచ సూనకృతం పాపం
పంచయజ్ఞైర్వ్యపాహతి”

కత్తితో తరుగునపుడు, విసురాయితో విసురునపుడు, వంట చేసేటపుడు (వంట చెరుకులు పొయ్యిలో పెట్టునపుడు) నీళ్లు నింపేటపుడు, చీపురుతో చిమ్మేటపుడు ఈ అయిదు కర్మలలో అనివార్యంగా కాస్తోకూస్తో ప్రాణిహింస జరుగుతూనేవుంది. అట్టి హింసాదోష నివృత్తికి, వేదం (1) బ్రహ్మయజ్ఞము, (2) దేవయజ్ఞము, (3) పితృయజ్ఞము, (4) అధితీయజ్ఞము, (5) భూతయజ్ఞము. అని పంచయజ్ఞములను విధించినది. పంచయజ్ఞములతో సర్వపాపములు సమూలంగా పరిహరింపబడి మానవుడు పరిశుద్ధుడై పరమాత్మను పొందుచున్నాడు.

1. బ్రహ్మయజ్ఞము : దీనినే సంధ్యాపాసన (సంధ్యావందనం) అందురు బ్రహ్మయనగా సృష్టికర్త సర్వఘ్నుడు, కరుణానిలయుడు. మానవ కళ్యాణముకొరకు ఈ జగత్తును సృజించెను. సృష్టిలోని సకల పదార్థములనునుభవించుట కనువైన చక్కని సుందర శరీరమును ఇచ్చెను.

లోకములో మనకెవరైనా ఏ కొద్దిపాటి సహకార మొనర్చినా వారిని గూర్చి పదేపదే చెప్పుకొందుము. అట్టి యడల ఇంతి మహోపకారమొనర్చిన పరమేశ్వరుని స్మరింపుకుండుట ఎంతటి అవివేకము, అజ్ఞానమగును. కనుక మానవులు నిత్యము ప్రాతః సాయంసంధ్యా సమయములలో ఈ క్రింది విధంగా ప్రార్థించవలెను.

ప్రాతఃకాలమున జేసిన సంధ్యాపాసన సాయంకాలం వరకును సాయంకాల మొనర్చిన సంధ్య ప్రాతఃకాలము వరకును మనలను కాపాడి పాపకర్మలనుండి పునీతులుగావించును.

అనగా ! సూర్యోదయమునకు పూర్వము, సూర్యాస్తమయమునకు పూర్వము పరమేశ్వరుని గుణములను గూర్చి స్మరించుటే సంధ్యా పాసన లేక బ్రహ్మయజ్ఞము అనబడును.

శ్లో॥ సంధ్యా ఉపాసతేయేతు, సతతం సంశితవ్రతాః

విధాత పాపాస్తేయాంతి, బ్రహ్మలోకం సనాతనం॥ (మనుశ్రుతి)

ఏ మానవుడు శ్రద్ధావంతుడై సంధ్యావందనాది కర్మలు ఆచరించునో అట్టివాడు సర్వపాప విముక్తుడై సనాతనమైన బ్రహ్మలోకమును పొందును. కావున ప్రతివారును సంధ్యాపాసన అను దైవస్మరణ రోజు నాచరించుట ఏదికలదో అదే బ్రహ్మయజ్ఞమనబడును.

2. దేవయజ్ఞము : దీనికే అగ్ని హోత్రమని పేరు. అగ్ని పరమేశ్వరుని కొఱకును, జలవాయుల శుద్ధి కొఱకును, ఈశ్వరుని ఆజ్ఞాపాలన కొఱకును, హవనము, హోత్రము, దానము దేనిద్వారా చేయబడునో ఆ కర్మకు “ అగ్నిహోత్రమని పేరు”

“ సమిధాగ్నియందువ స్యతఘృతైర్ బోధయతాతమ్

అస్మిన్ హవ్యాజా హోతన”

ఓ మానవులారా ! మీరు వాయువు, ఓషధాలు, వృష్టి, జనము వీనిని శుద్ధమొనర్చి యెల్లరకు ఉపకారమొనర్చుటకుగాను ఆమ్రఫలాశాది కాష్టములతోను, శుద్ధమైన నేతితోను అతిథియగు అగ్నిని నిత్యము ప్రజ్వలించ జేయుడు. ఆ అగ్నియందు హోమము చేయుటకు యోగ్యములు. దుగ్ధములు, ఘృతము మున్నగు పుష్టికారకములు తేనెబెల్లము మున్నగు మధురములు, కుంకుము పువ్వు, కస్తూరి మున్నగు, పరిమళ ద్రవ్యములను, శుద్ధము చేసియుంచి వానితో నిత్యమగ్ని హోత్రము చేసి ఎల్లరుకు ఉపకారము చేయుట దేవయజ్ఞమగును.

3. పితృయజ్ఞము : పితరులనగా తల్లిదండ్రులు, వృద్ధులు, విద్వాంసులు. తల్లిదండ్రులు మనకు జన్మనిచ్చిన దాదిగా ఎన్నోకష్టములకోర్చి, మనలను పెంచి పెద్దవారిని చేసి విద్యాబుద్ధులు నేర్చి ఎంతో వున్నతిన ప్రతిష్టలనార్జించుటకు కావలసిన సంస్కారవంతులను జేతురు. అట్టివారిని వృద్ధాప్యములో ఎట్టి కష్టములకు లోనుకానీయక సకాలమునకు అన్న పానములనిచ్చి ఆదరించుట పితృయజ్ఞమందురు మరియు అమావాస్య, పౌర్ణమి మొదలగు తిథుల సచ్చాస్త్రీయుగా నాచరించుట తద్దినాది దినములందు పిండములిడుట కూడా పితృయజ్ఞమనబడును.

4. అతిథియజ్ఞము : విద్వాంసులు, సాధుసత్పురుషులు, సన్యాసులు లోకకల్యాణము కొరకు నిరంతరము లోకమున సంచరించుచు, తిది, వార, నక్షత్రములతో నిమిత్తములేక 'ముందుగా తమ రాకనుగూర్చి తెలుపక ఇంటికి వచ్చువారు అతిథులనబడుదురు. అట్టివారు మన గృహమునకు విచ్చేసినపుడు వారిని ఆదరణతో అర్ఘ్యపాద్యదులిచ్చి సత్కరించి వారిద్వారా ధర్మోపదేశములను పొంది జీవితమును సాఫల్య మొనర్చుకొని, పురుషార్థ చతుష్టయమైన ధర్మార్థ కామమోక్షములను సాధించుటకు దోహదము చేయునది అతిథియజ్ఞమనబడును.

5. భూతయజ్ఞము : దీనినే బలివైశ్యబలి అందురు. అనగా గృహములో వండిన పదార్థములలో ఉప్పు, పులుపు, కారము కలిపిన వానిని వదలి, ఇతర పదార్థములను నేయి, పాలు, తీపి మొదలగు వానిని అన్నములో కలిపి పొయ్యిలోనుండి కొన్ని నిప్పులను వేరుచేసి అగ్నిలో అయిదు తదవల ఆహుతులిష్టవలెను తదుపరి మన గృహపరిసరములలో అనేక జంతువులు అవు కుక్క, పిల్లి మున్నగునవి మనకెంతో ఉపకరించుచుండును. అవు ముధరమైన పాలనిచ్చును. కుక్క మనకెంతో విశ్వాసముతో మనయింటిన రాత్రి సమయమున దొంగలబారినుండి కాపాడును. పిల్లి ఇంటియందుగల పదార్థములన నష్టపరిహారము ఎలుకలను నిర్మూలించి మన పదార్థములు ఎలుకల బారినుండి కాపాడును. యిట్టి ఉపయోగకర జంతువులకు మనము నిత్యము కొంత అన్ని భాగములనిచ్చు చుండవలయును. ఇట్లే సమాజములో కుంటి, గ్రుడ్డి, మున్నగు వికలాంగులు స్వయముగ వారి ఉదరపోషణము చేసుకొనలేని వారలెందరో వుందురు. అట్టివారికి ప్రీతితో మన శక్తి కొరకు సహాయ మొనర్చుట బలివైశ్య యజ్ఞమనబడును.

“ఓం సునాంత పతినాంచ స్వపాచమ్ పాపయోగినామ్ వాయసానామ్ కృషీణాంచ శనకైర్ నిర్వపేత్ భుమి - మను శాస్త్రము (3/92) కుక్కలకు పతితులకు, శ్వపచులకు అతి నీచులకు మున్నగు వాటికి వేరు వేరుగ అహార భాగమునిచ్చి సర్వ ప్రాణులకు సుఖమును కలిగింపి జేయుటయే భూత యజ్ఞమనబడును.

యీ పంచ యజ్ఞముల వలన కలుగు ఫలము బ్రహ్మయజ్ఞము వలన విద్య, శిక్షణ, ధర్మము, సత్యము, సభ్యత, సంస్కారములు మున్నగు సుగుణములు వృద్ధియగును.

అథితి యజ్ఞము వలన మన అందరియందు ఒకే ధర్మము స్థిరమగును. ఆ అతిథులు లేకున్న సందేహ నివృత్తి, ధర్మబుద్ధి కలుగదు.

భూతయజ్ఞము వలన సమ్ర ప్రాణులకు సుఖము చేకూరును. ఇట్లు పంచ యజ్ఞముల వలన సకల మానువుల శ్రేయస్సేగిక, లోక శ్రేయస్సు కల్యాణమునకు దోహదమగును. కావున అర్జునా యుద్ధము నీ నియత కర్మ. కాన సంగములేక సంగవర్జితుడవై నీ ధర్మమును పాలింపుము.

కర్మజైవ హి సంసిద్ధిమాస్థితా జనకాదయః :

లోకసంగ్రహమేవాపి సంపశ్యన్ కర్తవ్యమర్హసి ॥

అయ్యా ! అర్జునా ! ముక్త పురుషులైన మహానుభావులగు జనకుడు, యిక్ష్వాకువు, అశ్వపతి, అత్యాది వారెందరో లోకసంగ్రహార్థమై కర్మలోనర్చిరి. గావున నీవు ఆ పెద్దలు నడచిన మార్గముననే నడచి ముక్తపురుషుడవు గమ్ము.

జనకాదులు ముక్త పురుషులు జీవన్ముక్తి పొందిన మహానుభావులు. అట్టివారు కూడా కర్మనాదరించి, వారిగురించి కాకపోయినా లోకముయొక్క శ్రేయస్సుగురించి అనాసక్తులై కర్మను చేశారు. భోజనానంతరం కూడా గృహిణి వంట చేస్తున్నచో అది వారిగురించికాదు. ఇంటికి వచ్చిన అతిథుల గురించి. అలాగే సిద్ధపురుషులు, ముక్తపురుషులు కర్మాతీతులైనను కర్మలాచిస్తున్నారన్న అదివారి గురించిగాదు. లోకశ్రేయస్సు గురించి. కావున కర్మ జ్ఞానం కలుగక పూర్వచేసిన చిత్తశుద్ధికిని, జ్ఞానం కలిగిన తరువాత లోకశ్రేయస్సుకును దోహదం చేయును. కావున కర్మ మానుటకంటే చేయుటే సర్వశ్రేయస్సు మూలము.

నిష్కామంగా విధి కర్మలాచించుట సంస్కారమును గల్గించి మానవున్ని పునీతుని చేస్తాయి. కామనలేక చేయబడు కర్మలు కోరలు తీసిన సర్పములు. లాగా తనకు లోకానికి కూడా శ్రేయస్సును గల్గిస్తాయి.

సకామముతో చేయబడే కర్మ విషదంతములుగల సర్పమువలె తనకు, తనతోటి సమాజమునకు భయానకము కాగలదు. సకామకర్మో రాగము, ద్వేషము అను రెండు దుష్టగుణాలున్నాయి. అట్టి రాగద్వేషములతో చేయబడే కర్మ తనకు లోకానికి కూడా కంటకమౌతుంది. అట్టి కర్మ మహాపాప హేతువౌతుంది.

సకామ కర్మలో కామక్రోధములు విడదీయరాని గుణాలు. ఇవి మనిషిని బలవంతంగా పాపకర్మలకు లాగి మనిషిని పాపకూపములో పడద్రోస్తాయి.

కామ ఏష క్రోధ ఏష రజోగుణసముద్భవః ।
మహాశనో మహాపాప్యా విద్వేనమిహ వైరిణమ్ ॥

ఈ కామక్రోధములు రజోగుణమున ఉద్భవించినవి. తీరని ఆశ కలిగినవి. మహాపాపరాసులు. జ్ఞానికిసైతము ఇవియే మహాశత్రువులు.

జ్ఞానికే ఇవి శత్రువులైనపుడు అజ్ఞాని విషయం చెప్పనక్కరలేదు. జ్ఞానమునకు యత్నించు జిజ్ఞాసువులనే సైతము ఇవి విషయాదులకులాగి సంసార కూపమున ముంచుతాయి. అగ్నిహోత్రువలె మహా ఆశగలవి. ఎంత అనుభవించినా తృప్తిని బడసీయవు. ఈ కామాదుల బారినబడిన జీవుడు జన్మజన్మలు ఎత్తి నానా యోనులందు పరిభ్రమించి వలసియుండును.

కం॥ కామోపభోగసుఖములు
వైమారును పురుషుడు భవింపు చునున్నన్
కామంబు శాంతి పొందదు
ధూమధ జుదాజ్యవృష్టి దృంగుడువడునే

ఎన్ని కామోప భోగములు అనుభవించినా కామానికి తృప్తి కలుగదు. నెయ్యితో అగ్ని హోత్రుడు వృద్ధిజెందునట్లు పురుషుడు అనుభవించేకొద్దీ కామాగ్ని వృద్ధి పొందుతుంది. ఇది మహాపాప హేతువైనది. దీనితోట అపారం. సముద్రములోతుకంటే మహా అఘాదమైనది. దీన్ని తృప్తిపరచుట అంతింతనరాని పని.

క॥ కదలేదా శాలతకున్
కడజూడగానరాదు కడగనిరేనిన్
కడముదమున సంసారము
కడగందురుతత్త్వ విదులు కమలదళాక్షీ

కామముచే ఆశనెంత నిండించినా నిండని మహాసముద్రములాంటిది. దీనినుండి బయటపడినవాడు ధన్యుడు. వాడే తత్త్వజ్ఞుని. జీవునికి ఈ కామక్రోధములు మహాశత్రువులు. ఈ రెండు గుణములున్న చాలు. అన్ని దుర్గుణములు వీటినంటియే యుండును. కొద్దో గొప్పో సుగుణాలున్న వారిలో యిందేది ప్రవేశించినా అమృతభాండంలో విషగరళము పడినట్లు అన్ని సుగుణాలు నాశనమై పోతాయి.

ధూమేనావ్రియతే వహ్నిర్యథాదర్శో మలేన చ ।
యథోల్బేనాచ్చతో గర్భస్థతా తేనేదమావృతమ్ ॥

ఓయీ ! పార్థా ! అగ్నిని పొగ, అద్దాన్ని ధూళి, శిశువును మావి ఆవరించినట్లు ఈ కామము జ్ఞానాన్ని ఆవరించివుంది. పొగతో కప్పబడిన అగ్ని తన ప్రకశామును మరుగబడినట్లు అద్దాన్ని ఆవరించిన ధూళి మన ప్రతిబింభాన్ని స్పష్టంగా గోచరింప జేయునట్లు మావితో ఆవరించిన శిశువు, కాలు చేతులు కదిలింపజాలనట్లు కామముతో ఆవరింపబడిన జ్ఞానము స్వస్వరూప జ్ఞానాన్ని గోల్పోయి మోక్షమును పొందకున్నది.

అగ్నిని పూడుటచేత, అద్దమును శుభ్రముగా తుడుచుటచేత కాలంతోచేరి శిశువు మావినుండి విడబడుట ఎట్లు జరుగునో ఆ విధముగనే మల విక్షేప అవరణములతో గూడిన ఈ దోషత్రయములు కర్మభక్తి జ్ఞానములను ప్రయత్నములచేత ఆత్మదోషత్రయములు నుండి విడబడుచున్నది.

రామాయణము నందు ఈ కామమును మారీచునిగా వర్ణింపబడినది. మారీచుని తల్లి తాటకి, తాటకివధానంతరమే మారీచునివధ జరిగినది.

అ॥ బ్రాంతికామములని ప్రాజ్ఞులు మారీచు
దాటకనుగ చీల్చుతత్త్వమరసి
బ్రాంతికామములను బట్టి నిర్ద్వించుచు
జ్ఞానమును గడింప, గడగవలయు

అ॥ బ్రాంతియనున దొకడు బలముగా దేహాన
బెంచుగామమును, వివేకమడచి
కామమెప్పుడేగాని గాంచినవృద్ధిని
మాయాజిక్కి జీవి మందుడగును

అని ఆధ్యాత్మిక రామాయణము కామానికి మూలము బ్రాంతి, బ్రాంతి వల్లనే కామం జనించేది. కావున ముందు బ్రాంతిని విచారము ద్వారా భారద్రోలిన కామము ఏవులేకుండా పోతుంది. బ్రాంతి యున్నంతవరకు కామమును జయించుటకల్ల. కావుననే రామాయణమున తాటకి శ్రీరామునితో అంటుంది.

అ॥ బ్రాంతి రూపిణియౌ నేను బ్రతికియుండ
గామరూపుని మారీచుగాంచ గలరె
తొలగి చనుడింక మీరలు నిలువదగదు
తాటకన్ జూడలోకంబు తల్లడిల్ల

ఈ బ్రాంతితోనే లోకం అంతా అతలాకుతల్లం అవుతుంది. బ్రాంతి వున్నవంతవరకు కామం నశించదు. కామమున్నంత వరకు జీవునకు శాంతిలేదు. " బ్రాంతి

వీడిన కామంబు శాంతినొందు” అనే సామెతవుంది. ఆత్మజ్ఞాన విచారంచే సద్గురు దేవుని సన్నిధానంలో శ్రుతియుక్తి అనుభవరూపకం గాగల్గు జ్ఞానం బ్రాంతిని వర్జింప జేయున్.

“బ్రాంతులుడిన బ్రహ్మంబు బట్టబయలు” అని వేమనయోగి చెప్పినది ఇదియె.

కావున అర్జునా ! విషయములకంటే ఇంద్రియములు. ఇంద్రియముల కంటే మనస్సు, మనస్సుకంటే బుద్ధి, బుద్ధికంటే కూడా ఆత్మ శ్రేష్ఠమైనది. అట్టి శ్రేష్ఠమైన పరమాత్మను నీవుగా దెలసికొని అపకార కారణములైన కామక్రోధాదులను జయింపుము.

ఆ|| ఇతర సంకల్పలు లేక యెప్పుడు తాను
సచ్చిదాత్ముడనని సుప్రసన్న వృత్తి
దన్నుగనవాని చిత్తంబు తనకుదాన
పొలియుదనయంద నింధనానలము పగిది

మరియు

ఆ|| ఆత్మతేజంబు వీక్షించునతని మాన
సేంద్రియంబు చేష్టలనెడల విడచి
యొదిగి చెదరక కదలలక యూరకుండు
సింగములగన్న గజముల భంగిననఘ

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదం. ఇంద్రియ మనోబుద్ధులకు సాక్షియైన ఆత్మయే తాను, తనచేత తెలియపడే మనోబుద్ధి ఇంద్రియములు తనకంటే వేరైన దృశ్యకోటికి చెందిన విభ్రాంతి వశమున తనుకాని మానసంద్రియముల తనుగా బావించుటచేతనే ఈ జీవస్వభావం గల్గినది. కావున తనకంటే వేరుగాయున్న ఈ దేహమనో బుద్ధీంద్రియముల తనకంటే వేరుగా భావించిన ఇతర సంకల్పములు ఏవియు లేక స్వస్వరూపమున నన్నువాని ఇంద్రియాదులు కట్టెలులేని అగ్నివలె తమకుతామే శాంతించుచున్నవి. ఇట్టి వాడు ఆత్మ సామ్రాజ్యామునీ సులభతరముగా పొందుచున్నాడు. కావున ముక్తునైనవాడు ఆత్మసాక్షాత్కారము పొందుటకు, విషయాభిలాష లేక మానసేంద్రియముల అందుపులో నుంచుకొని, నిష్కామముతో చేయవలసిన విధ్యుక్త కర్మలు ఈశ్వరార్పణబుద్ధితో గావించి, కామవాసనల జయించి, ఆత్మజ్ఞానమును పొందవలయును.

క|| వాదములు వేయి నేటికి
వేదోక్తవిధింజరించు విబుధుడు గృహమం
దాదరమున నారాయణ
పాదంబుల గొలచిముక్తి పదమునకేగున్

నాల్గవ అధ్యాయము

జ్ఞానయోగము

శ్లో ॥ సర్వోపనిషదోగావో, దోగ్ధాగోపాలనందనః

పార్థోవత్సస్సుధీర్భృతా, దుగ్ధంగీతామృతంమహత్ ॥

ఉపనిషత్తులు గోవులు, పితుకువాడు గోపాలుడు, పార్థుడు దూడ సుధీజనులు భోక్తలు, మహత్తరమగు గీతామృతమే పాలు.

గీతాబోధామృతమును గ్రోలు సుజనులారా! వినండి ఈ రోజు గీత నాల్గవ అధ్యాయం జ్ఞానయోగము దేవలోకములోయుండే అమృతం సేవించిన దేవతలకు కూడా రాగద్వేషలోభాలు పాలేదు. దేవతలని పెద్ద పేరేగాని వారికి కూడ ఈ రాగద్వేషలోభాలు విడువలేకున్నారు. దేవతలకు రాజయైన ఇంద్రాదంతటివాడు ఈగుణాలకులోనై పడరానియిడుములు పడుతున్నాడు. కామానికి వశుడై గౌతముని భార్యను పొంది ముని శాపమునకు గురియైపోయాడు. లోభానికి గురియై తనకుకున్న అమృత బాండం మరొకరికి పోకూడదని దాచిదాచి చస్తున్నాడు. కోపానికి వశుడై ఎన్నిమారులో స్వర్గానికి దూరడయ్యాడు. దేవతలందరికి రాజు అయిన ఇంద్రుని గతే ఇలావుంటే మిగిలిన దేవతల సంగతి చెప్పనక్కరలేదు. “ఆ బ్రహ్మభువనాలోకాః పునరావర్తినోర్ధ్వనా॥ అన్నట్లు బ్రహ్మలోకాలకు పోయినా పుణ్యక్షయం కాగానే మళ్ళీ ఈ లోకాలకు రావలసిందే.

కావున దేవలోకంలోవున్న అమృతంకన్న ఈ గీతామృతం గొప్పది. దీన్ని సేవించినవారికి, “నపునరావర్తతే” మళ్ళీ జన్మలకు రావలసినపనిలేదు. లోకాలోక గమనం చేయవలసిన అగత్యం అంతకంటే లేదు. గీతామృతం అనుజ్ఞానమును పొందిన మహానుభావునికి నరకానికి ముఖద్వారాలైన కామక్రోధలోభ గుణాలు మటుమాయమైపోతాయి. ఈజ్ఞానామృతపానం చేసిన మహానుభావునికి గల్గు ఆనందం అఖండమైనది. ఇది యెన్నటికీ తరగనిది. నిత్యానందమయం ఇట్టి యానందం భూతలముగాని, స్వర్గమునగాని మరెచ్చటను లేదు.

శ్లో ॥ యచ్ఛకామసుఖంలోకే, యచ్ఛదివ్యంమహత్సుఖం,

తృప్తాక్షయసుఖస్యైతే, కళాంనార్హన్విషోదశీం॥

ఇహలోకమునకు సంబంధపడినయేయే సుఖములున్నవో పరలోకమున ఏ సుఖములున్నవో అవన్నియు కూడా వైరాగ్యపూర్ణమైన జ్ఞాన సాగరమందు ఒక బొట్టుతో (బిందువుతో) సమముగావు. అనగా! అత్యజ్ఞానమునకు సరిపోల్చు సుఖములు పరలోకమున లేవు.

“ననుఖంసురేంద్రస్య, ననుఖం చక్రవర్తిస్తః” బ్రహ్మజ్ఞానమునకు సమమునకు ఇంద్రసుఖంగాని చక్రవర్తి సుఖం ఏవియు సమంగావు అని శ్రుతి.

అట్టి మహత్తరజ్ఞానమును గురించి ఈ అధ్యాయమున దెల్పుబడుచున్నది. మరియు అట్టి జ్ఞానమునకు నిష్కామకర్మయోగం, యజ్ఞకర్మలు ముందు అవశ్యము ఆచరింపదగినవనియు అట్టి నిష్కామయజ్ఞాచరణమువల్లనే పవిత్రమైన జ్ఞానం సిద్ధించుననియు దెల్పుబడియున్నది.

లోకమునందు చాలమటుకు జనులలో కర్మకంటే జ్ఞానము చాలగొప్పదని కర్మయోగమును ఉదాసీనభావముతో జూచుచున్నారు. కాని భగవానుడు ఈ జ్ఞానయోగానికి ముందు కర్మయోగము దెల్పుతు కర్మయొక్క విశిష్టత్వమును దెల్పితరువాతనే జ్ఞానయోగంచెప్పుట. శరీరార్థులు జ్ఞానసముపార్జనకు కర్మయోగం ముఖ్యాంగముగా జెప్పియున్నారు. “స్వకర్మాణాతమభ్యర్చ్య విద్ధింవిందతిమానవః” అనిమునుముందు కూడ జ్ఞానసిద్ధికి స్వకర్మాచరణముఖ్యమని జెప్పియున్నారు. లోకమాన్య బాల గంగాధరతిలక్ మహాశయులు. గీతారహస్యమునకర్మ యోగమును గురించి బృహద్ గ్రంథమును రచించి యున్నారు. నేడు ఆ గ్రంథము అనేక భాషలందు ప్రచురించబడి లోకమన్నలనుండుకొన్నది. తిరుపతి దేవస్థానం వారు కూడా ఈ గ్రంథమును ముద్రించి ఆంధ్రజనులకు మహోపకారమొనర్చిరి.

పండుకు, కాయకు, పుష్పము ఆధారమైనట్లు జ్ఞానమనే ఫలమునకు భక్తి కర్మయోగములు ఆధారములైయున్నవి.

“ఉభాభ్యామేవు పక్షాభ్యాం యథాబౌపక్షిణాంగతిః, తద్దైవజ్ఞానకర్మాభ్యాం జాయతే పరమం పదమ” అకాశమున విహరించు పక్షికి రెండు రెక్కలెట్లు అసరమో మోక్షమార్గమున విహరించుటకు కర్మజ్ఞానములు అవసరములైయున్నవి.

భగవదాయతచిత్తంతో నిష్కామంగాచేయబడు కర్మలు చిత్తశుద్ధిని కల్గించును. అట్టి చిత్తశుద్ధి ద్వారా జ్ఞానం పొందుటకు నముపార్జింప వీలుపడుచున్నది. అనియోగవాశిష్టమున వశిష్టమహర్షుల వారు దెల్పియున్నారు.

మరియు

“యస్మాత్తరజస్తమో, మలోప సంస్పృష్టమేవ చిత్తం కాదా బడిశేనాకృప్య” విషయదురంతసూనస్థానేషుని క్షిప్యతే, తన్మాన్నిత్య నిత్య కర్మానుష్ఠాన పరిమార్జనేన అపవిద్ధర జస్తమోమలం ప్రసన్న మనాకులం, సమార్జిత, స్ఫటిక శిలాకల్పం బాహ్య విషయ హేతుకేనచ, రాగద్వేషాత్మకేన అతిగ్రహబడిశేనా కృప్యమానం, విధూతా శేషకల్మషం త్ర్యజ్యాతప్రణవం చిత్తదర్పణమవతిష్ఠతే.

అనినైపుర్య సిద్ధి గ్రంథమున ఇట్లు దెల్పబడినది, చిత్తమునురజోగుణము, తమోగుణము అవరించి యుండునేని విషయములందాసక్తి గలుగును. ఆయాసక్తియే కామమనంబడును. అట్టి కామము, గాలము చేపల లాగినట్లు చిత్తమును బలత్కారముగా నీడ్చిశబ్దాదివిషయములందు జేర్చును, శబ్దాదివిషయములు స్థానస్థానములాంటివి. స్థానస్థాన మనగా పశువులను మృగముల పక్షులను హింసించు స్థలము అట్టి స్థాన స్థానమునందు జేర్చబడిన జీవులు నీ ప్రకారము నానా విధముల హింసించబడునో ప్రకారమేశబ్దాది విషయములందు, గామముచేత చేర్చబడిన చిత్తమును నానా విధ దుఃఖముల నొందుచుండును, కావున చిత్తమందుగల రజస్తమోమాలిన్యమునునివర్తింపజేయుట అవశ్యకమై యున్నది. అందుకుగాను నిత్య నైమిత్తిక కర్మములనునుష్ఠించిన ఆయనుష్ఠానము ఇటుకపొడితో చేసిన నారిపడి అద్దము యొక్క మాలిన్యమునునివర్తింపజేయునటుల చిత్తము యొక్క రజస్తమోమాలిన్యమును వర్తింప జేయును అందుజేత ఆ చిత్తము అద్దమువలె శుద్ధమై నిస్త రంగనముద్రము వలె నిశ్చలమై, కడిగి, పెట్టిన స్పటిక శిలాకలశము వలె అత్యంత శీతలమై యుండును. అప్పుడుశబ్దాది విషయములచే నేర్పడి, వాటిని బట్టి ప్రవర్తింపుచున్న రాగద్వేషములందీ గాలమువలె చిత్తమును నాకర్షింపజాలవు. ఈ రాగద్వేషములు శబ్దాది విషయములకంటే నెక్కువగా చిత్తమును బంధించి బాధించుచున్నందున అతి గ్రహములనబడును. చిత్తము సకల కల్మషములను పరిత్యజించియున్నందున ఈ అతిగ్రహములనే రాగద్వేషములు చిత్తమును బాధింపజాలవు అందుచే చిత్తము విదాత్మ స్వరూపమునందే ఆసక్తిమై అత్యుస్వరూపమును ప్రకాశింపజేయును.

కావునతత్త్వ జ్ఞానమును పొందుము క్షువులకు కర్మ సాధనముగా నగును. ఇదే విషయములను భగవానుడు ఆరవ అధ్యాయమున, ఆరురు క్షోర్యునేర్యోగం కర్మకారణముచ్యతే అని చెప్పి యున్నాడు.

కావున అర్జునా నీవు యుద్ధము మాని సన్యసింపనెంచినను అందుకు తగిన నిత్యనైమిత్తిక కర్మలాచరించవలసి వున్నది. కావున నీస్వధర్మమైన యుద్ధకర్మము మాని పరధర్మము ఆచరించభూనుట అవివేకమేయగును. కావున ఏ విధముగా విచారించి చూచినను మానవమాత్రలకు కర్మను సన్యసించుట కంటే విహిత కర్మలనాచరించుటే శ్రేయము.

గీతయందు భగవంతుడు నిష్కామకర్మను నెంత ప్రశంసించెనో సకామకర్మను అంతనిరసించి చెప్పాడు. ముల్లును ముల్లుతోనే తీసివేయునట్లు నిష్కామ కర్మతో సకామకర్మలవల్ల గల్గిన పాపదోషాన్ని పోగొట్టికొనవలెను.

పాపంగల హృదయంలో పరమాత్మ జ్ఞానంగలుగదు. ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు రజోగుణ, తమోగుణ రూపమైన రాగద్వేషములను మలం వైదొలగవలెను. అందుకు ఈశ్వరార్పణ బుద్ధితో గావించు నిష్కామకర్మ అవసరమని భగవంతుడు చెప్పుతూచచ్చాడు.

అట్టి యోగ విద్యను లోకములో కల్పింపజేయుటకే పరమాత్మ అవతరిస్తావుంటాడు. అయితే ఆయన నామనమాదిరే లోకములో దేహధారియై జన్మించిన మనకు ఆయనకు ఉన్న తేడా ఏమి? అని సామాన్యులు దలంతురు. అది కేవలం వారి అజ్ఞానం, ఎందుకనగా? జీవులందరు కర్మకు బద్ధులై జన్మిస్తారు భగవంతుడు కర్మను వశమొనర్చుకొని అవతరిస్తాడు. జన్మవేరు, అవతారములు వేరు. ఒకడు బావిలోపడి మునిగి పోతున్నాడు. మరొకడు అమాంతం బావిలోనికి దుమికి వాడిని బయటికి తీస్తున్నాడు. బైటినుండి చూచేవారికి ఇద్దరు బావిలోయున్నట్లు కన్పించినా! యిద్దరికి ఎంతో తేడా వుంది. ఒకడు మునిగిపోయేవాడు, మరొకడు మునిగిపోయేవాన్ని బైటికి తీసిరక్షించేవాడు.

అలాగే, భగవానుడు దేహధారియై ఈ లోకమున అవతరించడమనగా అజ్ఞానాంధకారంలో మునిగి దరిగానక పరితపిస్తున్న జీవకోటిని, ఉద్ధరించాకే అని తెలుసుకోవాలి.

శ్లో॥ యదా యదా హి ధర్మస్య గ్లానిర్భవతి భారత ।

అభ్యుత్థానమధర్మస్య తదాత్మానం సృజామ్యహం ॥

లోకంలో ధర్మంనశించి అధర్మము పెచ్చుపెరిగినపుడు ఆయన అవతరణ జరుగుతూవుంటుంది.

లోకంలో ధర్మం లోపించునపుడు సమాజంలో సంచలనం బయల దేరుతుంది. చిన్న చేపలను పెద్ద చేప మ్రొంగినట్లు బలవంతులు దుర్బులుల హింసించబొనుతారు. తద్వారా ప్రాణికోటికి నెంతయు దుఃఖము వాటిల్లును. అప్పుడే భగవంతుడు అవతరించి, ధర్మసంస్థాపన గావించి, లోకమున యధావిధిగా శాంతిని ధర్మమును స్థాపించును.

ఒకమారు భగవానునికి సత్యము గొప్పదా! ధర్మము గొప్పదా యని అనుమానము రాగా, సత్యమును ఒక ప్రక్కను ధర్మమును మరొక ప్రక్కనుంచి త్రాసునందు తూచగా సత్యము కన్న ధర్మమే మొగ్గు, తూగెనట. అది మొదలు లోకశ్రేయస్సును గురించి ధర్మమును కాపాడుటకు, అధర్మమును రపుమాపుటకు దశావతారములెత్తెనని పెద్దలందురు. ధర్మం వల్లనే లోకం నిర్మిస్తుంది. ధర్మం వల్లనే సముద్రుడు చెలియకట్టడాటకున్నాడు. ధర్మంవల్లనే సూర్యచంద్రులు గగనమున నిర్మి లోకమునకు శ్రేయస్సును బన గూర్చాచున్నారు. కావున ధర్మమే సర్వమునకు అధికము.

అనలు భగవంతుడే ధర్మస్వరూపుడు సృష్టియంతయు ధర్మబద్ధమయ్యే జరుగుచున్నది. కావున ధర్మావరణలేని జీవితం, ధర్మశూన్యమైన వర్ణాశ్రమ వ్యవస్థ వతనమగును. సృష్టికి మూలాధారమైనట్టి ధర్మము దేశములో, జాతిలో, మనిషిలో, లోపించినపుడు అట్టి ధర్మసంరక్షణార్థమై భగవంతుడు అవతరించును.

ధర్మార్థకామ మోక్షములు చతుర్విధ పురుషార్థములుగా సుప్రసిద్ధములు ఇవి అఖిల మానవులకు అవశ్యాపేక్షితములు ఇందు అర్థకామమోక్షములకు “ధర్మమే మూలము. ధర్మబద్ధం కాని కామముగాని, అర్థముకాని అనర్థ హేతవులు, ధర్మములేని అర్థ కామములు మానవుని దానవునిగా జేసి నాశనము చేయును.

శ్లో॥ ధర్మేణ రాజ్యం లభతేమనుష్యః,
స్వంధ్వంచధర్మేణ నరః ప్రయాతి
ఆయుశ్చకీర్తించ తపశ్చధర్మం
ధర్మేణమోక్షం లభతేమనుష్యః (బ్రహ్మపురాణం)

ధర్మాచరణము వలన మానవునికి రాజ్యము స్వర్గము ఆయుస్సు కీర్తి మోక్షము లభింపగలవని బ్రహ్మపురాణము వక్కాణించుచున్నది. ధర్మము, ఆయా యుగముల బట్టియు, దేశములబట్టియు, జాతిని బట్టియు మారుచుండును. ఒక దేశమునకు ఒక ధర్మము, మరియొకదేశమునకు మరియొక ధర్మము, ఎట్లు సహజమో, అట్లే ఒక జాతికి ఒక ధర్మము, మరియొక జాతికి మరియొక ధర్మము, సహజసిద్ధముగా నుండును. పాశ్చాత్యదేశములలోని ధర్మము, మనభారతదేశమునకు హితకరము కాదు. మనదేశధర్మములన్ని ఇతరదేశములకు ఫలప్రదముగావు.

ఇట్లు దేశమును బట్టియు, జాతిని బట్టియువర్తమును బట్టియు ఆశ్రమమును బట్టియు (చతుర్విధ ఆశ్రమము) ధర్మ స్వరూపము మారుచుండును. ఇది ధర్మరహస్యము.

మన భరతదేశము, ధర్మభూమి కర్మభూమియని జగదివిఖ్యాత నొందియున్నది. ఇతర దేశముల భోగములుగా సుప్రసిద్ధములు, నియమబద్ధమైన జీవిత నిర్వహణము, సత్కర్మాచరణము, సదాచారము, భగవధ్యానము, మోక్షశక్తి ఇత్యాదులు భారతీయులకు విధివిహితములు.

ఇదియే మానవతా ధర్మములగా శాస్త్రములువే నోళ్లచాటుచున్నవి. ఇట్టి ధర్మము నియమ నిష్ఠలూ భక్తి ప్రపత్తులు ఏ మానవుని యందు లోపించునో అట్టివారు నరులుగారు వానరులే యగుదురు.

శ్లో॥ మతయోయత్రగచ్ఛంతి
తత్రగచ్ఛంతివానరాః
శాస్త్రాణీయత్రగచ్ఛంతి.
తత్రగచ్ఛంతి తేనరాః

బుద్ధికితోచినట్లు, మనసులాగినట్లు ప్రవర్తించునని వరములనియు, శాస్త్ర సమ్మతముగా నడుచుకొనువారు నడులనియు, మన ధర్మశాస్త్రము దెల్పుచున్నది.

మానవుల హితముగోరి మన మహర్షులు కర్తవ్యకర్తవ్యములను దోషించియున్నాడు అదియే, ఆర్షధర్మముగా ప్రశస్తిగావించినది. ఇట్టి మన ఆర్షధర్మము భారతీయులమైన మనందరికి అవశ్య ఆచరణీయమ ఈ ధర్మమే ఐహికాముష్మిక ఫలములను ప్రసాదింపగలదు. ఇది భారతీయులకు స్వధర్మము.

శ్లో॥ శ్రుతిస్మృత్యుదితం ధర్మం
యేనుతిష్ఠన్ హిమానవః
ఇహకీర్తి మహాప్రీతి
ప్రేత్యేచానుత్తమం సుఖమ్ ॥

మానవుడు వేదములందును, ధర్మశాస్త్రములందును, స్వధర్మమును పాలించుటవలన ఈ లోకములో సుఖమును, కీర్తిని పొంది అంతమున మోక్షానందమును బడయును. అని గీతానందేశమునే మన ధర్మము గూడ దెల్పుచున్నది. చతుర్విధపురుషార్థములవలెను, చతుర్విధపర్ణములును భారతీయులమైన మనకు భగవంతునిచే నిర్ణయింపబడినవి. “చాతుర్వర్ణ్యం మయాసృష్టం గుణకర్మవిభాగశః శ్రేయోకర్తారమపిమాం విద్వత్కర్తారమవ్యయం॥

గుణభేదమును బట్టికర్మ భేదముల బట్టి నాలుగు వర్ణములను నేనే సృష్టించితిని, వాటికి కర్తను అయ్యిగూడ నేను అకర్తను అధికారినియని భగవానుడు దెల్పియున్నాడు.

బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రవర్ణములను గుణకర్మలవలన ఏర్పడినవే కాని జన్మతో పుట్టుకతో ఈ జాతులు వచ్చినవిగావు. ఒకేమానవుని యందు బ్రహ్మచర్య గృహస్థ, వానప్రస్థ, సన్యాసములను ఆశ్రమములు ఎట్లు ఆ యావయునును కాలమును బట్టి ఏర్పడినవో మానవులంతా ఒకేజాతి అయినప్పటికి వారివారి గుణకర్మలబట్టి సృష్టి సంచాలనమునకు అనువుగా బ్రాహ్మణులని, క్షత్రియులని వైశ్యులని, శూద్రులని, వర్ణభేదములు గలిగినవని భగవానుడే దెల్పియున్నాడు. అంతమాత్రమున బ్రాహ్మణులు ఎక్కువని శూద్రులు తక్కువ జాతి అనిభావించుట అజ్ఞానము అగును.

గుణహీనులైన బ్రాహ్మణులు శూద్రులకంటే మహా హీనముగా దుర్యసనముల పాలైనంత మందినేడు లోకమునగలరు. అలాగే గుణశ్రేష్ఠులైన వారు శూద్రులందు నేడు ఎంత మందినో మనం చూచుచున్నాము. గాన మానవునికి కులంకాదు శ్రేష్ఠము, గుణంశ్రేష్ఠం, గుణశ్రేష్ఠుడు ఏ జాతివాడైనా బ్రాహ్మణునితో సమానుడు, గుణహీనుడు చండాలునికంటే నీచుడు.

శ్లో॥ చందాలోహ్యపిద్వి జశ్రేష్ఠో హరిభక్తి పరాయణః
హరిభక్తి విహీనస్తు బ్రాహ్మణోఽపి శ్వపాధమః॥

సంతత హరిభక్తి పరాయణుడైన చండాలుడైయినను బ్రాహ్మణ శ్రేష్ఠుడనబడును.
హరిభక్తి లేనిదే బ్రాహ్మణుడైనను చండాలునికన్న అధముడు, కులం గొప్పదైనంత మాత్రాన
హృదయం గొప్పదిగా వుండునని నమ్మజాలము.

సీ॥ వ్యాసుడేకులమందు వాసిగా జన్మించె
విదురదేకుల మందు వృద్ధిపొందె
కర్ణుడే కులమందు ఘనముగా వర్ధిలై
నావశిష్ఠుండెందునందునవతరించె
నింపుగాహతీకి యేకులంబునబుట్టె
గుహుడను పుణ్యుడే కులమువాడు
శ్రీశుకుడెచ్చటజెలగి జన్మించెను
శబరియేకులమందు జన్మమొందె

తే॥ నేకులంబున వీరిందరెచ్చినారు
నీకృపాపాత్రులకు జాతినీతి యేల

॥ భూషణ ॥

అన్ని నృషింహశతకము, అనలు మానవ జన్మవచ్చినదే పరమాత్మ
సాక్షాత్కారమునకు, అందుకు భక్తి సత్కరజ్ఞానములు సాధనములని, అవిలేని మానవుడు
ఎంతపెద్ద జాతి అయితేనేమి భగవంతుని సాక్షాత్కారమునకు నోచుకొనలేదు.

కావున జాతికన్న కులముకన్న గుణకోవిదుడే శ్రేష్ఠుడు. గుణకోవిదులుగా
మానవులందురు మనవలయునని, ధర్మనిరతులుగా జీవనం సాగించమనే భగవంతుని
అవతారమునకు అర్థము.

లోకములో ధర్మములోపించి అధర్మము పెచ్చుపెరిగిన భగవంతుడు సహించడు
అట్టితరి నిర్గుణ నిరాకారస్వరూపడైన భగవానుడు దేహధారియై లోకమునకే తెంచి
ధర్మసముద్ధరణ అధర్మనాశనముగావించుచున్నాడు.

కావున మానవ జన్మపుద్గారకమునకు ధర్మము మూలాధారమైనది. అట్టిధర్మమును
విడనాడిన మానవుడు సర్వనాశనము నొందును. “ధర్మో రక్షితి రక్షితః, అని గదా శాస్త్రము.
ఎవడు ధరాన్ని కాపాడుకొనునో వానిని ధర్మం రక్షిస్తుంది.

సీ॥ ధర్మకామార్థకామ సంతతి సేవయందె నె
ప్పుడును ప్రమాదంబునొందరాదు.

ధర్మంబులేని యర్థంబుగాని కామంబు
గానికాదు విముక్తి కారణంబు

ధర్మసాధనమైన తనవును రక్షించు
 కొననగునే విధంబుగనైన
 దేహంబులేకున్న దేవదేవుండైన
 వాసుదేవుని జెందవశము గాదు.

తే॥ ధర్మమన్నను హరియున్న తత్త్వమొక్కటే
 ధర్మశూన్యుండు హరిని జెందంగలేదు
 గాన ధర్మంబుసేవించు మానవుండే
 శ్రీపతి పదాంబుజాత సంసేవకుండు

కావున ధర్మనిరతియందునెన్నడు ప్రమాదం జెందరాదు. ధర్మసాధన నిమిత్తమయ్యే ఈతనువు ధరింపబడినది. ధర్మమన్నాదైవమన్నో రెండు ఒకటే. ధర్మాన్ని రక్షించుకొన్నవాడు దైవకృపకు పాత్రుడై ధన్యుడగుచున్నాడు.

క॥ ధర్మంబై ప్రాణ బంధువు
 ధర్మమే ఐశ్వర్యకరము ధర్మమేసుఖమున్
 ధర్మమే ముక్తికి మార్గము
 ధర్మమునకు సాటిలేదు ధరనోక్కటయున్.

లోకములో గల బంధుగులు బంధుగులుగాదు. నిజమైన బంధువు తనచే నాచరించబడిన ధర్మమే ఇహ పరలోకములందు సహకరించు ప్రాణబంధువు. కీర్తికిగాని ఐశ్వర్యానికి గాని ధర్మమేమూలము. ఇట్టి పవిత్రమైన ధర్మమునకు సమానమైనది. భూలోకములోనేదియు సాటిరాదు. ఇట్టి ధర్మాచరణ ప్రభవమునగదా ధర్మరాజు స్థూలదేహంతోనే స్వర్గమును జేరగలిగాడు. శిభిచక్రవర్తి కీర్తికామకుడయ్యాడు.

క॥ ధర్మము సత్యము కీర్తియు
 నిర్మలదయ విష్ణుభక్తి నిరుపమఘన, స
 త్కర్మ మహింసా వ్రతమును
 సర్మలిగలవారెపుణ్యులవనీ నాథా

సత్యము, కీర్తియు, దయ, సత్కర్మ, గ్రహింప, భగవద్భక్తి యివన్నియు ధర్మమునకు పర్యాయపదములే. ఇవన్ని గల్గినవాడు ఈ లోకమున నిజముగా బుణాత్ముడయగును. ఇట్టి పుణ్యాత్ముల రక్షించుటకు దుష్టులను పరిమార్చుటకు భగవంతుడు అవతరిస్తానంటున్నాడు.

“పరిత్రాణాయ సాధూనాం, వినాశాయచదుష్టుతాం,

ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామియుగే యుగే”

సాధుసత్పురుషుల రక్షణ కొరకు, దుష్టుల శిక్షించుటకు, ధర్మసంస్థాపకుడై అపుడుపుడు భగవంతుడవతరిస్తాడు.

సాధువులంటే వేషధారులుగాదు, లోకంలో నేడు చాలమటుకు వస్త్రాలు కాషాయం, హృదయము మాత్రము కషాయం. ఇట్టివారు సాధవులుగారు. సర్వము హరిమతంగా భావించి ప్రతి ప్రాణిలో భగవంతుని జూచెవారు సాధవులు. అవకారికి సైతము అంబరీషునిలాగా వుపకారం చేసేవారే సాధువులు. ప్రాణాలు అయినాత్మజీంచి ధర్మం కాపాడుకొనువారు. సాధువులు. అదిగో అట్టివారిని గురించి భగవానుడు అవతరిస్తాడు. కొరవాది అధర్మపరులు, రావణ కుంభకర్ణ, హిరణ్యాక్ష, హిరణ్యకసిపుడిలాంటి రాక్షసులు ప్రబలినపుడు అట్టి దుష్టశిక్షణ సాధు రక్షణ గురించి భగవంతుడు అవతరిస్తాడు.

వేదం “అహింసాపరమోధర్మః, అనిచెప్పుతూ వుంటే కృష్ణుడు అర్జునుని బలవంతంగా హింసకు ప్రేరేపించుటవలన ఆయన హింసావాదని కొందరి అభిప్రాయము. కాని ఆయన పతితపాపనుడే గాని పతిత ఘాతకుడుగాదు. హింసా అహింసల తత్త్వము భావముపై ఆధారపడియుండును గాని, కర్మపై ఆధారపడిలేదు. ఒక డాక్టరు తన వద్దకు వచ్చిన పేషెంటును చెయ్యిగాని కాలుగాని సెప్టిక్ అయిందనిన రోగికి నచ్చ చెప్పి ఆయంగమును ఆపరేషన్ చేసి తీసివేస్తాడు. అదే పని ఒక దొంగ చేస్తాడు అయితే చూడటానికి రెండు సమానమైన కర్మే అయినా! భావంలో చాల తేడా వుంది. డాక్టరు చేసింది అహింస అయింది దొంగ చేసింది హింస అయింది.

అలాగే ! భగవానుడు రామకృష్ణ అవతారములలో కొందరిని సంహరించాడు ఈ సంహారము వారి వుద్ధారకము గురించే వారు చేసిన పాపాలకుని నిష్క్రమణి కోటి కోటిజన్మలకైనా గలుగదు భగవంతుని సంహారంతో సర్వపాపాలు స్వర్గ ప్రభావంతో చైదోలగి ముక్తి గల్గుతుంది. ఒక పిల్లవాడు కత్తిని చేతనుంచుకొన్నపుడు తండ్రి పిల్లవానికి ప్రమాదం అనిపించి పిల్లవానికి ప్రమాదమైతుంది. అలాగే భగవానుడు పాపసాధనమైన దుష్టుల శరీరముల దొలగించి వారిని ఉద్ధరిస్తాడు.

భగవంతుని ఈ పవిత్రప్రేమ హృదయము అపవిత్ర హృదయాలకు అర్థముగాదు, భగవంతుని లీలాజన్మలను, సామాన్య మానవుల జన్మలవలె భావించి భగవదనుగ్రహమునకు దూరమై సంసారకూపమున మునిగిపోతారు.

అర్జునా! దివ్యములగు నాజన్మకర్మలను వాస్తవముగానెరిగినవాడు. ఈ దేహమును వదలిన మీదట తిరిగి జన్మకురాడు. అతడున్నే పొందును.

ఈశ్వరార్పణ బుద్ధితో నిష్కామంగా కర్మలు చేయుటవలన సాధనకు చిత్తము శుద్ధమవుతుంది. శుద్ధమైన చిత్తములో అత్యానుభూతిగలుగుతుంది. తద్వారా సర్వము భగవన్మయంగా చూడగల్గెజ్ఞానం గల్గుతుంది. “సమంర్వేషుభూతేషుతిష్ఠం తం పరమేశ్వరం”

అన్న అపరోక్షానుభూతిగల్గుతుంది. అట్టివాని దృష్టి సమస్థితి నొందినదిగాన సర్వము భగవంతుని విభూతిగానే దర్శిస్తాడు. అట్టి సమదృష్టి గల్గిన మహాత్ముని యందు రాగముగాని ద్వేషముగాని, భయంగాని వుండవు. జ్ఞానమనే తపస్సుతో వారి హృదయం పునీతమవుతుంది. వారిది బంగారు దృష్టిగాని అభరదృష్టిగాదు. ఇట్టి మహాత్మునికి తనకంటే అన్యం ఏది కనుపించదు. “హరిమయము విశ్వమంతయు హరి విశ్వముయుండు” సర్వభగవంతుడే, ఈనామరూప జగత్తుగా, కన్పిస్తున్నాడని ఆ మహాత్ముని అకుంతితమైన విశ్వాసం, చీమ మొదలు బ్రహ్మపర్యంతం అంతా బ్రహ్మమే.

“మమాత్మా సర్వభూతాత్మా” అన్నట్లు తన ఆత్మే అన్ని భూతములందు ఉన్నట్లు భావిస్తాడు. ఏ ప్రాణిని తనకంటే అన్యముగాచూడదు. “సర్వజీవ తిరస్కారం కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి” ఏ జీవిని తిరస్కరించినా మూలవిరాట్ పరమాత్ముని తిరస్కరించినట్లే అన్న విశ్వాసం ఆ మహాత్ములది. ఇట్టి వారికి జననమరణాలు లేవు.

ప్రయాణం చేస్తున్న బాటసారికి గమ్యం చేరేవరకు ప్రయాణం తప్పదు. గమ్యం చేరగానే ప్రయాణం ముగిసిపోతుంది. అలాగే అజ్ఞాన నివృత్తిగల్గే వరకు ఆత్మసాక్షాత్కారంగల్గు వరకు జీవునికి కర్మపరంపరలు జనన మరణాలు తప్పవు. భగవాన్ సాక్షాత్కారంతో “జ్ఞానాగ్ని ధగ్ధకర్మాణి, అన్నట్లు కర్మలు కర్మలవలన గల్గే జనన మరణాలు మొత్తం తుడుచుకొని పోతాయి.

వేయించిన బీజములు (గింజలు) మళ్ళీ మొలకెత్తనట్లు ఆత్మ సాక్షాత్కారము గల్గిన మహాత్ములు లోకహితంగా కర్మలు ఆచరించిన అవి వారికి బంధహేతువులు కానేరవు. కామ సంకల్పములేని కర్మలు కర్మలుగానేరవు. కామ ప్రవృత్తి కర్మలే లోకమున బంధహేతువులయితాయి “యన్యనర్వేనమారంభాః కామనంకల్పవర్జితాః” ఎవని కార్యారంభములందు కామ సంకల్పములుండవో అట్టివానిచే చేయబడు కర్మలు చేసిననూ చేయనిదానితోనే సమానము.

కర్మబంధంగాదు భావమే బంధానికి కారణం. ఇందుకు రామకృష్ణ గురుదేవుడు తనబోధామృతమను గ్రంథమున చక్కటి వుపమానమొనర్చిరి. అది ఇచట వుదహరించుట ఎంతయో సమంజసముకాగలదు.

మిట్టమధ్యహ్నం ఒక బాటసారి ప్రయాణమైపోతున్నాడు అదే వేసవికాలం, గాన బాటసారికి పైన తలక్రింద కాళ్ళు మండిపోతున్నాయి. కడుపోలో ఆకలి బాధబాధిస్తూ వుంది. ఈలోపుగా అల్లంత దూరాన ఒకమంచి చెట్టు కాన్పించినది. బాటసారి వడివడిగా వెళ్ళి ఆ చెట్టుక్రిందకు చేరాడు, ఎండాకాలం ఆ చెట్టుక్రింద నీడచల్లగా వుంది. వెండి వేడిమికి గల్గిన బాటసారి శరీర తాపమంతా చల్లారింది. కాని ఆకలి దప్పులు లోపల పీడిస్తూన్నాయి.

బాటసారి అనుకొన్నాడు. అబ్బా భగవంతుడా ఎంతబాగుంది చల్లగా! కాని దాహం అవుతూవుంది. కాస్త దాహశాంతికి నీరున్న ఎంత బాగుండు అనుకొన్నాడు. వాడువున్నచెట్టు సామాన్యమైన చెట్టుగాదు అది కల్పవృక్షం. గానవాడు సంకల్పించినదే తడవు వెంటనే మంచి బంగారు కూజాలో చల్లటి పానీయం తయారై. బాటసారి ఆనందమునకు మేరలేదు. ఆ నీరు కడుపునిండా త్రాగాడు. కాసేపు అటుయిటు చూసుకుంటూ వుండగానే లోపల ఆకలి బాధబాధింప సాగినది. ఆకలికి కాస్త అన్నంవుంటే ఎంత బాగుండునో అనుకున్నాడు. వెంటనే పంచభక్ష పరమాన్నం సిద్ధమైంది. బాటసారికి ఈసారి ఆశ్చర్యమేసినది. ఆకలిలోవున్న వ్యక్తిగాన ముందు ఆకలిదీర్చుకోవాలనుకొన్నాడు. హాయిగా ముందున్న అన్నంత తృప్తిగా భోంచేశాడు.

సామాన్యంగా తృప్తిగా భోజనం చేసిన వ్యక్తి కంటినిండా నిద్దుర వస్తుంది. బాటసారి నిద్రబోవాలనుకొన్నాడు. పడుకోవటానికి ఏదైనా మెత్త (పక్క) వున్న బాగుండు అనుకొన్నాడు వెంటనే హంసతూలికా తల్పం స్ప్రింగ్ మంచం తయారై, బాటసారి ఆనందంతో వెళ్ళిన ఆ మంచంపై కూచున్నాడు కూచున్నవాడు పడుకొన్నవాడు పడుకొన్నవాడు. పడుకొన్నవాడు పడుకోకుండా ఇంటి దగ్గర గల తన భార్య ఇక్కడికి వచ్చిన ఎంతబాగుండు అనుకొన్నాడు. అనుకొన్నదే తడవుగా ఆ కల్పవృక్ష ప్రభావంతో ఇంటి దగ్గర వున్న భార్య తన ప్రక్కన కబడినది. ఇది గాంచిన బాటసారి అయోమయంలో పడ్డాడు. ఇంటి దగ్గర వున్న నా భార్య ఇక్కడికెలా వచ్చినది. ఇది భూతమేమో అనుకొన్నాడు. తథాస్తు అదిభూతమే అయినది. అబ్బో నన్నుమింగునేమో అనుకొన్నాడు అది మ్రింగనే మ్రింగినది.

చూచారా బాటసారి. కల్పవృక్షము క్రిందవుండి కూడా తన సంకల్ప ప్రభావంతో మృత్యుముఖమున బడిపోయాడు. ఇది కల్ప వృక్షయొక్క దోషముగాదు. బాటసారి భావదోషమే మృత్యువును తెచ్చిపెట్టినది.

కాన కర్మకూడ కల్పవృక్షంలాంటిదే. నీవే భావంతో కర్మచేస్తావో అ భావమే సంస్కారరూపముతో మానవునికి ఫలభుక్తమైతుంది. కావున కర్మ సకామంగా గాక నిష్కామంగా భగవదర్పిత బుద్ధితో చేసిన దగ్ధ బీజంవలె కర్తను ముట్టజాలదు. ఈ యుక్తి గుర్తెరింగే ముందు మహాత్ములు ఎందరో కర్మబంధం నుండి విడిబడి భగవదను గ్రహమునకు పాత్రులైతరించిరి.

అర్జునా! అదిగో ఆ పూర్వవలె నీవు నిష్కామివై కర్మమాచరించు. అట్లు చేసితివేని కర్మ చేసినను చేయని వానివేయగుదువు.

నిరాశాపరుడై మనసుని ఇంద్రియములు స్వాధీనము నందుంచుకొని కేవలం జీవయాత్రగురించి తగిన కర్మలు చేసియు కర్మబంధమున బడనేరదు.

పలురకాలగా ఉన్నయు యజ్ఞకర్మకంటే జ్ఞానయజ్ఞయే శ్రేయస్సును గల్గించును. అట్టిజ్ఞానము తత్త్వవిధులు అయిన మహాత్ముల నుండే పొందవలసి యుండును. గాని పాండిత్యంతో పొందబడేదిగాదు, “అచార్యవాన్ పురుషో వేదః” అనేద స్వరూపమైన జ్ఞానమును ఆచార్యునినుండే పొందవలెను. మిగిలిన యజ్ఞములన్నియు ఎంతో వ్యయప్రయాసలకోర్చి నిర్వహించవలసియుండును. అట్టి యజ్ఞములు చాల ప్రయాసకరమైనవి. అయితే ఈ జ్ఞానయజ్ఞము అట్టిది గాదు ఇది సులభమైనట్టిది.

“తద్విద్ధి ప్రణిపాతేన, పరిప్రశ్నేన సేవయా,
ఉపదేక్ష్యంతి తేజ్ఞానం, జ్ఞానినోతత్త్వదర్శినః”

ఉత్తమోత్తములులైన మహానుభావులనాశ్రయించి వారికి వినయ విధేయతలతో సేవసల్పి సమయ సందర్భముల గమనించి వారిని వినయముతో ప్రశ్నించిన వారు నీకు ఈ జ్ఞానమును బోధింతురు.

“తత్త్వదర్శినః” అనుటచేతత్త్వవచనులుగాదనియు తత్త్వమును చక్కగా దర్శించిన అపరోక్షానుభూతి గల్గిన మహాత్ములని తెలియవలెను. ఈనాటి కాలంలో తత్త్వవచనులు (వాచావేదాంతులు) కోకొల్లరుగలరు. అట్టివారే జ్ఞానమునుపదేశించజాలరు. జ్ఞానం రెండురకములు. ఒకటి పరోక్ష జ్ఞానం, రెండవది అపరోక్షజ్ఞానం. పరోక్షజ్ఞానమనగా గ్రంథపఠనద్వారా పొందబడినది. అపరోక్షజ్ఞానమగా, శాస్త్రములద్వారా పెద్దలద్వారా తెలుసుకొన్న దానిని, మనన నిధి, ధ్యాసములద్వారా, స్వరూపసాక్షాత్కారం బొందినవారు. ఇట్టివారే తత్త్వ దర్శికలు అయిన మహాభాగ్యులు. అట్టివారిసన్నిధికి వెళ్ళి “ప్రణిపాతేన” బాగా భూమికి సాగిలవడి అప్రాంగముల మోపినమన్నగించవలెను. అందువలన దేహభిమానమునశించును. ఈ దేహభిమానే అత్యజ్ఞానమునకు పెద్ద అడ్డుగోడ, మహాత్ములుగాని గురువులుగాని, మనయందున్న నిరహకృతిని, నిర్మలమనో నిశ్చలత, వినయ వినయతగల గమనించేయే ఉపదేశింతురు.

లోకమున గురువులు రెండురకములుగా నుందురు. మొదటివారు శ్రోత్రియ బ్రహ్మనిష్ఠగల్గి తన్నాశ్రయించిన ముముక్షువులకు సంశయనివృత్తిని జేసి శ్రుతియుక్తి అనుభవముగానుపదేశించి, అజ్ఞానమును పారద్రోలి జ్ఞానమును గల్గింతురు.

రెండువతరగతికి జెందినవారు కేవలము శాస్త్ర పాండిత్యముగల్గి శిష్యుల విత్తాపహరణై లోకమున సంచరించుచుందురు గావున ముముక్షువులు జాగ్రత్తగా యోచించి, గురువుల నెన్నుకొనవలయును. గుర్రెరిగి గురువును చేరువడపోసి, నీరుద్రావు, అని పెద్దలనానుడి ముందు వెనుకనాలోచింపక ఆత్రపడి శుష్కవేదాంతులైన గురువుల జేరి తరువాత విచారించి లాభములేదు.

అంతరంగమైన ప్రీతికాంక్ష వదలి రామకృష్ణ గురుదేవునివలె కామినీ
వాంచనలగాలదన్న ముక్తి కాంత సమాగమము పొందిన మహనీయులు చాల అరుదు.
లక్షమందికొకరైన ఉందురోలేదు. అట్టి మహనీయుడే సద్గురువు అట్టివారిని వెతకి అడిగి
తెలుసుకొనవలెను. అటుగాక

కైవారం యోగనారాయణ యతీంద్రులు చెప్పినట్లు వంకాయ తోటలో
టెంకాయలు అడిగినట్లు, అనుభవజ్ఞానంలేని వారినడగిన బ్రహ్మజ్ఞానం గల్గునా కలుగనేరదు,
అందుకు తగిన ఆచార్యులు వెతికి వారికి సేవలోనర్చి బ్రహ్మవిద్య నార్జించవలయును.

క॥ తనలో సర్వంబుండగ
తనలోపల వెతకలేక వెలిలో వెతికే
తనువుల మోసెడి యెద్దుల
మనమే మనగవలయు మహిలో వేమా

అని వేమనగారి మాట. ఆత్మానాత్మలతరచి ఆత్మస్వరూపమును గుర్తెరిగి,
అంతర్ముఖవృత్తితో గల్గిన మహాత్ములెక్కడ, కేవలం కుండ్లిరులై ఘటశోధన పరిజ్ఞానము లేక
కొన్ని వేదాంత యుక్తులు గల్గి, చిలుక పలుకులు పల్కు వాచావేదాంతు లెక్కడ, అట్టి
వారికి బహిర్వృత్తి తప్ప అంతర్ముఖవృత్తి ఎక్కడిది, ఇట్టి వారిదే హమనే బరువును మోసే
యెద్దులాంటివారు అని వేమన గారి అభిప్రాయము.

గీ॥ గురువులంచును, బెక్కండ్రు, తిరిగి ధాత్రి
శిష్య విత్తాపహారులై చరించుచుండ్రు
శిష్యులకు జన్మసంప్రాప్త చేష్టలుడిపి
ముక్తి బొందించు గురువులు ముదితయరుదు.

శిష్యుల జన్మ సంప్రాప్తమగు సంసారమును, పారద్రోలు బ్రహ్మ విద్యనునొసంగు
మహాత్ములు లోకమున చాలా అరుదుగానుండురు. జిహ్వగుహ్యేంద్రియల పంటలు
గురువులనిలోకమున చరించి శిష్యుల అపమార్గమున నడిపించు వారె యొక్కవగునున్నారు.

తే॥ అంతరంగమెరుగ హరుడౌను గురుడౌను
అంతరంగమెరుగనార్యుడగను.
అంతరంగమెరుగనతడెపోశివయోగి
విశ్వదాభిరామవినురవేమ.

అంతరాత్మను గుర్తెరిగినవారే గురువనుటకు అర్హులు, అట్టివారే సంసార
సముద్రమున పరిభ్రమించుమానవకోటికి తగిన తరుణోపాయం గావించు ఆచార్యులు,

అట్టి మహాత్ములు, దర్శనస్పర్శ సంభాషణములు మానవులకు పాపపరిహారముగావించి పుణ్యమునొనగూర్చును.

కైవారం యోగి నారాయణగారి మాట, గ్రుడ్డిగానెవరినంటే, వారిని గురువని దరిచేరరాదు అందుకు తగిన యోగ్యతా యోగ్యతలు గలవా? లేవా? అని భాగా గమనించి రామకృష్ణ గురుదేవుని స్వామి వివేకానంద పరీక్షించి దగ్గరకు చేరి విశ్వసించినట్లు గురువులను చేరవలెను కేవలం వేష భాషలు చూసి మోసపోరాదు. నేడు లోకములో మేమే పీఠాధిపతులమని చెప్పుకొనే బడా బడా స్వాములె ధర్మదూరలై స్వార్థపూరితులై గృహస్థులకంటే ఎక్కువ తాపత్రయముల జిక్కిన వారెందరో గలరు.

శా॥ ధర్మమధర్మమంచు బహు
ధా ప్రవచింతురుకొందరుర్విపై. ఆ
ధర్మము సుంతయేని తమ
దాపున నుండదు చిత్రమేయో ఈ
మర్మమెరుంగ జాలనియా
మాయక మానవలోకమెల్ల. దు
ష్కర్మముచేసగాధమగు
గర్తమునన్ బడిపోదురక్కటా.

గురువులను పేరుతో బోధలు చేస్తూ ధర్మమునునది ఏ కొద్దిపాటు గూడా లేక ఆత్మ అచలం అమనుష్యమని అట్టి ఆత్మకు జీవుడు చేయు పాపములంటవని కుత్రిమ బోధగావించి బ్రష్టాచారాన్ని ప్రబలజేసే వారు చాలామంది గలరు. తినుట, త్రాగుట ఆలాంటి నింధ్యమైనపనులు చేస్తూ, చేయిస్తూ ధర్మదూరలై ప్రవర్తించే వారిని దరిచేరరాదు. నిజమైన ధర్మవరులు “అహింసా పరమోధర్మః” అన్న శ్రుతి వాక్యమును హృదయమున నిల్పుకొని సర్వప్రాణి కోటికి శాంతి కలిగింప ప్రయత్నిస్తూ వాదప్రతి వాదాలకు కాలాన్ని వ్యర్థం చేయక కేవలం అధికారులైన శిష్యులకు నిశ్చయాత్మకమైన జ్ఞానమును బోధించి ధన్యులను చేయుచుందురు.

సీ॥ ఆచార క్రియ విడచి అవధూత అనవచ్చు
ఆత్మపూజాన్వయము తెలుయుటరుదు
సర్వంబు రోసిన సన్యాసిననవచ్చు
సకలదుర్వసనముల్ చంపుటరుదు
ఎల్ల ప్రజల చూడయోగి తాననవచ్చు
ఏ కాంతపురి బాట ఎరుగుటరుదు

**గురుత్వైన శిష్యునకు గురుడునేవచ్చు
పెట్టుకు తిట్లకు ఓర్పుటరుదు**

గీ॥ వేషధారికి గల్గు వెతలు నిండ
పుట్టి గిట్టేది తప్పుదు పుడమిలోన
భక్తమందార బ్రహ్మాండపుర నివాస
జయతుజగదీశ అమృతనారేయణే

అవధూతలమనియమ ధాతలాగా తిరిగేవారు, సర్వసన్మసించిన సన్యాసులని, లోపల దుర్వ్యసనములు గల్గియుండేవారు యోగులమని తిరుగుతూ భవరోగులై యుండేవారు వేషధారులే. అంత యొక్కువగా అమాయక ప్రజల మోసగించి వారి వ్యసనములదీర్చుకొను వారె ఎక్కువ కలికాలంలోనున్నారు. కడతేర్చు గురుడు కనబడటం చాల అరుదు. అట్టి మహాత్ముల వెతికి సేవించవలెను. శ్రీ వివేకానందుకు శ్రీరామకృష్ణ గురుదేవునిలాగా, శిర్డయ్యకు బ్రహ్మములాగా అర్జునునికి శ్రీ కృష్ణునిలాగా, పరీక్షిత్తుకు శ్రీశుకయోగిలాగా వుత్తమ గురువులు దొరకటం శిష్యుల మహద్భాగ్యము.

**“దుర్లభంత్రయమే వైతద్దైవాను గ్రహహేతుకం,
మనుష్యత్వం ముముక్షుత్వం మహాపురుషసంశ్రయః”**

మనుష్యత్వము కల్గుట, ముముక్షుత్వము గల్గుట, మహాత్ముల చెంత చేరుట ఈ మూడు మానవులకు భగవదనుగ్రహముతో సిద్ధిస్తాయి. అట్టి భగవదను గ్రహము కల్గినవారు తప్పక ధన్యజీవులు అట్టివారు మహాత్ముల అనుగ్రహముతో ఈ జన్మయందే కడతేరగలరు.

“గురువనగా” “గు” శబ్దస్వంధకారస్యాత్ “రు” శబ్దస్తన్నిరోధకః అంధకార నిరోధిత్వత గురారిత్రభిధీయతే “గు” అనగా అంధకారము అజ్ఞానచిహ్నము “రు” అనగా నిరోధించుట కావున గురువు అనగా శిష్యుని యొక్క అజ్ఞానమును నివర్ధింపజేసి జ్ఞానక్రాంతిని ప్రసరింపజేయువాడు అని అర్థము.

కావున గురువనగా శిష్యునియొక్క అజ్ఞానాంధకారమును సమూలముగా నశింపచేసి అత్యజ్ఞానమును అయమోఽత్మాబ్రహ్మ అహం బ్రహ్మాస్మి అన్న మహా వాక్యముల భావమును స్వానుభవపూర్వకముగా గల్గించువారి గురువలన జెల్లుదురు. ఇట్టి మహాత్ముల నాశ్రయించే, ఆ పవిత్రమైన జ్ఞానమును పొందవలసియుండును.

“జ్ఞానదేవత్యకైవల్యం” అట్టి పవిత్రజ్ఞానము గల్గిన మళ్ళీ ఈ త్రిగుణాత్మికమైన మాయయందు తగుల్గొనక నిత్యనిరతిశయపరబ్రహ్మమును పొంది సుఖించుచున్నాడు. ఇట్టి జ్ఞానమునకు శ్రద్ధ అత్యావశ్యకమైయున్నది.

శ్లో॥ శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం తత్పరసమ్యతేద్రియః
జ్ఞానం లబ్ధ్వా పరాంశాంతి అవిరేణాధి గచ్ఛతి.

శ్రద్ధావంతుడును తత్పరుడును జితేంద్రియుడును నగువానికి జ్ఞానము లభించును. జ్ఞానం కల్గినవెంటనేముక్తిని పొందుచున్నాడు.

శ్రద్ధ అన్ని గుణాలకు కుదురు శ్రద్ధలేకుంటే ఏది సాధించలేదు. శ్రద్ధవల్లనే జ్ఞానం లభ్యమైతుంది. ఆ శ్రద్ధ అన్ని సుగుణాలకు యేరుపురుగులాంటిది. ఆశ్రద్ధాపరుడు ఏది సాధించజాలడు. శ్రద్ధాపరుడు దేవతలను సైతం తన సన్నిధికి రప్పించుకొంటాడు. ఆశ్రద్ధా పరుడు సంసారసాగరములో మునిగిపోతాడు. శ్రద్ధ పాత్రవంటిది. మిగిలిన సుగుణాలు పదార్థములవంటివి. శ్రద్ధ అనే పాత్రలేకపోతే పదార్థాలనే సుగుణాలు ఏ ఒక్కటి నిలువవు. ముముక్షువులు అయినవారికి పరమార్థంగమున చాలా ప్రధానమైనది శ్రద్ధ. ఇది ఎంతెంతవుండునో సిద్ధి అంతంత దగ్గరగా ఉంటుంది.

శ్రద్ధ అనగా శాస్త్ర వాక్యమునందు, గురువాక్యమునందు, తన ఆత్మయందు గల విశ్వాసమే శ్రద్ధయనబడును. శ్రద్ధతోచేసిన ఏ కార్యమైన పవిత్రంగాను శుద్ధంగాను వుంటుంది. ఆశ్రద్ధతోచేసినది అన్నింటికి చెడికూర్చుంటుంది. కాన శ్రద్ధజ్ఞానార్జనకు చాలముఖ్యమైనది.

“సంశయాత్మావినశ్యతి” సంశయంగలవాడు వినాశనం పొందితీరుతాడు. నీ హృదయంలో ఆటంబాంబునైనా వుంచుకోగాని అవిశ్వాసాన్ని వుంచుకోవద్దని రామతీర్థులమాట. అవిశ్వాసపరుడుడేన్ని నమ్మడు. రైల్వే బుకింగ్ దగ్గరకుపోయినా ముందు టికెట్టు తరువాత డబ్బు అనేరకం ఇట్టి వానికి ఇహాలేదు పరంలేదు.

ఆశ్రద్ధ సోమరితనానికి బీజం, సోమరి హృదయం దయ్యాలకు నిలయము. సోమరికి ఇచ్చటగాని మరెచ్చటగాని చోటులేదని శ్రీ మళయాల స్వాములవారు చెప్పేవారు.

ఒకచోట్ల ఇద్దరు మిత్రులు నేరడుచెట్టు క్రిందపండుకొని ఉన్నారు. అటుగా ఒక బాటసారి పోతూవున్నాడు. ఆయన్ను వీళ్ళు ఇద్దరు కేకలు వేస్తూ పిలిచారు. బాటసారి వీరి కేకలు విని ఏదో పాపం ఆపదలో ఉన్నారని కదా అని తలంచి దగ్గరకు వచ్చి విచారించారు. ఏమిలేదు బాబూ స్నేహితుల నాపొట్టపైన నేరేడు పండు పడివుంది కాస్త్రాధాన్ని తీసినా నోట్లో వేసిపోతావా అన్నాడు. బాటసారికి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది. ప్రక్కనే ఉన్న ఒకచెట్టుకు మంచి బుర్రను ఒకటి విరుచుకొన్నాడు. ఫెళీమని రెండు వాయించాడు. నా అరచేతిలో పడిన నేరేడు పండు నోట్లో వేయమంటే వేయలేదు. సోమరిపోతు అన్నాడు. బాటసారి వెనుతిరిగి వీరి ఇద్దరు మహాసోమరిపోతులేనని వానికి రెండు వడ్డించాడు. ఇద్దరు వీపు దులుపుకుంటూ కాలికి బుద్ధిచెప్పేవారు.

అలాగే సోమరికి అన్నీ అనర్థాలే శ్రద్ధావంతుల్ని చూస్తే అందరికీ అనందమే సంతోషం వారడకృపొయినా వారి కృషికి సహకరించాలనే సద్బుద్ధివుడుతుంది.

శ్రద్ధావంతుడు భూలోకాన్ని స్వర్గంగా మార్చుకొంటాడు. శ్రద్ధావంతుని సంకల్పం వజ్రసంకల్పం. వాని సంకల్పానికి తిరుగులేదు. అనుకొన్నది సాధించేవరకు నిద్రపోడు. శ్రద్ధాలక్ష్మి ఎక్కడ వుంటుందో విజయలక్ష్మి అక్కడే వుంటుంది.

“ఉత్సాహం సాహసం ధైర్యం, బుద్ధిః శక్తి పరాక్రమః”

షడేతేయత్రివిషన్తి, తత్రదేవో పితిష్ఠతి.

ఎక్కడ ఉత్సాహం, అనుకొన్న పని నెరవేర్చవలెనను వుబలాట. సాహసము, అనుకొన్న పనిపూర్తి అయ్యేవరకు ఎన్ని అవాంతరాలు వచ్చిన విడువక ధైర్యముతో షవిత్రబుద్ధిగల్గి కార్యసాధనా శక్తి ధైర్యం ఎచటవుండునో అక్కడ భగవంతుడువుంటాడని శ్రుతి కావున శ్రద్ధావంతునికి ఈ ఆరు గుణాలువుంటాయి. అందుచే పరమాత్మకూడ తోడైవుంటాడు.

శ్రద్ధావంతుడు దుర్గుణాలను కూడ సుగుణాలుగా వాని మతి ప్రభావంతో మార్చుకుంటాడు.

సీ॥ కామంబు శ్రీ మోక్షకాంతపైనగుగాక

క్రోధంబు పాతక గుణమునందు

ధరలో భగవంతుత్వపురణ యుగ్మమునందు

మూర్తి ధ్యానమున సమ్మోహగుణము

మదము సంప్రజ్ఞచే మైమరుపునగల్గు

గాక నిశ్చింతముగా గ్రోలుచుండ్ర

మాత్సుర్య గుణముపై మచ్చరమగు గాక

ఉష్ణముష్ణముననుడిగినట్లు

గీ॥ శత్రుషట్కృతంబులు మిత్రమగుచు

సంభవించెను నీయందు సత్వరముగ

విడవగాలేము కామాది విసరములను

రమణ గుణ సాంద్ర రఘుకుల రామచంద్ర.

అంటూ ఒక మహాభక్తుడు కామాది వైరషట్కాన్ని కూడా పరమ పదమార్గములో మిత్రవర్గములాగా మార్చుకున్నారు. మానవునికి శ్రద్ధ ఒకటి ఉండాలికాని సాధించవలసినదేదీయని లేదు. విశ్వామిత్రుడు శ్రద్ధావంతుడుగాననే సృష్టికి

ప్రతిసృష్టిచేయగలిగాడు. ధృవబాలుడు శ్రద్ధవల్లనే ఆరుమాసాలలో ధృవపదాన్ని పొందగలిగాడు. బాల ప్రహేళికుడు శ్రద్ధా ప్రభావము వల్లనే సర్వవ్యాపి అయిన పరమాత్మను స్థంభము నుండి వెలికి రప్పించాడు. శ్రద్ధావతి అయిన సావిత్రి మృతుండైన తనపతిని సజీవునికి చేసుకొన్నది.

కావున అర్జునా ! శ్రద్ధావంతుడవై సంయమనే దాన్నిజ్ఞాన ఖడ్గంచే చేధించి కర్మయోగమునకు గడుగుము. కర్మవదలి యూరక కూర్చుంటే ఏమివస్తుంది. నిద్రవస్తుంది. ప్రయత్నశీలుడవు కమ్ము సంశయమును పోనాడి శ్రద్ధావంతుడవై, సంగరహితుడవై, కర్మను యోగంగా మార్చుకొని, కర్మయోగివై యుద్ధరంగమున విహరింపుము.

కర్మ సన్యాసయోగము

ఐదవ అధ్యాయము

శుద్ధబుద్ధి గల్గిన సుజనులారా! వినండి గీత ఐదవ అధ్యాయం కర్మ సన్యాసయోగము ఎవరినొసటిగీత చక్కగా ఉండునో వారికే ఈ గీతపై సద్బుద్ధి కలుగుతుంది. గీతపరమాత్మ సన్నిధికి చక్కటి బాట. గీతాభక్తుడు సంసారమున ఉండిన తామర ఆకు నీటిని అంటనట్లు సంసారమున అంటక చరిస్తాడు.

“యత్రగీతా విచారశ్చ పఠనం పాఠనం స్మృతం
తత్రాహం నిశ్చితం పృథ్వీ నివసామిసదైవహి”

ఎచట గీతా శ్రవణంగాని, పఠనం గాని, గీతా విచారంగాని జరుగు చుండునో అచట శ్రీకృష్ణపరమాత్మ ఉండును. అట్టి ఇల్లు ఇల్లు కాదు శ్రీ కృష్ణమందిరముతో సమానము అనిగీత యొక్క గొప్పతనమును గురించి గీతా మహత్వమునందు తెల్పబడియున్నది. ఇట్టి పవిత్ర గీతాగ్రంథము నందు విశ్వాసం గల్గుట ఎంతయోపురాస్తీత పుణ్యఫలము కారణమై ఉండవలెను.

ఈ రోజు ఐదవ అధ్యాయము గురించి విచారించుకోవలసియున్నది. ఈ అధ్యాయము పేరు కర్మసన్యాసయోగము. కర్మసన్యాసమనగా చాలామంది వ్యాఖ్యాన కర్తలు కర్మల సుతరాం విసర్జించుటయని వ్యాఖ్యానించిరి. కాన శ్రీకృష్ణ పరమాత్మద్వష్టిలో కర్మల విసర్జించుట కర్మ సన్యాసం కాదనియు కర్మయందలి ఫలాభిలాషను వదలుటయే కర్మసన్యాసమని కచ్చితముగా తెల్పి అకర్మణ్యత్వమును దునుమాని నిష్కామియై, కర్మలనాచరించులాగును అర్జునుని నెపముగానెంచి లోకము నంతటికినుదోదించిరి

లేకున్నయుద్ధరంగమున కర్తవ్యవిమూఢుడై అస్త్రసన్యాసం. చేసిన అర్జునుని యుద్ధము మానుటయే శ్రేష్ఠము అని దెల్పియుండెడి వాడు, కాని అట్లు తెల్పలేదు “స్వధర్మేనిధనం శ్రేయః అని స్వధర్మానుష్ఠానము జీవులకు శ్రేయోదాయకమని దెల్పి కర్మయొక్క కౌశలమును గురించి గీతయందు బాగుగా దెల్పియున్నారు. మోక్షమునకు జ్ఞానము కారణమైనప్పటికి అట్టి మోక్షకారణమైన జ్ఞాన కర్మయోగాచరణం కానిదే కలుగనేరదు.

“తమేవం విదిత్వాతి మృత్యుమేతి” అనియు “నాన్యం పంథా అయనాయవిద్యతే” పరమాత్మను తెలుసుకొనిన నేముక్తి లభించును మోక్షసాధనమున ఇంకొక మార్గము లేదనియే విశదీకరింపబడుచున్నది. “జ్ఞానా దేవతు కైవల్యం.” జ్ఞానం వలననే మోక్షం లభించుననియు “ఈశంజ్ఞాత్వ అమృతాభవంతి” ఈశ్వరుని తెలుసుకొనినా ముక్తిలగుదురనియు “శివం జ్ఞాత్వ శాంతిరుత్యం తమేతి”. శివుని తెలుసుకొనినయెడల దుఃఖనివృత్తిగల్గును అనియు “దేవంజ్ఞాత్వాముచ్యతే సర్వపాపైః” పరమేశ్వరుని తెలుసుకొనిన యెడల బంధ విముక్తి నొందును ఇత్యాదిశృతి వాక్యములను బట్టి చూసినా జ్ఞానము వలననే మోక్షము గలుగుచున్నదనియు వేరొక్క మార్గమున అనగా కర్మమార్గమున ముక్తి గలుగనేరదని అర్థమగుచున్నది.

ఇవట జ్ఞానియననెవడు? జ్ఞానసముపార్జనకు మార్గమేది? అట్టిజ్ఞానముచే కర్మనుసరింపజేయును పాయమెద్ది అను సంశయముగల్గును, ఇట్టి సంశయనివృత్తికి గీతాసందేశము చక్కటి సమాధానమునిచ్చును.

కామసంకల్పవర్జితములైనటువంటి కార్యములనాచరించి, అనుచిత కర్మలన్నిటిని, తన జ్ఞానాగ్నిచే దగ్ధముచేయువాడే జ్ఞాని. సత్కర్మలనాచరించుచు కర్మ ఫలాసక్తిని వదలి, నిరంతరము భగవంతునియందే మనసునుంచి, నాత్మస్థితి నాశ్రయించువానికి జ్ఞానసముపార్జనము సులభతరమగుచున్నది.

జ్ఞానమే మోక్షప్రదమునుటయందెట్టి సందియమునులేదు కాని జ్ఞానమనగాని, నిష్కామకర్మ సహితజ్ఞానము వలననే బంధ విముక్తికైత మోక్షము చేకూరుటకు సరియైన మార్గం అని గుర్తించవలెను. భగవానుడు “నియంతకురుకర్మత్వం” శాస్త్ర సమ్మతమైనట్టి కర్మాచరణముచేయమనియే అదేశించెను. శాస్త్రనిష్ఠుడైనకర్మ బంధహేతువని సహేతుకంగా చెప్పియున్నాడు. అకర్మ్యునికి చిత్తశుద్ధి గలుగుజాలదు. విహిత కర్మాచరణచేచిత్తం అద్ధమువలె శుద్ధిజెందును. శుద్ధమైన చిత్తమే జ్ఞానార్జనకు మూలము. జ్ఞానము మోక్షమునకు కారణము నిష్కామకర్మలతో దుష్కర్మల త్యజీకరించిననే జ్ఞానము గల్గును. అట్టి జ్ఞానముచేతనే మోక్షము చేకూరగలదు. జ్ఞానాగ్నియందు కర్మలను కాల్చుటయే మోక్షమని, గమనించవలెను. కాబట్టి మోక్షమనగా నిష్కామంగా జేయబడుకర్మసహిత జ్ఞానమేనని తెలియవలెను. కావున దూరదృష్టిచే బాగా విచారించి చూచిన జ్ఞానకర్మలు రెండును మోక్షమునకు అవసరములే యగును. ఇందు ఏ ఒకటి లోపించినను అది పూర్ణమైన ఫలమును అందియ్యజాలదు.

“అపశ్యన్నంధకోదగ్ధః పశ్యన్దహతిపంగులః

అంధపంగువధాన్యోన్య, సాపేక్షే జ్ఞానకర్మణి॥

ఒక గ్రుడ్డివాడు ఒక కుంటివాడు ఒక గృహమునందు గలరు. విధి వశమున ఆ గృహమునకు అగ్ని ప్రమాదము వాటిల్లినది. అందున్న గ్రుడ్డివాడు దృష్టి లోపం వల్లను, కుంటివాడు గమనక్రియ లోపించుటవల్లను ఇద్దరు ఆ ఇంటియందు బడినశించిరి. వారిద్దరికి పరస్పర సహకారములుండి నయెడ ఆ ఇద్దరును అందుండి బైటబడి బ్రతికియుండెడివారు.

ఒకవూరిలో కుంటి గ్రుడ్డి ఇద్దరు స్నేహభావం గల్గియుండెడివారు. వారు ఇద్దరు ఏకమనస్కులై పోయెడివారు. గ్రుడ్డి వాని భుజములపై కుంటివాడు కూర్చుని పైనవాడు దారిచూపుచు కుడి ఎడమంగా అడ్డు వచ్చు రాళ్ళరప్పల మిట్టపల్లముల దెల్పుటచే గ్రుడ్డివాడు వాటిని తప్పించుకొనుచు ముందుకుసాగి పోతూ దేశయాత్రచేయుచు పొట్టపోసికొనుచు జీవించుచుండిరి. ఈ యింటియందు గల గ్రుడ్డివానికి, కుంటివానికి పరస్పర సహకార, సానుభూతులు లేక ఇద్దరు అయింటియందు అగ్నికి ఆహుతియై పోయిరి. అదేవిధముగా, మోక్షమార్గమున పయనించు సాధకునికి జ్ఞానకర్మలు రెండును ఒకదానికొకటి సహకార సానుభవసమరసము లేకున్న పతితుడగును.

కావున కొందరు కర్మ సన్యాసమే మోక్షమని భ్రమించుచున్నారు. కాని ఇది సరియైన అభిప్రాయముగాదని శ్రీకృష్ణపరమాత్మవక్తాసించుచున్నాడు. కర్మయోగోవిష్యతే॥ కర్మ సన్యాసంకంటే కర్మయోగము యొక్కవ మేలని భగవంతుని అభిప్రాయము అనగా! భగవద్ భావముతో నిష్కామంగా నాచరించుకర్మ కర్మగాక కర్మయోగంగా మారి పూర్ణఫలంనొసంగగలదు అని భావము.

ఈశ్వరార్పణంగా చేయబడుకర్మ భగవదునుగ్రహ పాత్రునిగా జేయును. అట్టివాని జ్ఞానం అంకురించిముక్తి నొందుచున్నాడు (అందువలన “కర్మాచిత్లోకఃక్షీయతే॥ అని శ్రోతులందు కర్మ ఫలములస్థిరములని చెప్పినదంతయు భగవద్భావన లేక సకామంగా చేయబడు కర్మలనుద్దేశించి చెప్పబడినదనియే గ్రహించవలయును. ఇందు మూలకముగా కర్మ మాపశ్యకతయే అయిననూ పరవేశ్వర సహితమగు చిత్తముచే నాచరింపబడు కర్మవలననే పరమార్థ సిద్ధికలుగును. సత్యము విశదమగుచున్నది “నకర్మణా” అనియు “కర్మణాబధ్యతే జంతుః” అనుశ్రుతి వాక్యములు, కర్మము జన్మహేతువనియు కర్మలచే మోక్షంగలుగదనియు చెప్పుచున్నవిగదా? అనితలంచరాదు. అవి ఎట్టికర్మలనిన ఈశ్వరార్పణంగానివి, అజ్ఞానముచే చేయబడునవి, ఫలాపేక్షతో చేయబడిన కర్మలు మాత్రమే జన్మహేతువులనియు, మోక్షం గల్గించవలనియు భావించవలయును. మరి ముక్తి హేతువగు కర్మ లెట్టివనిన యచ్చజ్ఞాన సమన్వితం, పలాభిసంధిరహితం, యత్తన్నుక్తికరంమతమ్” ఎట్టి ఫలాపేక్షలేకుండా ఈశ్వరార్పితజ్ఞానంతో చేయబడు కర్మముక్తి ప్రదాయకమగుచున్నది.

కాబట్టి కర్మలుమానినంత మాత్రంతో ముక్తి గలుగనేరదు. సరిగదా బుద్ధిపూర్వకంగా కర్మమానుటవలన దోషప్రదమగుచున్నది. గ్రంథపఠనంచేస్తు నిద్రలోకి వెళ్లిన వ్యక్తికి గ్రంథం చేతనుండి దాని వెంటనది జారిపోవునట్లు భగవద్ భావన నిష్ఠాపారవశ్యమున జగమును మరచిన సాధకుని నుండి, కర్మదాని పాటికదే తొలగి పోవుచున్నది. ఇదియే నిజమైన కర్మత్యాగము కర్మనన్యాసమగును. అందువలన మనస్సు భగవద్భావనాధ్యానాభ్యాసవశమున పరమాత్మయందులయించు వరకు కర్మాచరణ విడుచుటనుచితముగాదు.

త్యాగము, జ్ఞాననిష్ఠా, పరిపూర్ణ భక్తి భావములు కుదరనిదే వర్ణాశ్రమా చారధర్మములను కర్మలను వదిలిపెట్టు వాని దుస్థితి ఎట్టిదనిన, పట్టుకొమ్మ చిక్కక మునుపే కాలిక్రింద కొమ్మను వదలినయడల క్రింది కేవిధముగాబడి పోవుచున్నాడో అదే విధముగా అధోగతినిబడి పతితుడగుటతథ్యము.

“సన్యాసస్తుమహాబాహో, దుఃఖమాప్తుమయోగతః

యోగయుక్తోమునిర్భూష్య, నచిరేణాధిగచ్ఛతి॥ (గీత 5.6 శ్లో)

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ అర్జునుని మహాబాహోఅని సంబోధించుటలో ఒక విశేషార్థమున్నది. బాహువులనగా చేతులు. కర్మాచరణకు ఈ బహువులే ప్రధానం, మహాబాహోఅనుట చేత కర్మయందు ఆరితేరిన మహాశూరుడని అర్థము మరియు కర్మాధికారం కల్గిన ఈ జన్మయే మోక్షము నొందుటకు అనువైనదని సూచించడమైనది. ఓయి అర్జునా! కర్మయోగము నాచరించక సన్యాసమునొందుట కష్టము. నిష్కామకర్మయోగముచే చిత్తశుద్ధి బడసి సన్యాసి అయినవాడు ప్రమాదము నొందక ముక్తినిగాంచును.

అన్నిటికంటే అనుభవంచాలా గొప్పది. అనుభవంకల్గినదే దేనియందైనను పరిపూర్ణమైన వైరాగ్యము జనించుట కష్టము. ఒకవేళ గల్గిన అదిపూర్ణస్థితి వరకు నిలుచునను నమ్మకము కూడా లేదు. మహామహాలెందరో విషయాదులందు అనుభవ పూర్వకమైన వైరాగ్యము లేని కారణముచే పతితులైనట్లు విశ్వామిత్రాది మహాబులు జీవితములు మనకు హెచ్చరించుచున్నవి. గాన సన్యాసం అనుకొన్నంత సులభంగా ఉండజాలదు. దానికి యెంతో కష్టములనుభవించవలసి యుండును. తిరుపతి శ్రీ వెంకటేశ్వరుని సప్తగిరులు కాలినడుకచే నడచి ఎక్కినవానికి ఆ కొండల మధ్యగల కష్టనష్టములు బాధలు తెలియును కాని అన్యులకు ఎట్లు తెలియును. అగ్నిని ముట్టి అగ్నిచే బాధనొందినవానికి అగ్ని యొక్క వేడిమి ఎంతటిదో బాగా అర్థమగును. ఒకమారు కరెంటు షాకు తిన్నవాడు అజాగ్రత్తగా ఉండదు. జాగ్రత్తగా మెలిగి కరెంటు పనిచేయును. అలాగే కర్మలాచరించి వాటినుండి సుఖదుఃఖములనుభవించిన వానికి కర్మయోగము సంగతిబాగా తెలిసియుండుటచే మళ్ళీ ఆ చతుర్విధ ఆశ్రమము వైపు

మనసు పోజాలదు. కావున శృతి, చత్విర్విధా శ్రమాల నేర్పరచి, వాటికి పురుషార్థ చర్యవాయమును కూర్చినది. ఈ పురుషార్థములు ధర్మముతో మొదలయి మోక్షముతో పూర్ణత నొందుచున్నవి. బ్రహ్మచర్య, గృహస్థ, వానప్రస్థ, సన్యాసములను, నాల్గువిధముల ఆశ్రమములలో మొదటిదగు బ్రహ్మచర్యమునందు విద్యనాడించి విద్యద్వారా సుద్ధబుద్ధి కలవారై గృహస్థమున ప్రవేశించి గృహస్థమున ధర్మమునాశ్రయించి తద్వారా అర్థకామములబోంది కాలపరిపక్వత గల్గినతర్వాత అరువది సంవత్సరములపైన వానప్రస్థము స్వీకరించి తరువాత సర్వేంద్రియముల నియమించి సంవ్యామియై సన్యాసమును స్వీకరించవలెనని శాస్త్రము ఆదేశించుచున్నది. ఇట్టి సన్యాసస్వీకారమునొందిన వ్యక్తి ప్రమాదరహితుడై ప్రపంచ విషయాదుల భారినపడక మోక్షమునొందుననుటలో సంసయములేదు సన్యాసమునగా పేరు ప్రఖ్యాతులకు ఆశించి తీసుకొను ఒకానొక పదవికాదు. ప్యాషను అంతకంటే కాదు ఇది కేవలం జన్మ పునీతంగావించుకొని ఈ జనన మరణసంసారసాగరము నుండి తరించుటకునై పొదు ఒకానొక వైరాగ్య, త్యాగమయ, జీవనము, విషయ విరాగములేని సన్యాసము నేతి బీరకాయవలె నామమమాత్రమై జీవితమును నష్ట భ్రష్టముమును గావించి నరకమున బడవేయును.

సన్యాసికి ధ్యేయం పరబ్రహ్మస్థితి నొందుటయే అట్టిస్థితి గాంచుటకు లౌకికమైన సంఘ జీవితమునకు దూరుడైకడు జాగరూపత గల్గి నిత్యనిరంతర, తన ఆత్మస్థితిని ఏమరు పాటులేక చింతించు చుండవలెను అదియే సన్యాసము.

శ్లో॥ సన్యాసో నిర్మలం జ్ఞానం / నకాషాయోనముండనం
ప్రతిబంధక బాహుళ్య / వారణాయాశ్రయోమతః ॥

పరిశుద్ధమైన జ్ఞానమేగాని కాది వస్త్రములు ధరించుట, ముండనము చేయించుకొనుట సన్యాసముగాదు. కొన్ని ప్రతిబంధకములు నివారించుకొను నిమిత్తము కాషాయాంబరధారణముండనములతో గూడిన ఆశ్రమమమేర్పడినది. కావున వేషముతో సన్యాసికాలేదు. తత్వజ్ఞానమును పొంది ఆత్మారాములై లోకోపకారార్థం తీర్థస్వరూపులై చరించుట నిజమైన సన్యాసం.

కాని వస్త్రములు గట్టి హృదయమున కషాయ వృత్తులు ఏదీనకున్న సన్యాసికాలేదు. “తలలు బోడులైన తలుపులుబోడులా” అని యోగివేమనగారి మాట. హృదయమున ప్రాపంచక విషయవాసనలు నశింపజేసి నిత్యనిరంతర ఆత్మరూప తత్వమై ఉండడమే సన్యాసము.

చతుర్విధ ఆశ్రమములలో సన్యాసము మకుటాయమానమైనది. సన్యాసి అనగా సర్వసంగ పరిత్యాగియై, ఏకాకియై, నిరంతర ఆత్మానాసంధానవరుడు సర్వస్వమును బుద్ధి

పూర్వకముగా త్యాగము చేసిన మహాత్ముడు విరాగియైచరించు భూలోక సురుడు. దేహపోషణకై భిక్షాటనము జేయుచు తనకులభించిన దానితో తృప్తిచెంది సంతోషముతో జీవినయాత్ర సాగించు మహారాజు.

ఇట్టివారే సన్యాసులనబడుదురునిస్సంగుడై, నిష్కామకర్మ తత్పరుడై తన సేవలను విశ్వకళ్యాణమున కందించు కర్మయోగియై సన్యాసి, సర్వమును సమదృష్టితో సమాలోకించుచు సర్వత్ర సర్వేశ్వరుని సంసేవించు విజ్ఞాన వేత్తయే సన్యాసి.

అనన్యయోగముతో అనవరతము అఖిలాండకోటి బ్రహ్మాండనాయకుడైన అదినారాయణునిదివ్యనామాను సంధానము చేయుభక్తి శిరోమణియే సన్యాసి.

త్యాగమూర్తియై ఈ ప్రపంచమంతయుతన కుటంబముగా భావించి, సర్వమునుభగవన్నయముగా సంభవించు మహనీయుడే సన్యాసి.

సన్యాసులలో కాషాయదండమాత్రధరులైన స్వార్థపరులు కూడ లేకపోలేదు. ఇట్టివారు కేవలము సన్యాసి నామధారులేగాని నిజమగు సన్యాసులు మాత్రముకాదు. ప్రచ్ఛన్నవేషధారులైనటు ఇట్టిసన్యాసులను సమాధరణచేయుడని ఏ శాస్త్రముగాని, ఏ మతముగాని వక్కాణింపదు. ఇట్టి కపట సన్యాసులే నేడు లోకమున ప్రబలమై సన్యాసశబ్దమునే అపహాస్యము గావించుచున్నారు ఇట్టి వారిని గమనించి వారి వంచనకుగురి గాక జాగ్రత్తపడవలెను.

సన్యాసులు లౌకికులవలె సంఘములను స్థాపించుకొనుట సరియైన పద్ధతి కానేరదు. అది వారి నియమములకుకే గొడ్డలిపెట్టు. సన్యాసికి సంఘ జీవితము ఆ సంఘమున గల సభ్యులతో పరిచయము గల్గించును. ఆ పరిచయము కాలక్రమమున ముదిరి పతన హేతువగును. సర్వమును సమభావముగా సమాలోకింపవలసిన సన్యాసిసంఘ సభ్యుడైనచో అతనికి సంకుచిత స్వభావమేర్పడు యవకాశముగల్గువచ్చును. కొందరిపై అభిమానము మరికొందరిపై దురభిమానం ఏర్పడవచ్చును. ఇది సన్యాసాశ్రమమునకు అనర్థములను వాటిల్లజేయును. సన్యాసులు సకల జీవులను సమదృష్టితో జూడవలెను. గనుక వీరికి ఇతరులతో విశేష పరిచయము తగనివని వకాకియై నిత్యసంచారియై, గ్రామైకరాత్రముగ సన్యాసి జీవించవలయును. కౌపీనధారియై దండకమండలధారియై నిరాడంబరుడై ప్రేమమూర్తియై త్యాగపురుషుడై విలసిల్లు సన్యాసి సంఘమునకు అపకారియనుటయూ అపచారమేయగును. మరియు సన్యాసులు సోమరులు పరాన్న భుక్కులు, అభివృద్ధి నిరోధకులు అని ఏవేవో విమర్శలచేయుట అవివేకము, వినయము, వివేకము విశ్వకళ్యాణకాంక్ష భగవదనారక్తి ఇత్యాదులు సన్యాసులలో సర్వకాల సర్వావస్థలయందును శోభించు సులక్షణములు, దేశమున ఇట్టి సన్యాసుల సంఖ్య నేడు అల్పముగనే వుండవచ్చును.

వీర ఉన్నత్తుల వలె ఏకాకులై అక్కడక్కడ సంచరించుచునేయుందురు.

భిక్షావృత్తినిగొని జీవించు దరిద్రులవలెను కన్పట్టవచ్చును. కానీ ఇట్టి మహానీయులు తమ అంతఃకరణములను పరిశుద్ధమొనర్చుకొని జీవితములను పునీతమొనర్చుకొనియుందురు. పరులకు మేలు చేయుచు పరమార్థమును సైతమును ప్రసాదింపగల సమర్థులైయున్న మహాత్ములు.

ఉత్తమకీర్తులైన మనుజోత్తములాత్మహితంబు నెన్నడున్ చిత్తఘ్న నందు గోరురు. హసించియు లోకులకెల్ల నర్థసం పత్తియు భూతియన్ సుఖము భద్రము గోరుదురు.

అని భాగవతము దెల్పినట్లు ఇట్టి మనుజోత్తములే సన్యాసులు. వీరు ఉత్తమ కీర్తిని పొంది విరాజిల్లగలరు. ఇట్టి సాధవుంగవులను కూడుగుడ్డలకై కృషిగావించి బ్రతకుడని పలుకుట మహాపచారం. ఇట్టి పలుకులు దేశమునకే అనర్థములు. భారతవంశవృక్షమున కేసన్యాసిమూలపురుషుడను సత్యమును మనమెన్నడును మరువకుండముగాక.

నేటి సంఘసంస్కరణవలె, సంఘములను స్థాపించి స్పార్ధమునకై ప్రాకులాడుచున్నట్లే, నిస్వార్థులైన సన్యాసులను సైతము సంఘముల నేర్పరచుకొని జీవించుకొనుట. భారతీయ సంప్రదాయమునకే వ్యతిరేకము. సన్యాసాశ్రమమునకు గొడ్డలిపెట్టు. అట్టి సంకుచిత తత్త్వములకు అతీతుడే సన్యాసి అనిచెప్పబడును.

బ్రహ్మచారి, సన్యాసియు భిక్షాటనముగావింపకుండుట దోషము. సంఘమున జీవించు సామాన్య గృహస్థులు భిక్షాటనము చేయుటయు దోషము. ఇది భారతీయ సాంప్రదాయము. కావున ఇట్టి కష్టములతో కూడియుండుట చేతనే సన్యాసము అనుకొన్నంత సులువుగా నుండజాలదు. కావున ఇట్టి కష్టములతో కూడియుండుట చేతనే సన్యాసము అనుకొన్నంత సులువుగా నుండజాలదు.

నిష్కామకర్మ యోగమునవలంబించి చతుర్విధ ఆశ్రమములలో ఉత్తమమైన సన్యాసమును పొందవలసియుండును. ఒక్కొక్కమెట్టు ఎక్కినవానికి అలసట లేనట్లు క్రమక్రమముగా బ్రహ్మచర్యమునుండి గృహస్థం గృహస్థమునుండి, వానప్రస్థతము వానప్రస్థతము నుండి సన్యాసము స్వీకరించువారికి ప్రమాదమునందవలసిన అవకాశం లేదుగాన, ప్రమాదరహితమగు కర్మయోగమునకు ఆశ్రయించి జీవితతమును ధన్యమొనర్చు కొనవలసియుండును.

శ్లో॥ యోగయుక్తోవిశుద్ధాత్మా విజితాత్మాజితేంద్రియః,

సర్వభూతాత్మ భూతాత్మా, కుర్వన్నపినలిప్యతే (శ్లో 7) (గీత-5)

కర్మయోగ యుక్తుడు పరిశుద్ధాంతః కరణడు స్వాధీన చిత్తుడు. జితేంద్రియుడు తనవలె సమస్త భూతములను చూచువాడునగు పురుషుడు కర్మములను చేయుచున్నను బద్ధుడుకాదు.

అయ్యో! ఇంతవరకు కర్మయోగవృత్తాంతాన్ని సాంతముగా వింటివిగదా! పరిపక్వ హృదయములేకవాడు కర్మలవదలుటకంటే, నిష్కామముగా ఈశ్వరార్పణ బుద్ధితో శాస్త్రసమ్మతమైన నిత్యనైమిత్తి కర్మనా చరించినచో హృదయము శుద్ధిని పొందుతుంది. తద్వారా క్రమక్రమంగా జ్ఞాన నిష్ఠాతత్పరమైన కర్మాతీతస్థితిని పొందుమార్గంలో ప్రవేశించి సిద్ధుడౌటను గురించి ఇక విను.

ఇది ఐదవ అధ్యాయంలో 7వ శ్లోకము ఈశ్వరార్పణబుద్ధితో చేయబడిన నిష్కామకర్మ జ్ఞానానికి (సన్యాసమునకు) పరంపర సాధన కాగలదు. ఆ ప్రక్రియను గురించు ఈశ్లోకమున చెప్పబడినది.

యోగముక్తుడనగా! కర్మకౌశలమును గలిగిన వాడు చేసిన శాస్త్ర సమ్మతమైన నిత్యనైమిత్తిక కర్మలు జీవుని పాప సంస్కారమునుండి ఉద్ధరిస్తాయి. తద్వారా, వివేక జ్ఞానం ఉదయించి, సత్యాసత్యములను గర్తించగలుగుతాడు. వాస్తవికంగా జీవునికి, కర్మ ప్రభావము వలననే పాపపుణ్య సంస్కారములు, కష్టసుఖాలు, ఊర్ధ్వఅధోలోకాల గమనం జరుగుతూ ఉంటుంది. నిషిద్ధకర్మాచరణచేత అధోలోక ప్రాప్తి, శుద్ధమైన పవిత్రమకర్మలచేత ఊర్ధ్వలోక ప్రాప్తిగల్గుచుండును. జీవుని సుఖదుఃఖాలకు అతడాచరించిన కర్మలే కారణము.

దేహభీమానం వీడని మానవులకు ఈశ్వరార్పణంగా వారిచే జేయబడు జపధ్యాన, దాన, ధర్మ, యజ్ఞ, యాగాదులు, పూర్వదుష్ట సంస్కారమును దూరమొనర్చి, సత్సాస్కారవంతులుగా జేయును, సత్సంస్కారవంతులకు మాత్రమే మహాత్ముల బోధమంచిగా బుద్ధిగతమై జ్ఞానాపేక్షను, గల్గించి బ్రహ్మనుభవానికి అధికారులుగా జేయును. ఈ విషయమునైపుర్య సిద్ధియందు జెప్పబడినది చూడుడు.

“నిత్యకర్మానుష్ఠానా ధర్మోత్పత్తిః ధర్మోత్పత్తేః పాపహానిః / తతశ్చిత్త శుద్ధిః / తతసంసారయథాత్మ్యా బోధః / తతోవైరాగ్యం / తతోముముక్షుత్వం / తతస్తదుపాయ పరవేణం / తతస్సర్వకర్మ తత్సాధన సంన్యాసః / తతోయోగాభ్యసః / తతశ్చిత్తస్య ప్రత్యక్ష వణతా తతస్తత్వమస్వాధి వాఖ్యార్థ పరిజ్ఞానం / తతఃస్మాత్యన్యేవా వస్థానం ॥

నిత్యనైమిత్తిక కర్మలు ఈశ్వరార్పణ బుద్ధితో చేయుటచేత ధర్మబుద్ధి గల్గును, తద్వారా పాపహానిగలుగును. పాపహానివలన చిత్తము దర్పణమువలె శుద్ధమగును. శుద్ధమైన మనసునందు సంసారము యొక్క వాస్తవస్థితి గుర్తొందుగును. వివేకం గల్గును. అందువలన వైరాగ్యము గల్గును. వైరాగ్యప్రభావము వలన మోక్షాపేక్ష కలుగును. అందువలన తత్సంబంధమైన సాధనల విచారించును. ఆ సాధన ప్రభావం చేత సన్యసించును. తదనంతరం ఆత్మయోగమునభ్యసించును. ఆ యోగ ప్రభావమువలన మహావాక్యవిచారణచేయును. మహా వాక్య విచారణము వలన అజ్ఞానజన్యమైన మోహానశించి స్వరూప స్థితిని బిడిసి తానె బ్రహ్మమునుజ్ఞానం గల్గును.

కావున అయ్యా! పార్థా ప్రారబ్ధానుసారకంగా నీ పాలిటికివచ్చిన విధ్యుక్త కర్మలను ఈశ్వరార్పణంగా జేయుటచేత త్రికరణశుద్ధిగల్గును. త్రికరణశుద్ధి అనగా! మనో వాక్యాయములందు పవిత్రతగల్గును. మనశ్శుద్ధి ప్రభావము చేతా విశుద్ధాత్ముడైనన్. శరీరశుద్ధిచేత విజితాత్ముడైనాడు. వాక్కుశుద్ధి ప్రభావముతో జితేంద్రియుడై సర్వభూతముల కధిష్ఠానమైన ఆత్మానుభవముగల్గి, సర్వభూతములయందు సమానత్వముగల్గి సర్వముతానే అనే బ్రహ్మభావం గల్గును.

అట్టి బ్రహ్మభావం గల్గిన మహాభావుని వర్తన వింటున్న, కంటున్న, తింటున్న, చూస్తున్నా, సర్వకాలసర్వావస్థల యందును ఆయా ఇంద్రియాదుల చేష్టలైన కర్మభావాన్ని వదలి బ్రహ్మధ్యాన పరాయణుడైయుండును. ఆ మహాభావుడు ప్రారబ్ధాదీనమై, కర్మలు ఆచరిస్తున్నప్పటికి వానికి కర్మలు అంటవు. ఇతరులదృష్టిలో మహాత్ముల కారూచరణలై కన్పడినప్పటికి, ఆ మహాత్ముడు కర్మత్వ దృష్టిలేక సదా బ్రహ్మమునందేరమించుచుండును. గాన ఆయన కర్మలు కర్మలుగాదు. కర్మభాసములు, వేపిన గింజవలె, కాలినవస్త్రమువలె ప్రయోజనకారం కావు. అనగా! కర్మసంస్కారమును కల్గించలేవు. పునర్జన్మకు కారణములు కాజాలవు.

లోకులదృష్టిలో సూర్యునికి ఉదయాస్తమయములు గల్గినట్లుండును గాని, సూర్యునికి వాస్తవికంగా ఉదయాస్తమయములు లేవు. అటువలెనే జ్ఞాని యొక్కకర్మలు ఇతరులకు కన్పడినప్పటికి ఆ మహాత్మునిదృష్టిలో లేని వేయగును.

సీ॥ వినుచుముట్టుచుగనుగొనుచు మూరు

కొనుచు బల్కుచు బనుల్గొనుచు జనుచు

వర్ణాశ్రమోచితవ్యాపారములనిచ్చు

సలుపుచుదలచుచు మెలగునెడల

నీయింద్రియంబు లీయింద్రియార్థంబుల

బూనివర్తించునే వీనికెల్ల

సాక్షినిగేవల సచ్చిదానంద స్వ

రూపుడగుణజాతి రూపనామ

తే॥ రహితుడనటంచుదెలసి నిరంతరంబు

దన్నుదా జూచుకొనుచు సత్యముగనీయ

ఖండనియమంబు వదలకయుండుటరయ

నియమయోగంబనందుగునిర్మలాత్మ

అని శ్రీసీతారామాంజనేయసంవాదంలో ఆ మహాత్ముని బ్రహ్మాస్థితిని వర్ణింపబడినది.

ఈ ఐదవ అధ్యాయము 8.9 శ్లోకాల భావాలే పద్యమునందు వర్ణింపబడింది.

కావున అట్టికర్మాతీతస్థితిని బొందవలెనంటే మునుమందు నిష్కామకర్మాచరణ జరిగియే తీరవలయును. నిష్కామకర్మాచరణ లేనిదే కర్మాతీత స్థితి నొందుట కష్టము, కాన సాధకుడు కర్మలనాచరించు విధానాన్ని గురించి ఈ క్రింది శ్లోకం దెల్పుచున్నాడు. భగవానుడు.

శ్లో॥ బ్రహ్మోన్మాదాయకర్మాణి / సంగంత్యక్వాకరోతియః,
లిప్యతేనసపాపేనపద్యపత్రిమివాంభసా॥

బ్రహ్మోర్పణ బుద్ధితో సాధకుడు కర్మలాచరిస్తున్నప్పటికి, తామరాకు నీటిని అంటనట్లు సాధకుడు ఆకర్మ, లేపనానికి అంటుకొనడు, ఎందుకనగా కర్మకు ముఖ్యమైన కారణం కర్మత్వము, ఈ కర్మత్వముతో చేయబడు కర్మలే, ఫలములనిచ్చిను, గాని కర్మత్వములేని కర్మలు నీటిపీద వ్రాతలవలె మటుమాయమైపోతాయి. సాధకుని కర్మలు ఈశ్వరార్పణం కావటంతో కర్మత్వము లేదు, గాన ఆకర్మ సాధకునికి బంధానికల్గించలేదు.

మనోవాక్యములతో కర్మయోగిమైనవాడు అభిమానమును, ఫలాసక్తిని విదలి ఆత్మశుద్ధి నిమిత్తమై కర్మలనాచరించుచున్నాడు.

కర్మమనే సర్పానికి రాగద్వేషాదులు విషదంతములు, కర్మయోగి ఆత్మసాక్షాత్కార నిమిత్తమై మనోవాక్యములచేత శాస్త్రోచితమైన కర్మలు, రాగద్వేష రహితుడై ఆచరించును. రాగద్వేషరహితమైన కర్మలు కోరలు తీసిన కర్మలు కోరలు తీసిన సర్పములాగా ఆత్మోన్నతికి కారణమగుచున్నవి. అనగా! కోరలు దీసిన సర్పము ప్రమాదమును కల్గించకపోగా పాములవానికి భుక్తిని సైతం కల్గించినట్లు రాగద్వేషరహితమైన కర్మసాధనకు బంధ విముక్తికి ఆత్మశుద్ధికి కారణమగుచున్నది.

కావున అర్జునా! ఫలాసక్తి లేక నిష్కామంగా సాధకుడు చేయు కర్మలు శాంతిని కల్గించి, ఆత్మశుద్ధికి కారణాలగుచున్నాయి. కావున నీవు కూడ ఈ సంగ్రామమున ఫలాఫలములయందు. జయాపజయములందు ఆసక్తిని వదలి, నిష్కామివైయుద్ధమొనర్చుము. అదినీకు శాంతిని మోక్షమును సైతము గల్గించును.

భగవానుడు ఈ అధ్యాయమున 12వ శ్లోకం వరకు నిష్కామకర్మ యోగాన్ని అట్టి నిష్కామకర్మయోగం ద్వారా గల్గె చిత్తశుద్ధిని, చిత్తశుద్ధిద్వారా కల్గెడి శాంతిని ప్రవచించి, యిప్పుడు, పదమూడవ శ్లోకములో సర్వకర్మ సన్యాసియైన మహాత్ముని అంతరంగిక జ్ఞానసంపదను గురించి వివరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ సర్వకర్మాణి మనసా, సంన్యస్తాస్తే సుఖంవశే
సవద్వారే పురేదేహీ, నైవకుర్వన్నకారయన్.

అయ్యా పరంతపా! కర్మయోగ పరిపక్వముతో సర్వసంగ పరిత్యాగియైన

మహానీయుని వర్ణన గురించి విను, ఆ మహాత్ముడు తన మనోవాక్యాయములను మూడింటిని తన స్వాధీనంలో వుంచుకొని ||వశీ|| అయినాడు. అనగా సిద్ధిపురుషుడయ్యాడు.

సన్యాసం అంటే కర్మలు వదలితే, కావిధిరిస్తే, తలముండనజేసుకుంటే, సన్యాసిగాదయ్యా! సర్వకర్మాణి మనసా సర్వే సమస్తమైన కర్మలు వాటికి కారణమైన సంకల్పాలను, మనసులో ఏతన్మాత్రం కూడ లేనివాడు, అనగా! సంకల్పత్యాగం గలవాడు సర్వకర్మలకు సంకల్పాలే కారణము. సంకల్పాలులేక నిస్సంకల్పస్థితి లోనుండుటే నిజమైన సన్యాసము “సర్వకర్మాణి” అనగా! మనసుతోగాని, వాక్కుతోగాని కాయంతోగాని ఏకకర్మతో సంగంలేని వాడువాడే నిజమైన సన్యాసి, అట్టిమహాత్ముడు, నవద్వారపురమైన శరీరమును సుఖముగానుంటున్నాడు. స్థూల, సూక్ష్మ కారణ శరీరములనే మాత్రమునంటక ఆకాశము వలె నిర్లిప్తుడుగా నుండును. అట్టి మహాత్మునియందుదేహధర్మాదులుగాని, మనోధర్మాలుగాని లేకనిత్యానంద స్వరూపుడై యుంటాడు.

గృహమునందున్నవానికి ఆ గృహానికి గల్గు శీతోష్ణాదులు ఎలా అంటవో ఆవిధముగానవద్వార పురమైన ఈదేహమందు సన్యాసి శరీర హానివృద్ధుల లెక్కంచక తానుతానై ఆత్మానందపరుడై యుండును.

నిజానికి సుఖముగాని, దుఃఖముగాని దేహాత్మభావము గలిగినవానికే గాని దేహాభిమానం లేని ఆత్మారామునికి, సుఖదుఃఖాదులు పిల్లగాడ్పులకు మేరు పర్వతం చలించనట్లు ఆ మహాత్ముని చలంపజేయజాలవు. ప్రారబ్ధాధీనమైయట్టి మహాత్ముని దేహమునడపబడునే గాని, తన యిచ్చట కించిత్ కూడ దేహముపై నుండదు.

మ॥ మదిరాపానమదాంధుదాత్మపటమున్మైనుండినన్ జారిసన్
వదులైవ్రేలిస జూడడప్పగిది జీవన్ముక్తుడుద్యత్సమా
ధిదశాప్రాప్తసుఖామృతానుభవతృప్తిన్మత్తుడై మేను నె
మ్మది గూర్చిండినలేచినన్నదచినన్ మన్నింపడేనంచుదాన్

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము. మదిరాపానము చేసినవాడు బాగామత్తెక్కి తన్నుదాను మరచి, తన దేహమున వస్రమున్నది లేనది కూడ ఎలా తెలియదో ఆ విధంగానే జీవన్ముక్తుడైన మహాత్ముడు నిత్యనిరంతర నిర్వికల్ప సమాధిలో అనగా జ్ఞానసమాధి అని తెలియవలెను. యోగసమాధిగాదు, యోగ సమాధి ఒక పుడుండి మరొకపుడు తొలగును) బ్రహ్మానందామృతము గ్రోలుతు, మైమరచియుండును.

ప్రారబ్ధాధీనమై ఆ దేహము తిరుగుచున్నా, కూర్చుండిన పరుండినా, తానుమాత్రము శరీరమును, లక్షింపక ఆత్మానందరతుడైయుండును.

పాముచే విడువబడిన కుబుసము గాలికి అల్లాడినా, ఎండకు ఎండినా, వానకు నానినా, అగ్నికి ఆహుతియైనా, అపాముకెట్లు వికారం లేదో, ఆ విధముగా, జీవన్ముక్తుడై తనదాదెలిసిన మహాత్మునికి, దేహమందే మాత్రమును, మమతాహంకారములుండవు. సదా బ్రహ్మానంద నిమగ్నుడై యుండును.

కావున ఇట్టిమహాత్మునికి, కర్తృత్వ భోక్తృత్వములు లేవు. గాన కర్మలు చేయువాడు గాగాక, చేయించువాడును గాక, నవద్వారములు గలిగిన ఈ దేహమునందు సుఖముగ నున్నాడు. నవద్వారములనగా! రెండుచెవులు, జిహ్వ, రెండు నేత్రములు, రెండు నాసికా పుటములు, అధోముఖమున గలగుదేంద్రియము, మర్మేంద్రియములు గల ఈ పాంచ భౌతిక దేహమునంటక, ఘటమునందలి అకాశమువలె నిర్లిప్తుడైయున్నాడని భావము.

అజ్ఞానియైన మానవుడు దేహమేనేనని భ్రమించును. అట్టి దేహాత్మ భావముగలవాడు, నేను ఇంటిలోవున్నాను. నేను ఇంటిబైట వున్నానని భ్రమించి, బ్రహ్మముతానై కూడ బ్రహ్మమును దెలియలేకున్నాడు.

ఏది తనచేత తెలియబడుచూ, చూడబడుచు గ్రహింపబడుచూ ఉన్నదో అదెల్ల తనకంటే వేరయ్యేవున్నది. ఇది నాయిల్లు అన్నపుడు, ఇల్లువేరునీవు వేరు, ఇది నాభార్య అన్నపుడు, నీవు వేరు భార్య వేరు. అలాగే తన స్వశరీరమునందున గల సర్వావయవములు తనచేతన చేత గ్రహింపబడుటచేత అవియన్నియు, తనకంటే వేరైయున్నవి. ఇది నా తల అన్నపుడు తలవేరు నీవు వేరు. నా మనస్సు అన్నపుడు మనస్సు వేరు నీవువేరు. ఇలా విచారించి చూచిన, సర్వ ప్రపంచము, తన దేహము, దేహము లోపల గల మనోబుద్ధి చిత్త అహంకారములన్నియు, తనకు దృశ్యములే యగును. తాను సర్వమును చూచుసాక్షి ద్రష్టయగును. దృశ్యము యొక్క హాని వృద్ధులుగాని, కష్ట సుఖములగాని ద్రష్టయగుతనకు అంటనేరవు. ఈ విషయమును చక్కగా విచారించి గుర్రెరిగిన ఆత్మవిడుడు సదా అనందరూపుడై త్రివిధావస్థలయందును ఉంటున్నాడు.

పరమాత్మకు కర్తృత్వముగాని, కారయత్వముగాని లేవు. ఇవన్ని ప్రకృతి యొక్క స్వభావధర్మములు.

శ్లో॥ నకర్తృత్వం నకర్మాణి, లోకస్య సృజతి ప్రభుః ।

నకర్మ ఫలసంయోగం, స్వభావస్తు ప్రవర్తతే ॥

ప్రభువగు ఆత్మకర్మములనుగాని, కర్తృత్వము గాని కర్మఫల సంబంధము గాని, లోకమునకు తాను అంటున్నాడు. అది అంతయు త్రిగుణాత్మకమైన ప్రకృతి యొక్క స్వభావమైయున్నది.

ప్రభుః అనగా ఆత్మ. ఆత్మ స్వయం ప్రకాశం, సర్వమును ప్రకాశింపజేయునదిగాన ప్రభుః అని జెప్పబడినది. దేహమునకు లోపలగల అంతరింద్రియములను, బాహ్యమునగల జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియాలను, దశవిధ ప్రాణములను (దశవాయువులను)

ప్రకాశింపజేయువాడు అయినను, ఆత్మకర్త గాదు. కారయితాగాదు. భోక్తయుగాదు. మరి శరీరములో జరుగుబడు సర్వకర్మలకు కారణ మెవ్వడు అని అడుగుతావా! అర్జునా వినుత్రిగుణాత్మక స్వరూపమైన ప్రకృతియే కర్త కారయిత భోక్త అంతయు అదియే ఆత్మనిర్వికారము అచలము, చలాచలత్వములన్నియు త్రిగుణాత్మికమైన ప్రకృతి సంబంధములే కాని, వరమాత్మకు లేవు. తెలియని అజ్ఞానులు ప్రకృతియొక్క ధర్మములను ఆత్మపైనారోపించుకొని, మోహోవుతులై జననమరణాదిసంసారమున బడిపోవుచున్నారు.

సూర్యుడు సర్వ ప్రపంచమును ప్రకాశింపజేయును. అయిననూ ప్రపంచ కార్యముల యొక్క వికారం, సూర్యునిదిగాదు. అయస్కాంత సన్నిధినిగల ఇనుప ముక్కలు చలించునట్లు సూర్యప్రకాశమువలన సర్వజీవుల కార్యములు జరుగు తున్నట్లు ఆత్మయొక్క స్వయం ప్రకాశ ప్రభావమున ప్రకృతి సృష్టి, స్థితి, సంహారక కార్యములు జరిగిపోవుచున్నవి.

క॥ త్రిగుణాత్మికయై యనిశము

జగముల బుట్టింప పెంపసమయింపంగా

దగుమూల ప్రకృతియన నే

నపుడు జుమీ. సత్యముగ మహాగుణకాలీ॥

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదములో, సీతామాత శ్రీహనుమానునికి బోధిస్తుంది. ఓయీ హనుమా! సత్సర్వసమోగుణములను నీత్రిగుణములే స్వరూపముగా గలదై, యెల్లప్పుడును ప్రపంచసృష్టి, స్థితిసంహారక సామర్థ్యము గల మాయాశక్తి నేను అయివున్నాను. కావున అయ్యా అర్జునా! ఈ విశాల జగజ్జాల సృష్టి వైపరీత్యమంతయు ప్రకృతి యొక్క విలాసమేగాని పరమాత్మదే మాత్రము గాదు.

అయితే శ్రుతిస్మృతులలో సర్వసృష్టికర్త భగవంతుడే అనిజేప్పే మాటలకు గతియేమి అని అనెదవేమో! విను.

శ్లో॥ నాదత్రేకస్యచిత్తాపం, నచైవసుకృతం విభుః,

అజ్ఞానేనావృతం జ్ఞానం, తేనముహ్యన్తి జన్తవః॥

వాస్తవంగా విచారించి చూచినట్లైతే పరమాత్మ ఎవరిపాపమునకుగాని, పుణ్యమునకుగాని కర్తగాదు. ఆయా జీవుల ప్రకృతి స్వభావసిద్ధమైన మాయచే ఆవరింపబడినవారై, పాపపుణ్యకర్మలనాచరించి వారి వారి ఫలావలముల ననుభవించుచున్నారు. పూర్వము ఎన్నో ఇతర జన్మలందుచేసుకొన్న పాపము పుణ్యప్రదమైన ఈ మానవదేహము నందు పోగొట్టుకొన వచ్చును కారణమేమన అన్యక్షేత్రములలో (ఇతర జన్మలందు) స్వస్వరూపజ్ఞానమునకు వలసిన సాధనములు లేవుకాన, మానవ దేహమునందు జ్ఞానార్జనకు కావలసిన శక్తి స్వత సిద్ధముగా నున్నది. కాబట్టి ఈ దేహమును పుణ్యక్షేత్రముగా భావించవలెను.

సృష్టిని గురించి విచారించి నట్లైతే ఇది భ్రాంతి కల్పితమేగాని, సత్యముగాదు. రజ్జువునందు సర్పభ్రాంతి గల్గినట్లు, శుద్ధనిర్గుణ, నిరాకార, పరమాత్మయందు ఈ మాయామయమైన సృష్టి కల్పితముగాతోచినది. ఇది యంతయు అజ్ఞానకల్పితం, మాయానగరమువలె మాయా కల్పితమైన ప్రపంచ ప్రతీయమానమగుచున్నదేగాని, నిజమునకు లేనిదేయగును.

ఆవరణము, విక్షేపము, అని రెండు గుణములు అజ్ఞానమునకుగలవు. సూర్యుణ్ణి మేఘము ఆవరించినట్లు ఆవరణమనే పొరజ్ఞానాన్ని ఆవరించి, జీవ భ్రాంతిని గల్గించినది. విక్షేపమనేశక్తి మాయావిరచితమైన జగత్తును సత్యమని భ్రమింపజేసినది. తద్వారా జీవుడు తనుతాను మరచి మనోచాంచల్యముచే సంసారమున బడి జననమరణముల పాలైతపిస్తున్నాడు.

అట్టి సంసారోపగతుడైన జీవుని ఉద్ధారకమునకు జ్ఞానమొక్కటి యేతరుణోపాయముగాని, మరియు ఇతర సాధనలచేత అజ్ఞానం నివారింపబడేదిగాదు. అంధకారము వైదొలిగి పోవలయునన్న సూర్యోదయం కావలయును. లేదా జ్యోతి ప్రకాశమైనను కావలయునేగాని, అవిధముగానే అజ్ఞాననివృత్తికి జ్ఞానమొక్కటియే సాధనము.

అయితే పైశ్లోకంలో “అజ్ఞానే నావృతంజ్ఞానం” అని అజ్ఞానంచేత జ్ఞానం గప్పబడియున్నదే? అని అన్నచో ఆత్మను నేను అని యెరిగేవృత్తి జ్ఞానాన్ని ఆవరిస్తుందని తెలుసుకొనవలెను. కాని జ్ఞానస్వరూపమైన ఆత్మనుగాదు. ఆత్మ అఖండస్వరూపం. దాన్ని ఆవరించే శక్తి అజ్ఞానానికి లేదు. మేఘము సూర్యుణ్ణి ఆవరించిందంటే అర్థమేమిటి సూర్యున్ని చూచెకంటే దృష్టిని ఆవరించినదని గ్రహించవలె. అలాగే ఇక్కడ అజ్ఞానముతో జ్ఞానము ఆవరింటబడినదంటే జ్ఞానమును తెలుసుకొను బుద్ధివృత్తిని ఆవరించినది తెలుసుకొనవలెను. బుద్ధి యొక్క అజ్ఞానం వైదొలగితే ఆత్మ స్వయం ప్రకాశం, నిత్య సిద్ధమై వుంది. అత్యస్వరూపం పాప్తియేగాని, అప్రాప్య ప్రాప్తికాదు.

నిష్కామ కర్మ ద్వారా హృదయశుద్ధిగల్గి సద్గురు దేవుని సన్నిధానమున, మహావాక్య విచారణ చక్కగా శ్రవణం చేసి సంశయ విపర్యయములు లేక సమ్యక్జ్ఞానం గల్గిన మహాత్ములెట్లుండురనగా?

శ్లో॥ తద్బుద్ధయస్తదాత్మానః, తన్నిష్ఠాస్తర్పాయణాః

గచ్ఛంత్యపునరావృత్తిం, జ్ఞాన నిర్ధౌతకలషాః ॥

అయ్యా! అర్జునా ! జ్ఞాన ప్రభావమున సర్వే సమస్తమైన పాపపంకిలమును పోనదచిన మహాత్ములు పరమాత్మయందే బుద్ధియు, మనస్సును, నిష్ఠతో నిల్చినవారై తిరిగిరాని పరబ్రహ్మ పదవిని బొందుచున్నారు.

ఈ శ్వరార్పణ బుద్ధితో చేయబడిన కర్మలద్వారా అంతఃకరణ శుద్ధిని బొంది, ఆత్మజ్ఞాన సిద్ధిని బడసిన మహాత్ముల గురించి యెంత వర్ణించినా తనవి తీరదు. ఆ మహాత్ముల బుద్ధి బ్రహ్మకారమై అనే విషయములనుండి విముక్తిని బొందినది. పరుసవేదిని సోకిన ఇనుము బంగారమైనట్లు ఆ మహాత్ములబుద్ధి శ్రవణ మనన, నిధి ధ్యాసల ప్రభావము వలన స్వరూపస్థితియైన బ్రహ్మనుపొంది బ్రహ్మమవుతుంది. గాన వారు తదాత్ములైపోతారు. ఆత్మ సర్వల యొక్క స్వరూపమై యున్నప్పటికి బహిర్ బుద్ధి గలిగిన అజ్ఞానులకు అది పరోక్షంగా వుంది. వారు దేహాత్మబుద్ధిగలవారైనందున ఆత్మతనస్వరూపమై యున్నా తదాత్ములు కాలేకపోయారు.

జననమరణాలకు కారణం అజ్ఞానం. అనగా దేహాత్మ భావమే పెద్ద అజ్ఞానం. ఇదియే మహాపాపం, దేహాత్మభావనకు మించిన పాపం మరొకటిలేదు. సర్వపాపములు ఈ దేహాత్మ భావన వలననే జరుగుచున్నవి. అట్టి సర్వపాపములకు కారణమైనట్టి దేహభావన. అహంబ్రహ్మస్మి, అయమాత్మ బ్రహ్మ, ఆనోందోబ్రహ్మ, తత్త్వమసి అను వేదాంతగ్రంథ మహావాక్యములను సద్గురు దేవుని సన్నిధానమున చక్కగా శ్రవణంచేసి, సంశయ విపర్యములు నశించి నిశ్చయ జ్ఞానమును పొందినవారుగాన “జ్ఞాననిర్మాతకల్మషాః” అన్నట్లు జీవేశ్వరభిన్న భావలనే కల్మషం నుండి విముక్తిని బొందియున్నారు.

“జీవేశ్వరాభిన్నరూపావతీ ప్రాధమికోభ్రమః జీవాత్మవేరు, పరమాత్మవేరు అనుకొనడమే ఒకపెద్ద భ్రమ, ఇది మొదటి భ్రమ, ఈ భ్రమ ఉన్నంతవరకు జీవునికి జనన మరణాలు అనేవి తప్పవు.

జ్ఞాన ప్రభావంతో సద్గురుదేవుని కృపావిశేషముతో జీవేశ్వరుల అఖేదదర్శనం పొందియున్నందున, తస్మిష్టలైనారు. అనగా! బ్రహ్మమే తామైపోయారు. బ్రహ్మవిత్ భ్రహ్మైభవతి బ్రహ్మమును తెలిసినవారు బ్రహ్మమయ్యే వున్నారు. అనుశ్రుతి వాక్యము, గాన బ్రహ్మజ్ఞాన ప్రభావం వలన అజ్ఞానకార్యములైన పాప పుణ్యములు భస్మీభూతములై పోవును. “దృష్టి జ్ఞానాకారమైనపుడు, సృష్టి బ్రహ్మకారమైపోయింది. కాన వారిబుద్ధి సమస్థితిని పొందినది. వారి దృష్టిలో నామరూపాలు తుడుచుకొని పోయినవి. కావుననే ప్రపంచమున గల సర్వజీవులయందును బ్రహ్మభావనాస్థితిని సాధించారు.

“విద్యావినయసంపన్నే, బ్రాహ్మణేగవి హిస్త్రిని

శునిచైవశ్వపాకేచపండి తాస్సమదర్శినః ॥

విద్యావినయం గల బ్రాహ్మణునియందును, గోవునందును ఏనుగునందును, కుక్కయందును, చండాలుని యందును, కూడ పండితులగువారు సమదృష్టి గల్గియుందురు.

భగవద్గీతలో భావగర్భితమైన ముఖ్య శ్లోకములలో ఈ శ్లోకము ఒకటిగా పరిగణింపబడినది. ఒరిపిడి రాయితో బంగారును పరీక్షించి చూచినట్లు ఈ శ్లోకార్థం యొక్క భావనతో మహాత్ములెవరైనది గమనించవచ్చును.

“పండితాసమదర్శినః” పండితుడైన జ్ఞానిప్రముఖావన బ్రహ్మభావన గల్గియుండును ఇక్కడ పండితుడనగా సర్వశాస్త్రములను ఆ మూలాగ్రముగా చదివినవాడు అనిగాదు. “చదువులలో మర్మమెల్ల చదివితి తండ్రి” అన్న ప్రహ్లాదునిమాట, సర్వశాస్త్రముల సారము పరమాత్మును దెలుసుకొనడమే, పరమాత్మును తెలియని శాస్త్రముల యొక్క చదువులు “భుక్తయేనత ముక్తయే” అన్నట్లు అట్టి చదువులు పొట్టకూటిచదువులేగాని ముక్తిని గల్గించలేవు. “చదివి చదివి చావంగనేటికి చావులేని విద్యచదువలయు” అన్న వేమన్నగారి మాట. జనన మరణాది సంసార క్లేశముల నుండి తరిపంజేయు విద్యయే నిజమైన విద్య. లౌకిక విద్యతో మానవుడు అహంకారపూరితుడైతాడు గాని వినయ సంపన్నుడు కావటం చాల అరుదు. అట్టి వినయసంపద గలిగినదే బ్రహ్మ విద్య, అనగా, బ్రహ్మమును తెలియజేయు విద్య.

బ్రహ్మమును తెలిసిన బ్రహ్మవేత్త సమదర్శి అవుతాడు. అలాంటి మహాత్ముని దృష్టి కారణదృష్టియేగాని, కార్యదృష్టిగాదు. ఆభరణానికి బంగారం కారణం, కార్యం ఆభరణాలు, కార్యరూపమైన ఆభరణం కారణరూపరమైన బంగారమే వేరుగా లేదు. కార్యరూపమైన ఆభరణముల నామరూపాలు మిథ్య, కారణమైన బంగారం సత్యం, అలాగే ఈ సర్వజగత్తుకు కారణం బ్రహ్మకార్యము జగత్తు. ఈ జగత్తులోకనపడే సర్వనామరూపము. దృశ్యమంతయు బ్రహ్మమే. “బ్రహ్మ సత్యం ని జగన్మిమిథ్య” రజ్జువు నందు సర్పభ్రాంతి గల్గినట్లు, అజ్ఞానదృష్టి ప్రభావంతో సత్య స్వరూపమైన బ్రహ్మయందు జగత్భ్రాంతి గల్గినది. విచారదృష్టిచే పరికించి చూచిన భ్రాంతి జన్యమైన నామరూప ప్రపంచం తదిధిష్ఠాన బ్రహ్మముగా దర్శనమౌతుంది. “బ్రాంతులుడిగిన బ్రహ్మంబు బట్టబయలు”.

బ్రహ్మవిద్యావిచారపరులైన బ్రహ్మవేత్తలే పండితులు అట్టి మహాత్ముని దృష్టిలో ఈనామరూపములతో గోచరించు సర్వప్రహచము బ్రహ్మముగానే భాసించును. అట్టి బ్రహ్మదృష్టిగల్గిన మహాత్ముడు విద్యా వినయ సంపన్నుడైన బ్రాహ్మణుని యందు గోవుయందు, ఏనుగునందు, కుక్కయందు, చండాలునియందు కూడ సమదృష్టి గలిగి వర్తించును. వారిదృష్టి బంగారు దృష్టియేగాని ఆభరణాల దృష్టిగాదు. కావుననే ఉచ్చనీచములను భావము లేక సర్వము సర్వమంగల ప్రదమగు బ్రహ్మముగానే దర్శించుదురని భావము.

మరికొందరు వ్యాఖనకర్తలు ఈ శ్లోకమునకు మరో విధంగా అంతరార్థమును ఈ క్రింద విధముగా దెల్పాయున్నాడు. భావకులు ఈ విషయమును గూడ గ్రహింపవచ్చును.

విద్యావినయసంఘ్నుడైన బ్రాహ్మణుడంటే బుద్ధియనియు, గోవు అనగా చిత్తమనియు, కుక్క అనగా మనస్సు అనియు, ఏనుగు అనగా అహంకారమనియు శ్వపాకుడనగా మనస్సుతో తాదాత్మ్యం పొందిన జీవుడనియు, వీటి అన్నిట ఒకే చైతన్యము పరివ్యాప్తంగా ఉందని, యెరిగి వృత్యధిష్ఠాన బ్రహ్మమును పండితులు దర్శిస్తారు అని చెప్పారు. ఈ విషయం విస్తారముగా తెలియగోరువారు శ్రీస్వారాజ్య భగవద్గీతను చూడవచ్చును.

నీటితో కలిసిన పాలను విభజించి పాలను స్వీకరించు హంసలాగా, పరమహంస పరివ్రాజకాచార్యులైన బ్రహ్మవేత్తలు ప్రకృతిపురుషుల సమ్మిళితమైన నామరూప ప్రపంచంలో నామరూపముల కదిష్ఠానమైన పరబ్రహ్మను మాత్రమే దర్శిస్తారు. “చంపగావచ్చినవారియందు కాళియందు కరవాలము నందు దానచ్యుత భావముంచి అన్నట్లు జడభరతునిలాగా, శత్రుమిత్రులయందు, ఉచ్చనీచములందు సర్వత్రా సమదర్శనం గల్గిన వారే పండితులు.

ఈ శ్లోకమునందు జెప్పబడిన సమదర్శనమనే పదాన్ని సమవర్తనగా భావనజేసుకొని అనాచారాలకు దురాచాలకు దిగిపోరాదు. భావాద్వితమేగాని క్రియాద్వైతముండరాదు. అంతా బ్రహ్మమేగదా అని భార్యలగా పరస్త్రీనిదెచ్చి ఇంట వుంచుకోవడం గాని, కుక్క బ్రహ్మమే ఏనుగు బ్రహ్మమేయని రెండు కుక్కలదీనుకువెళ్ళి రాజుగారి గజశాలలో వదలి రెండు ఏనుగుల తీసుకొని రావటంగాని పనికిరాదు. ఇట్టి భావార్థములతో బుద్ధినిపాడుచేసుకొని బుద్ధి భ్రష్టులుగారాదు. కాన భావము అద్వైతంగాను, క్రియద్వైతంగాను గల్గివర్తించవలెనుగాని క్రియా అద్వైతము ఎప్పటికీ పనికిరాదు. దానిపట్ల అనర్థం కూడ గల్గుతుంది.

శరీరరములోగల యింద్రియములన్ని నావేగదా అని అస్తవంతంగా వాడుకోము గదా! కుడిచేయిచేసే పని కుడిచేయే చేయాలి, ఎడమ చేయి చేసే పని ఎడమ చేయేచేయాలి. అలాకాక వుల్టా సీదా చేస్తే వాడిని మతి భ్రష్టునిగా భావించాలి. కాబట్టి ఈ శ్లోకంనందు చెప్పబడిన సమదర్శనం అనే పదాన్ని జాగ్రత్తగా వివేకంతో అర్థం చేసుకొని భావపవిత్రులుగావలయును.

ఉపాధి దృష్టితో రాగద్వేషాలు ఉచ్చనీచ భావాలుగలుగుతాయి. ఉప హితచైతన్య దృష్టితో (బ్రహ్మభావనతో) శాంతిపరమానంద ప్రాప్తి గల్గుతుంది.

శ్లో॥ ఇహైవతైర్జితసర్గో, యేషాంసామ్యేన్ధితం మనః ।

నిర్దోషంహిసమం బ్రహ్మ, తస్మాద్భ్రహ్మజితేన్ధితాః ॥

అయ్యా ! అట్టివారి ముక్తి ఎట్టిదంటావా, విను నిర్దోషమగు బ్రహ్మము సమముగనున్నది. వారాబ్రహ్మమునందే నిష్ఠాత్ములైయున్నారు. అందువలన సామ్యబుద్ధిగలపెద్దలు బ్రతికియుండగనే ముక్తులగుచున్నారు.

సమదర్శనులైన మహాత్ములు శరీరముండగనే ముక్తులగుచున్నారు. అందులకే లారు జీవన్ముక్తులు అయినారు. వారు విదేహముక్తులు గాదు. వారిముక్తి అప్పుసొప్పుల బేరం గాదు. నగదు వ్యాపారం లాంటిది. ఇప్పుడు ఈలోకంలోనే ఈ శరీరముతోనే ముక్తిని సాధించిన ముక్తేశ్వరులు.

“నిర్దోషం హిసమం బ్రహ్మ” దోషరహితమైనది బ్రహ్మము. అట్టి బ్రహ్మమును పొందియున్న మహనీయులు కూడ దోషరహితులై బ్రహ్మసమానులైనారు గాన వారికి ముక్తి నిత్యసిద్ధము. బంధమోక్షములు మనో వికారములే గాని, ఆత్మ ఏ వికారం లేనిది నిర్వికారం, కాన గుణదోషాలు ఆత్మకు లేవు. గుణదోషాలు గుణవికారాలు ప్రకృతి రాజ్యములోని వేయగును.

జీవాత్మ పరమాత్మల భేదములు ఉపాధుల దృష్ట్యాగలిగినవేగాని, నిజమునకు జీవాత్మ పరమాత్మ స్వరూపమే. ఘటాకాశం మహాకాశమని ఉపాధిని బట్టేగాని, ఉపాధిని తొలగించిన అంతామహాకాశమే. అధ్యారోపణవలన రజ్జుపుపాముగా కన్పించినది గాని, అధ్యారోపము బాధితము కాగా రజ్జువుగా వున్నది వున్నట్లుగనుపించును. ఆవిధముగనే అజ్ఞానము వలన బ్రహ్మమునందు జీవభ్రాంతి గల్గినదిగాని, సమ్యక్ జ్ఞానముచే అజ్ఞానం వైదొలుగగా బ్రహ్మము బ్రహ్మముగానే మిగులును. ఇట్టి విచార జ్ఞాన ప్రభావము వలన దేహభ్రాంతిని విడనాడిన మహాత్ములు అప్పటికప్పుడే ముక్తులగుచున్నారు.

ముక్తి అనినా మోక్షమనినా! విడుదల దేహము దేహేంద్రియ సంఘాతము, తత్సంబంధమైన భార్య బిడ్డలనే సంసారమునుండి వేరై తన స్వరూప స్థితిని గుర్రెరుగడమే, ముక్తి, దేహాత్మ భావమే బంధము, దేహతీత నిర్మోహమే మోక్షము. అయ్యా! పార్థా! అట్టి దేహతీత స్థితి పొందిన మహాత్మునిస్థితిని గురించి ఇంకా విను.

బ్రహ్మమునందు స్థిరత్వబుద్ధి గలిగి, దేహమునందు మోహరహితుడైన బ్రహ్మజ్ఞాని బ్రహ్మమునందె నెలకొనియుండుట బట్టి ప్రియవస్తువుల యందు పొంగి పోవడంగాని, అ ప్రియవస్తువులు సంప్రాప్తించినపుడు కృంగిపోవడంగాని లేదు. ప్రియా ప్రియములు అజ్ఞానికేగాని జ్ఞానికిలేవు. కారణమేమంటావా నర్వప్రవంచమునందు సమభావస్థితిబొందియున్నాడు. అట్టి మహాత్మునికి తనకంటే అన్య సదృశంము మరొకటి లేదనే నిశ్చయ జ్ఞానం పొందినవాడు గాన, ఆ మహాత్ముని దృష్టిలో ప్రియా ప్రియములు అదృశ్యములై పోయినాయి,

స్వప్న ప్రపంచమున గల్గిన హర్షశోకములు మేల్కొన్నవానికి లేనట్లు, అజ్ఞాన ప్రపంచజనులకు గలుగు హర్షశోకములుగాని, ప్రియాప్రియములుగాని, బ్రహ్మజ్ఞానంగల మహాత్ములకు దగ్ధమైపోయినవి. ఈద్వంద్వములన్నియు దేహాత్మబుద్ధి గలిగిన వారికే గాని, దేహాత్మ భావనలేని మహాత్ములకు లేవు అట్టి మహాత్ములు బ్రహ్మస్థితిలో పట్టభద్రులైయున్నారు.

అట్టి మహాత్ములు బహిర్ముఖ విషయములందు విముఖతనొందిన మహాత్ములు అంతర్ముఖ ఆత్మదృష్టితో బ్రహ్మాను సంధాన తత్పరులై అక్షయ సుఖమును పొందగలుగుచున్నారు.

బహిర్ముఖము గల అజ్ఞానులకుగల్గు విషయ సుఖాలు క్షయ సుఖాలు మాత్రం, యింద్రియసుఖాలు ఎప్పటికి అక్షయ సుఖాన్ని యివ్వజాలవు. కమలము క్రిందనే కప్పవుంటుంది కాని అందలి మకరందము యొక్క రుచిని ఆస్వాదించలేదు. తుమ్మెద ఎటునుండియో వచ్చి ఆకమలము నందలి మకరందమును, తనివిదీరగ్రోలును. అలాగే సర్వులు బ్రహ్మస్వరూపులైయున్నప్పటికి, విషయాదులయందుగల విషయవాసనాప్రాబల్యముచే బ్రహ్మముయొక్క అక్షయసుఖాన్ని వారు పొందజాలరు. విషయవిరక్తిగలిగిన మహాయోగులట్టి బ్రహ్మానందరసస్వరూపమైన అమృతమును, గ్రోలి వారు అక్షయ సుఖాన్ని పొందుచున్నారు. విషయములవలన గల్గే సుఖము అల్పమైనది. అనర్థదాయకమైనవి. విషయసుఖాలు అదృతములందు కూడ దుఃఖమునే గల్గించును, గాని సుఖమును మాత్రము ఇవ్వజాలవు. కందూతి సుఖమువలె అనుభవించునంతవరకే, తురువాత దుఃఖమునే గల్గించును. కందూతి సుఖమనగా! గజ్జితామర లాంటి వ్యాధిగలవానికి వాడియైన గోక్కుతో గోకుచున్నంతవరకు సుఖంగా వున్నట్లు అనిపిస్తుంది. గోకడం మానగానే రక్తసిక్తమైన ఆ బాధ దేవుడే విచారిస్తాడు. అదిగో అట్టిదే ఆ విషయ సుఖాల సుఖము.

“యేహి సంస్కర్మ జాభోగాః, దుఃఖయోనయ ఏవతే ” కనకనే వాటిని దుఃఖయోనయ ఏ వతే” అని చెప్పటం జరిగినది. విషయాదుల ద్వారా గల్గే సుఖము (భోగం) భోగం భోగం గాదు భవరోగం. “నతేషు రమతే బుధః” పరతత్త్వజ్ఞానమార్జించిన యోగి వాటియందు మరలు గొనుడు వాటియొక్క ఆద్యంతముల సుఖదుఃఖములగురించి బాగా విచారించి గుర్రెరింగి విరాగమునే అమృతమును సేవించి బ్రహ్మానుభవమునే పరతత్త్వ నిష్ఠలో లీనమైనాడు. సర్వసుఖాలకంటే ఆత్మసుఖము నందు నిమగ్నమైనందున ఆ విషయ సుఖాలు ఆ మహాత్మునియందు నిర్విర్యములైపోతాయి.

సాధక స్థితిలో గల సాధకుడు ఈ విషయ సుఖవాంఛలను తుదముట్టి నిర్మూలించేంత వరకు వాటి మాయోపాయమును వివేక జ్ఞానముతో నైనను గమనిస్తువుండాల్సి..

శ్లో॥ శక్నోతీహైవయస్సోదుం, ప్రాక్ శరీర విమోక్షణాత్ ।

కామక్రోధోద్భవం వేగం, సంయుక్త సభీనరః ॥

అయ్యా! నరోత్తమా! ఈ విషయాలు కాలకూట విషయముకంటే మహాప్రమాదకరమైనవి. విషము తిన్నవాడిని మాత్రమే ప్రాణాలు తీస్తాయి. విషయాలున్నాయే చూచినంత మాత్రముననే వాడిని అమాంతం ఆకర్షించి వలలో వేసుకుంటాయి. వీటి

ధాటికి ఇంద్రుడంతటివాడు చంద్రుడంతటివాడు కూడ అహూతై పోయారు. ఇంక సామాన్యుల విషయం చెప్పనక్కరలేదు. కాబట్టి పరమాత్మ పదమార్గము నందు బ్రతికి దేహముండగనే ఈ విషయాదులతో గల్గె కామక్రోధాదుల యొక్క వేగాన్ని అరికట్టాలి అట్టివాడు మాత్రమే పారము ముట్టగలుగుతాడు.

జీవుని బంధానికి ప్రబల కారణం ఈ కామక్రోధాదులే. కామమనగా తనకుయిష్టమైన వస్తువును చూచినపుడు స్మరించినపుడుగలుగు ప్రబలమైన కోరిక. ఈ కోరిక మనసులోవున్నంతవరకు మనిషి మనిషిగా నుండలేదు. వాని మనసేమారిపోతుంది. ముఖములో, నేత్రాలలో, ముందున్న ప్రసన్నతే చెడిపోతుంది.

క్రోధమనగా! అట్టికోర్కె గల్గినపుడు దాన్ని పొందవలెనని అనుభవించవలెనని తీవ్రమైన ప్రతిబంధకాలు, కామముతో సత్కర్మనాశనం, చరిత్ర కళంకం, క్రోధంతో జ్ఞాననాశనం, తానార్జించిన శాస్త్రజ్ఞానమంతపలాయనమై పోతుంది. క్రోధావేశంలో చెవులు వినరావు. బుద్ధిపనిచేయదు. కండ్లు గనపడవు. తానేమి చేయుచున్నాడో తనకే తెలియని దుర్గతి పాలైపోతాడు. కావున వీటి విషయములో సాధకుడు చాల జాగ్రత్తగల్గి మెలగవలసి వుంటుంది. ఈ గుణాలు గలిగే పరిస్థితి వరకు సాధకుడు దిగజారక శాంతి శమదయాదులు గల్గి, జీవిత పర్యంతము మెలుకువగల్గి మెలగాలి.

ఈ గుణవేగాన్ని శరీరముండగనే సాధకుడు నిగ్రహించకోగలగాలి. నిగ్రహం గలవానికి భగవదనుగ్రహం కూడతోడై ఈగుణాలపై విజయం సాధిస్తాడు. అట్టివాడే బ్రహ్మనుభవానికి అధికారి కాగల్గుతాడు.

అర్జునా! కామక్రోధాదులనిగ్రహించి సంతమాత్రమే చాలు నా బ్రహ్మనుభవానికి అంటావేమో, ఇదంతా బహిరంగ సాధన దీనికి తోడు అంతరంగిక సాధన కావలయును. అది ఏదంటావా అదే ఆత్మనిష్ఠ. ఈ నిష్ఠ కుదరనిదే మోక్షప్రాప్తి సిద్ధించదు. “అ విషయం గురించిను, ఆత్మయందే సుఖించువాడును, ఆత్మయందే రమించువాడును. ఆత్మయందే వెల్గొందువాడునునగు యోగి బ్రహ్మస్వరూపుడై మోక్షమును పొందుచున్నాడు”.

బ్రహ్మము ప్రతివారి స్వరూపమయ్యే వుంది. అదిక్రొత్తగా పొందబడేదిగాదు. అయితే బహిర్ముఖవృత్తిగల్గిన అజ్ఞానులకు అదితెలియబడేదిగాదు. ప్రాపంచిక విషయ సుఖములనుండి విముఖత గల్గి సద్గురు దేవుల కృపావిశేషము చేత అంతర్ముఖము గల్గిన వారికి అది తెలియబడి, అదేతమస్వరూపముగాగల్గి ఆత్మారాములై అంతరంగిక జ్యోతిస్వరూపమైన ఆద్యంతికదుఃఖనివృత్తి, ఆనంద ప్రాప్తిరూరమైన స్వరూపజ్యోతి బొందియున్నారు. వారి ఆనందానికి అంతములేదు. వారు పొందే ఆనందము శబ్దాది విషయాలతో పొందేది గాదు. లోపలి ఆత్మస్వరూపంతో పొందబడింది. శబ్దాది విషయాదులతో గలిగే ఆనందం ఆనందంగాదు. అనాందాభాన, సుఖంవలె భాసించెదుఃఖము.

యెవని చిత్తము బాహ్యవిషయముల గురించి విముఖతపొంది అంతర్ముఖమై ఆత్మస్వరూపమైవుందో అట్టివారే నిజమైన యోగి పుంగవులు.

ముక్తిని అభిలషించేవారికి వుండవలసిన మరికొన్ని లక్షణాలు, సాధన సామగ్రి ఏదో ఆ విషయాన్ని కూడ విను, ఈశ్వరార్పణబుద్ధితో, చేసిన నిష్కామకర్మల వలన క్షీణకల్మషులు అయినవారు. స్వరూపమైన బ్రహ్మనిష్ఠతో అంతః కరణములోగల వాసనాజాలమునంతటిని నిర్మూలించినవారు. ప్రమాణగత ప్రేమయయగతమైన సంశయనివృత్తి గలిగినవారై, నిశ్చయాజ్ఞాన ప్రభావంతో బ్రహ్మనిష్ఠ కుదిరినవారు, మరియు పరమాత్మ యందుగల ధ్యానముద్వారా మానసేంద్రియాలను జయించినవారు, సర్వభూతముల యొక్క ఆత్మ తనదిగానెంచి సర్వభూత కోటియందు అపారదయగలవారు. గాననే అట్టివారు ఋషులు అయినారు. ఋషులనగా అంతర్ముఖవృత్తి గలిగిన మహానుభావులు, వారికి బాహ్య ప్రపంచభావం లేదు. రజ్జుజ్ఞానం గలిగిన వారికి సర్పభ్రాంతి లేనట్లు అధిష్ఠానమైన బ్రహ్మజ్ఞానంతో వారికి ప్రపంచభావన మిథ్యారూపమైపోయినది. ఆ స్థితినే మోక్షమన్న బ్రహ్మనిర్వణమన్న ఆ స్థితిని బొందియున్నారు.

ఆ బ్రహ్మస్థితిని అభిలషించే ముముక్షువులకు ముఖ్యంగా కామక్రోధాదులు ఉండరాదు. వాటివల్ల ముముక్షువుయొక్కమాన సేంద్రియాలను బహిర్ముఖం చేసి నరకంలో బదవేస్తాయి. కావున అర్జునా!

“కామక్రోధ విముక్తానాం, యతీనాంయత చేతసాం

అభీతో బ్రహ్మనిర్వాణం, వర్తతే విదితాత్మనామ్ ॥

కామ క్రోధములను వదలిచిత్తమును జయించిన ఆత్మ జ్ఞానులగు పెద్దలకు బ్రహ్మనిర్వాణము యెల్లడం వెల్లివిరిసివుంది.

అర్జునా! మోక్షాపేక్షగల ముముక్షువులకు రజోగుణ సంబంధమైన ఈకామక్రోధాలు ప్రబలత్రువులు 23వ శ్లోకంలో వీటి వేగాన్ని అరికట్టమని చెప్పియున్నాను. కాని మరొక్కమారు వాటిని గురించి హెచ్చరించుచున్నాను. ఎందుకనగా, మోక్షానికి ప్రతిబంధకాలు ఈ రెండు గుణాలేగాన వీటికి అసలు ఉద్భవించే అకాశముమే లేకుండా చేయడమే శ్రేష్ఠమైన పని.

ఈ గుణములుగల వారికి శమదమాదులు గలుగనేరవు. శమదమాదులు లేనివారికి శ్రవణమననాదులు జరుగవు. ఈ శ్రవణమననాదులే జ్ఞానోత్పత్తికి కారణం అట్టి జ్ఞానమే గలుగనప్పుడు మోక్షం కల్గుటకల్ల. కావున ఇన్ని విధాల ఈ గుణాలు జీవుని నిరోధిస్తాయి. గాన వీటికి హృదయంలో స్థానమే కల్పించరాదు.

ఎంతో తపస్సంపన్నుడైన విశ్వామిత్రాది మునుషునే ముప్పు తిప్పలు బెట్టి మూడు

చెరువుల నీళ్ళు త్రాగించిన సంగతి చెప్పనక్కరలేదు. “యతీనాం యతచేసాం” యతియనగా అంతః కరణమునందలి సర్వే సమస్తమైన విషయవాసనలు పోనడంచినసన్యాలు మరియు వారు విదితాత్ములు అంతర్ముఖనిష్ఠయందు నిష్ఠ కుదిరిన మహాత్ములు గాన వారికి బ్రహ్మనిర్వాణం స్వతస్సిద్ధమైనది.

తే॥ పరమతృష్ణను భయదవైతరణిగ
గామమును ఘోరతర నరకంబుగ
దారుణ క్రోధమును దండ ధరునిగాగ
జూచు నాతండు నిర్వాణ సుఖము నొందు.

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము, ఆశగల సన్యాసి పారం ముట్ట లేడు. అది వైతరణివంటి నరకయాతన కామాభిలాషలు సన్యాసి మనుగడ నరకానికి పోవుటతథ్యము, క్రోధముగల సన్యాసి పరమచండాలునితో సమానం, అదే వాని పాలిటి కాలుడు. ఈమూడు గుణాలు లేని సన్యాసి మాత్రమే బ్రహ్మ నిర్వాణమును పొందుటకు సమర్థుడు. మరియు అట్టి యతీశ్వరుని గుణాల గొప్పదనాన్ని విను.

క॥ శాంతివరకామధేనువు
సంతోషమెకల్పలత విషయ విరతియగున్
జింతామణియని నెమ్మది
జింతించునతండు సుఖము జెందు బుధేంద్రా

కామధేనువు, కల్పవృక్షము, చింతామణి ఈమూడు చేకూరిన వారికి సమస్త సుఖముల నొసంగునట్లు, యతియైన మహాత్మునికి విషయ వైరాగ్యము. బ్రహ్మజ్ఞానము, చిత్తశాంతియను మూడుగుణములు ముక్తునిగా జేయును.

ముక్తి స్వరూపమైన మోక్షస్థితికి కావలసిన ధ్యాన యోగమును, ముందు జెప్పుచు ఆధ్యాన ప్రధానమైన అంతరంగిక సాధనలగురించి రెండు శ్లోకాలద్వారా భగవానుడు చెప్పుచున్నాడు.

శ్లో॥ స్పర్శాన్ కృత్వాబహిర్భావ్యాన్ చక్షుశ్చైవాంతరేభ్రువోః
ప్రాణాపానౌ సహకృత్వా నాసాభ్యంతర చారిణౌ (27)

శ్లో॥ యతేంద్రియ మనోబుద్ధిః మునిర్మోక్ష పరాయణః
విగతేచ్ఛాభయక్రోధః యస్సదాముక్త ఏవసః ॥ (28)

అయ్యా! అర్జునా మోక్షాపేక్షగల సాధకుడు బాహ్యవిషయచింతనవదలి, భ్రూ మధ్యమున దృష్టిని నిలిపిసాసికాపుటములందు వర్తించు ప్రాణాప్రాణములను గమనించుచు.

ఇంద్రియమనోబుద్ధులను నిగ్రహించి, ఇచ్చ భయము క్రోధములను విడనాడి మోక్షాపేక్షచేత మౌనము గల్గిన మునికి ముక్తి నిత్యసిద్ధమై యున్నది.

మోక్షసాధకుడు బాహ్య సంబంధమైన శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధములైన విషయములందు యత్కించక కూడ మనసునుంచరాదు. బాహ్య విషయములను హృదయములో ప్రవేశింపక భ్రూ మధ్యమున దృష్టిని నిలిపి నాసికా పుటముల గుండా వచ్చిపోయేది ప్రాణాప్రాణములందు మనస్సును కేంద్రీకరించి పరతత్త్వ స్వరూపమైన పరమాత్మను ధ్యానించవలయును.

ఈధ్యాన సమయమున మనోబుద్ధి చిత్తములను హృదయమునుండి చెదరనీయక నిగ్రహించవలెను. పూర్వవాసనా బలముచే, విషయములపైకి పోవనున్న ఇంద్రియ మనంబులను అభ్యాస ప్రాబల్యమున వాటిని నిగ్రహించిననే గాని ధ్యానము కుదురదు.

సాధకుడైనవాడు తాను సాధన చేయుస్థలము ఏ విధమైన భయమునకు ఆస్కారముగానుండరాదు. కొండ గుహలయందుగాని, అరణ్యమునగాని, వనాంతరములగాని పాత దేవాలయములందు గాని, నదీతటములుగాని, ధ్యాన సాధనకు మంచివి. అయినా! అట్టిచోట్ల తేళ్లు పాములు క్రూర జంతువుల భయములగనట్టి దిగయుండవలెను. ఎందుకనగా అట్టిచోట ధ్యానము కుదురక సదామనసు బహిర్ముఖమై పోవుచుండునుగాన అట్టి భయమున కాస్కారములేని నిర్భయస్థలమును సాధకుడు ఎన్నుకొనవలయును. తనకు కావలసిన భిక్షకు కూడ అనుకూలమై ఉండవలయును.

ధ్యానమునకు ప్రక్రమించు స్థలము కూడ పరిశుద్ధముగా నుండవలెను. తేమ, దోమలు, చీమలు లేనిదై ఎత్తుపల్లములు లేక సమముగా నుండు స్థలముగా నుండవలెను. లేకున్న ధ్యానసమయమున దోమలు, చీమలవలన చిరాకు చంచలత కోపముగల్గు అవకాశములు ఏర్పడి, సమాధి నిష్ఠకు భంగకరము గల్గించును. లేక అవకాశముగల ఇంటియందైనను లేదా చక్కటి మందిరము నందైననుపై చెప్పిన చీమలు దోమలు లేక, చక్కటిగాలి గల్గిన స్థలము నైనను కావచ్చును. మరియు ధ్యాన స్థలము శబ్దములకు ఇతరుల మాటల వలన గల్గెడు అలజడిలేనిదై ప్రశాంతమునకు భంగములేనిదిగానుండవలెను. ధ్యాన సమయమున మనస్సు ఏకాగ్రత జెందుకొలది అతి స్వల్పమైన శబ్దము కూడ మనస్సుకు చికాకు గల్గించును. కాన శబ్దములు లేని ఏకాంత నిర్జన ప్రదేశమైనవే ధ్యానమునకు అనుకూలమై యుండును. సాధకుడు సిద్ధి వర్యంతము మౌనము గల్గి సర్వదా ఆత్మచింతనయందే ఉండవలెను. ఇతరులచే మాటలు గల్గియున్న విక్షేపాలు గల్గును. మాటలవలననే సంకల్పములు గల్గునుగాన సాధ్యమైనంత వరకు సాధకుడు ధ్యానమునకు భంగకరమగు వాచాలత్యమును, విడచి మౌనముగా నుండుట బహుళ శ్రేయోదాయకము.

చెరువుల నీళ్ళు త్రాగించిన సంగతి చెప్పనక్కరలేదు. “యతీనాం యతచేసాం” యతియనగా అంతః కరణమునందలి సర్వే సమస్తమైన విషయవాసనలు పోనడంచినసన్యాలు మరియు వారు విదితాత్ములు అంతర్ముఖనిష్ఠయందు నిష్ఠ కుదిరిన మహాత్ములు గాన వారికి బ్రహ్మనిర్వాణం స్వతస్సిద్ధమైనది.

తే॥ పరమతృష్ణను భయదవైతరణిగ
గామమును ఘోరతర నరకంబుగ
దారుణ క్రోధమును దండ ధరునిగాగ
జూచు నాతండు నిర్వాణ సుఖము నొందు.

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము, ఆశగల సన్యాసి పారం ముట్ట లేడు. అది వైతరణీవంటి నరకయాతన కామాభిలాషలు సన్యాసి మనుగడ నరకానికి పోవుటతధ్యము, క్రోధముగల సన్యాసి పరమచండాలునితో సమానం, అదే వాని పాలిటి కాలుడు. ఈమూడు గుణాలు లేని సన్యాసి మాత్రమే బ్రహ్మ నిర్వాణమును పొందుటకు సమర్థుడు. మరియు అట్టి యతీశ్వరుని గుణాల గొప్పదనాన్ని విను.

క॥ శాంతివరకామధేనువు
సంతోషమెకల్పలత విషయ విరతియగున్
జింతామణియని నెమ్మది
జింతించునతండు సుఖము జెందు బుధేంద్రా

కామధేనువు, కల్పవృక్షము, చింతామణి ఈమూడు చేకూరిన వారికి సమస్త సుఖముల నొసంగునట్లు, యతియైన మహాత్మునికి విషయ వైరాగ్యము. బ్రహ్మజ్ఞానము, చిత్తశాంతియను మూడుగుణములు ముక్తునిగా జేయును.

ముక్తి స్వరూపమైన మోక్షస్థితికి కావలసిన ధ్యాన యోగమును, ముందు జెప్పుచు ఆధ్యాన ప్రధానమైన అంతరంగిక సాధనలగురించి రెండు శ్లోకాలద్వారా భగవానుడు చెప్పుచున్నాడు.

శ్లో॥ స్పర్శాన్ కృత్వాబహిర్భాహ్యన్ చక్షుశ్చైవాంతరేభ్రువోః
ప్రాణాపానౌ సమౌకృత్వా నాసాభ్యంతర చారిణౌ (27)

శ్లో॥ యతేంద్రియ మనోబుద్ధిః మునిర్మోక్ష పరాయణః
విగతేచ్ఛాభయక్రోధః యస్సదాముక్త ఏవసః ॥ (28)

అయ్యా! అర్హునా మోక్షాపేక్షగల సాధకుడు బాహ్యవిషయచింతనవదలి, క్రూర మధ్యమున దృష్టిని నిలిపినాసికాపుటములందు వర్తించు ప్రాణాప్రాణములను గమనించుచు.

చేస్తున్నప్పటికి ఈ కర్మలు నేను చేయుచున్నాను. ఆ కర్మల వలన లాభము కలుగును. లేక పేరు ప్రతిష్ఠలు నాకుగల్గును అను సంకల్పములు లేక భగవద్భావనా పరుడై కర్మలనాచరించుటచేత అట్టి కర్మలు బంధము కల్గించజాలవు. సరికదా బంధవిముక్తికి దోహదము గావించును.

పనసపండును కోయువాడు చేతులకు నూనె రాసుకొని పండు కోయుట చేత ఆ పండుయొక్క బంక చేతలకంటనట్లు సంగత్వబుద్ధిలేక నిస్సంగత్వముతో ఆచరించు కర్మలు కూడా కర్తకు ఆ కర్మలేపనము కలిగించవు. ఇదియే గీతలో భగవానుడు జెప్పు కర్మకౌశలము.

ఈ శ్లోకమునందు “కార్యంకర్మ” అని జెప్పుటచేత చేయవలసిన శాస్త్రీయమైన కర్మలనేగాని అశాస్త్రీయమైన పాపహేతువైన సిగ్గుచేటు గల్గించే పనులుగాదని గ్రహించవలెను. ఫలాసక్తి లేక ఏ కర్మనైనా చేయవచ్చుగాదా అని అశాస్త్రీయమైన పాపభూయిష్టమైనవి, పరులకపారమైన సంఘవిద్వంస కర్మలలో పడిపోకూడదు. అట్టి అస్త్రీయ కర్మలు తనకేగాక దేశానికి, సంఘమునకు కూడా సర్వాసర్థములను గల్గించును. కావున చేయవలసిన కర్మలను మాత్రమే ఇక్కడ “కార్యంకర్మ” అని భగవానుడు సూచించెను.

అట్టి “కార్యంకర్మ” లైనప్పటికి అనగా చేయవలసిన శాస్త్రసమ్మతమైన కర్మలు అయినప్పటికి ఫలాసక్తి, కర్తృత్వబుద్ధి లేక చేయుటే నిజమైన సన్యాసం అని తెలియవలెను.

కర్మలలో ఫలాసక్తి కర్తృత్వబుద్ధి లేదుగాన అట్టివాడు యోగి అయ్యాడు. హృదయములో సంకల్పవృత్తి లేనివాడు సన్యాసి అయ్యాడు. కర్మయోగికి ఫలాసక్తి వదలిన దానివలన విక్షేపమైన మనస్సంకల్పలేదు. ఈ విధంగా చూచినట్లైన సన్యాసం, యోగం రెండు సమానమే నని భగవానుడు రెండింటిని సమన్వయం చేసిచూపాడు.

నిజమునకు విచారించినచో కర్మలోకంటే మనం వుంచుకొన్న భావనే బంధానికి. బంధవిముక్తికి కారణమైనవుంది. ఫలాసక్తితో చేసిన కర్మ బంధానికి ఫలత్యాగంతో చేసిన కర్మబంధ విముక్తికి దోహదం. కాగలదు.

ఒకే తాళంచెవి ఒకవైపు త్రిప్పిన తాళం బంధింపబడుతుంది. మరోవైపు త్రిప్పిన విడిపోతుంది. బంధానికి తాళం విడిపోవుటకు ఒకేతాళం చెవి కారణం. బంధమోక్షాలకు కారణం మనస్సే. మనస్సుయొక్క భావనా ప్రభావంబట్టే బంధమోక్షాలు ఆధారపడి యున్నవి. ఫలాసక్తిగల మనస్సు బంధానికి హేతువైతే ఫలాసక్తిలేని మనస్సు మోక్షానికి కారణం కాగలదు. కావున ఫలాసక్తి లేక చేయు కర్మ సన్యాసానికి సమమాతుంది.

అయ్యా ! పాండునందనా ! సన్యాసమనినా. యోగమనినను అర్థమొకటియే. ఎందుకంటవా ! ఈ రెండింటియందు సంకల్ప త్యాగమే ప్రధాన కారణం. సంకల్ప త్యాగంలేనివాడు యోగివాడు, సన్యాసియుగాడు.

యోగం అంటే చేయుట. సన్యాసం అంటే త్యాగము. ఈ రెండింటికి నిప్పుకు నీరుకు పొత్తు కదరదే అని సందేహిస్తావేమో యోగి తాజేయు కర్మలలో ఫలత్యాగంవుంది. ఫలత్యాగ ప్రభావంతో విక్షేపమైన సంకల్పవృత్తిని జయించాడు గాన యోగి కూడా సన్యాసత్యాగ ఫలాన్నే పొందుచున్నాడు. ఇద్దరు వేషములలో వేరుగా కనిపించిన లోపల ఇద్దరు ఒకే ఫలితాన్ని పొందుచున్నారు.

పారమార్థికరంగములో పయనించు ప్రతివారికి త్యాగం అవసరము. ఈ త్యాగం లేనిదే పరమార్థ స్థితిలో ముక్తిని పొందుట దుస్సరము. యోగి కైనా, జ్ఞాని కైనా, భక్తుని కైనా ఎవరి కైనా సరే ఏదో ఒక రూపేనా ఈ త్యాగం వుండి తీరవలసిందే. యోగియైన వాడు తాజేయు కర్మలయందు కర్తృత్వమును ఫలాసక్తిని త్యాగంచేసి యోగి అయ్యాడు. జ్ఞాని అయినవాడు తనకన్నా విలక్షణముగా వున్న దృశ్యమునందు, తన దేహదీపసంఘాతమునందు, త్యాజ్యబుద్ధిగల్గి వాటన్నిటికీ తాను సాక్షి మాత్రుడననే త్యాగంతో జ్ఞాని అయ్యాడు. ధ్యానయోగి బహిర్ముఖవృత్తులన్నిటి త్యాగం చేయవలసివుంది. అలాగే భక్తుడైన వాడు కూడాను. ఇళ్ళు వాకిళ్ళపైన, అటపిల్లలపైన, కీర్తిప్రతిష్ఠలపైన ప్రీతిని త్యాగం చేసి భక్తుడయ్యాడు. ఇలాగ వారువారు అనుసరించిన మార్గమేదైనా త్యాగమనేది సర్వత్రా ఉండితీరవలసిందే. “త్యాగానశాంతిః” ఆ త్యాగమున్నప్పుడే శాంతి.

మరియు రాగద్వేషములు అను రెండు గుణాలు సర్వానికి విషదంతములలాగా కర్మకు ప్రధానమైన గుణాలు. విషదంతములను తీసిన పాము ప్రమాదరహితమైనట్లుగా రాగద్వేషరహితమైన కర్మ కర్మకాదు. యజ్ఞముగా మారును. అట్టి యజ్ఞరూపమైన కర్మపాపమును ప్రక్షాళన చేసి చిత్తశుద్ధిని కల్గించి మోక్షమార్గమున ముందుకు నడిపించును.

అయితే ఈ కర్మలు ఎంతవరకు అనుష్ఠించడం. బ్రతికినంత కాలం చేయవలసినదేనా? లేక వీటికేమైన ఒక అవధి అనేదిలేదా అని అందువా ప్రతిదానికి ఒక అవధి అనేది వుండనేవుంటుంది. బాటనడుస్తున్న బాటసారికి గ్రామము చేరగానే బాట అదృశ్యమైనట్లు, గ్రంథపఠనం చేస్తున్నవానికి నిద్రరాగానే చేతిలో గ్రంథము దానిపాటికది జారిపోయినట్లు, పరమార్థ రంగములో గూడా ఆరూఢ స్థితి పొందగనే కర్మపాటికి కర్మ జారిపోతుంది. గమ్యం చేరు వరకు బాటననుసరించడం ధర్మం. వంట అయ్యేవరకు మంట అవసరము. అలాగే ధ్యాన యోగపరుడైన యోగికి సిద్ధి పొందువరకు సాధన ప్రక్రియ రూపమైన కర్మ అవసరమయ్యేయున్నది. సిద్ధిని పొందకనే సాధన వదలి వాడు భ్రష్టుడగును. అట్టివారు ఇహపరములయందు శాంతిని పొందలేరు. పూర్ణశాంతి కామకుడు పూర్ణస్థితి వరకు సాధన చేయవలసియుండును. ఒకమారు రమణ మహర్షి ఒకరకు ఒక విదేశీ భక్తుడు వచ్చి స్వామీ నేను బహుకాలము నుండి జపము చేయుచున్నాను. ఇంత ఎంతకాలం జపం చేయవలయునని ప్రశ్నించాడు. అందుకా రమణమహర్షులవారు మందహాస

వదనారవిందంతో నేను జపము చేయుచున్నాను అనే భావం పోయేవరకు చేయవలయునని సమాధానమిచ్చారట. కావున నేను అనే అహంకారము ఉన్నంతవరకు కర్మ విడువరాదు. మోక్షకామియైన వానికి దేహాత్మ భావన నశించేవరకు కర్మసాధనంగా జెప్పబడినది, అరూఢస్థితి ముక్తి బొందిన మహానుభావునికి, శమము ప్రధానంగా జెప్పబడియున్నది. అట్టి ముక్త పురుషులనుండి కర్మదాని పాటికదే జారిపోతుంది.

అర్జునా ! సాధకస్థితిలో కర్మ చిత్తశుద్ధికి కారణమౌతుంది. సిద్ధాపస్థలో ఒకవేళ ప్రారబ్ధబలంతో కర్మ జరిగినా లోక శ్రేయస్సుకు దోహదం కాగలదు. కావున కర్మత్యాజ్యము చేయుటకంటే ఈశ్వరార్పణంగా కర్మలాచరించుట ఇహపరములలో కూడా శాంతిని ప్రసాదిస్తుంది. అట్టి యోగరూఢత్వము సాధకునకు గల్గుట ఎన్నడని

శ్లో॥ యదాహినేంద్రియార్థేఘ సకర్మస్వసషజ్జతే
సర్వసంకల్ప సన్యాసీయోగారూఢ స్తదోచ్యతే ॥

పార్థా ! యోగము నధిరోహించునున్న యతి, ఎప్పుడు శబ్దాది విషయములందును, కర్మలయందును, తగుల్కొనక సకల సంకల్పములను వదలుచున్నాడో అప్పుడు యోగారూఢుడని చెప్పబడుచున్నాడు.

యోగారూఢత్వమునకు అవధి మూడు గుణాలు జెప్పబడినాయి. (1) బాహ్యశబ్ద స్పర్శరూప రసగంధాదలులయందు అశ జనించకుండుట, (2) కామ్యకర్మలయందు ఇచ్చ జనించకుండుట (3) సర్వసంకల్పములు నశించుట అను ఈ మూడు గుణములు గల్గినవారికి యోగారూఢత్వము సిద్ధించుచున్నది.

ఇంద్రియములకు శబ్దాది విషయములందుగల వాసన చాలాగొప్పది. ఇది అంతంతైన వారిని వదిలే దెయ్యముగాదు. ఈ విషయాశ్రితాపలో తగుల్కొనిన జీవి పారమార్థిక రంగమున పనికిరాదు. శబ్దముచేత జింక, స్పర్శచేత ఏనుగు, రూపముచేత, ..., రసముచేత చేప, గంధముచేత తుమ్మెద ప్రాణములను గోల్పోవుచున్నవి. ఒక్కొక్క విషయ వాసనా ప్రాబల్యముననే ఆ జీవులు ప్రాణములు గోల్పోవుచుండ, ఈ ఐదు విషయములకు జిక్కిన మూఢ మానవుని సంగతి చెప్ప వనేలేదు. " మూఢాజన్మని జన్మని " అని అట్టివాడు జననమరణములను సంసార చక్రమున ఏంతంబానలాగా ఊర్ధ్వ అధోలోకాలు తిరుగుచుండ వలసినదే. కావున యోగ మార్గమున చరించుయతి, సుతరాం వీటిని తన సమ్యక్జ్ఞాన ప్రాబల్యమువలన గల్గిన వైరాగ్యముచే వాటియందు విరక్తి గల్గియుండవలెను.

సర్వకర్మలకు సంకల్పమే మూలము. సంకల్పములేనిదే కర్మలు జరుగవు గావున అట్టి సంకల్పములన్నిటిని సర్వాధిష్ఠానమైన పరమాత్మయందు మనసు లగ్నము చేయుటచే సంకల్పములన్నియు పరమాత్మయందే లయించి పోవును.

సంకల్ప శూన్యమైన యతియందు ఎట్టికర్మలు జరుగుటకు వీలులేదుగాన కర్మలు కూడా జ్ఞానధ్యానాగ్నిలచేత దహింపబడి పోయినాయి, గావున యోగము రూఢత్వము సిద్ధించినది.

సీ॥ స్థూలశరీరంబు సుస్థిరంబుగనుండు
సకలేంద్రియములుపశాంతి జెందు
సన్మనః పవనముల్ సంచలింపకయుండు
గామాది శత్రువర్గమునశించు
స్ఫురదమానీత్వాది సుగుణముసతమ కూరు
ఘనగుణాతీత లక్షణము లొదవు
బొలుపారు వైరాగ్య బోధపరతులు సం
పూర్ణంబులై మది బొదలు చుండు

తే॥ బరమ సుఖవార్ధి యుష్పాంగి పాటుచుండు
ముందుటవసించు మోహించి మోక్షలక్ష్మి
సంశయములేక దృఢముగా సంతతంబు
సర్వమును బ్రహ్మమని చూచాశాంతినిధికి

ప్రపంచము బ్రహ్మముకంటే భిన్నమని తలంచుటకు అజ్ఞానమే కారణము. మట్టిని విడిచి కుండలు, బంగారమును విడిచి అభరణములు వేరుగానట్లు బ్రహ్మముకన్న ప్రపంచము వేరుగాలేదు. రజ్జువునందు సర్ప భ్రాంతి అప్రవచనములచే వైదొలుగగా రజ్జువురజ్జువుగా కన్నడునటుల సవ్యాకీజ్ఞాన బ్రహ్మదృష్టితో నుండు మహాత్ముని సర్వసంకల్పములు సమసిపోయినందున యోగరూఢస్థితి సిద్ధించినది. అట్టి మహాత్ముని శరీరం నిశ్చలముగా నుండును మరియు అట్టి మహాత్ముని జ్ఞానకర్మేంద్రియములు సైతము తమతమ వ్యాపారములమీది నిశ్చలముగా నుండును. ఆ బ్రహ్మవేత్తకు కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మదమత్సరములైన అంతఃశత్రువులు నశింతురు అహంకారమనునదిలేక వైరాగ్యపు ఉపరతులు అధిగమించియుండును. అందువలన బ్రహ్మభావమున ఏ విఘ్నములు లేక పరిపూర్ణమైయుండి బ్రహ్మానంద సాగరమున నోలరాడుచుండును. అట్టివారి ముందు మోక్షలక్ష్మి ముక్తికాంత మోహించి ముందుట నిలుచును అని దెల్పబడియున్నది.

అధిష్ఠాన వస్తువును గుర్తెరింగిన ఆరోపిత వస్తువులు మిథ్యాభూతములై పోవునట్లు అఖండాకార బ్రహ్మదృష్టి గల్గిన మహాత్మునికి సర్వనామ రూపప్రపంచము జడసంఘాతమైన శరీరము. మానసాది ఇంద్రియములెల్ల మిథ్యాభూతమై పోవును. అట్టి స్థితియే యోగరూఢము అని చెప్పబడినది.

సంకల్పములులేని నిస్సంకల్ప స్థితియే యోగారూఢస్థితి. సంకల్పములు వికల్పములు అంతఃకరణ ధర్మములేగాని ఆత్మధర్మములుగావు. ఆత్మ అచలం, స్వప్రకాశం సర్వసాక్షి సర్వద్రష్టిగాన ఆత్మారాముడైన యోగారూఢుని ఇవన్నియు స్పృశింపజాలవు.

ఆత్మ సర్వప్రాణులయందు పాలలో నేతివలెను, నువ్వులలో నూనె వలెను, సమిధిలయందు అగ్నివలె సర్వప్రాణులలో సర్వత్రావుంది. అట్టి ఆత్మను పొందుటకు అందరికీ హక్కువుంది. అట్టి ఆత్మజ్ఞానం పొందుట ప్రతి మానవుని కర్తవ్యమైయున్నది. అసలు ఆత్మజ్ఞాన నిమిత్తమయ్యే జన్మపొందబడియున్నది. అట్టి ఆత్మజ్ఞానమునకు అర్హుమగు జన్మను సదుపయోగపరుచు కొన్నవాడే ధన్యుడు. అట్టివాడే పురుషులలో పుణ్యపురుషుడు.

మానవుని తారకంగాని మారకంగాని తనపైననే ఆధారపడివుంది. పరులెవ్వరో తన్ను ఉద్ధరించగలరని దేబరించుకొని యుండుట పాడిగాదు. తన వుద్ధారకం, వున్నతి, తనపైననే ఆధారపడివుంది. శాస్త్రములు, గురువులు, మార్గం చూపగలవారెగాని ఆ మార్గమున పయనించి గమ్యం చేరవలసింది తానే.

**శ్లో॥ ఉద్ధరేదాత్మనా త్మానం, నాత్మానమవసాదయేత్
అత్తైవ హ్యేశ్యత్మనో బంధుః అత్తైవదిపురాత్మనః**

పరంతపా పరాకులేక విను, తన్నుతానుద్ధరించు కొనవలెను. తన్నుతాను అధోగతిపాలు చేసుకొనరాదు. తనకుతానే బంధువు తనకు తానే శత్రువు. తన మంచిచెడ్డలకు తానే కారకుడు.

బైట తనకెవరో బంధువులున్నారొకనుట సుతరాం పొరపాటు. తన అదుపు దప్పిన మనస్సే శత్రువు. “మార్గంబుదప్పి వర్తించు చిత్తంబు కంటే వైరులెవ్వరు చిత్తంబు వైరిగాక, చిత్తమును నీకు వశము జేయువయ్య” అని భాగవతం బయట శత్రువులకంటె అంతఃశత్రువులైన సంస్కారములేని మనస్సు గొప్ప శత్రువు. దీని శత్రుత్వము జన్మజన్మలను నాశనం చేయును.

శుద్ధం చేసిన పాదరసం సర్వరోగ నివారకమైనట్లు తపచే శుద్ధీకరించబడిన మనసు, సర్వాసర్థములను తొలగించి స్వర్గసుఖాలనేగాక ముక్తిని గూడా గల్గించును. తనకు వశమర్తిగాని దుష్టమనస్సు సర్వాసర్థకారిణియై జీవుని నరకమున బడవైచును.

అన్నిటికీ మనస్సే కారణం, బంధ మోక్షములకు ఈ మనస్సే కారణం. తనచే నిగ్రహింపబడిన మనస్సు బంధువుకంటే నెక్కువగానుపకరించగలదు. “మనన శీలమే మానవత్వం. పవిత్రతతో సాధించరాని పనులేలేవు. మనః పవిత్రతవలననే బృహస్పతి దేవతలకు గురువయ్యాడు. మనఃపవిత్రవల్లనే సావిత్రి నరకాన్ని పైతం స్వర్గలోకంగా మార్చింది. మనః పవిత్రతవలననే అనసూయ త్రిమూర్తులైన లోకపాలకులను పసిబిడ్డలు

జేయగలిగింది. మనః పవిత్రతవలననే సుమతి సూర్యోదయాన్ని సైతం అపగలిగింది. మనః పవిత్రతవలననే భూజాత జానకిదేవి అగ్నిగుండమున ప్రవేశించి తిరిగిరాగలిగినది. మనోపవిత్రతవలననే ధర్మరాజు శరీరముతోనే స్వర్గలోకం పోగలిగాడు. మనః పవిత్రతకు సాటిరాగల శక్తి త్రిభువనములందులేదు. “ఇంద్రియాణాం మనశ్చాస్మి” అని భగవానుడే చెప్పుడం జరిగింది. ఇంద్రిములలో అలాంటి మనస్సు విషయాస్పక్త ప్రభావముతో జీవునికి మారకమైపోయింది.

మానవ జీవితపు మనుగడ అంతయు ఈ మనస్సుపైనే ఆధారపడియున్నది. ఎవరి మనస్సు నిగ్రహింపబడి తన వశపర్తియైయున్నదో అట్టివారి మనుస్య కామధేనువు వలె కల్పవృక్షమువలె చింతామణి వలె సర్వానందకరమై శాంతిని ప్రసాదించును.

ఎవరి మనస్సు నిగ్రహింపబడక విషయాదులలో ప్రవర్తించునో అట్టివారి మనస్సు అదుపు దప్పిన రథము ప్రక్కకు పోవునట్లు నరకమున బడవేయను. కావున మనోనిగ్రహముకంటే మించినది వేరొకటిలేదు.

శత్రుమిత్రులు బైట ఎక్కడోలేరు. మనలోనే వున్నారు. మనచే జయించబడిన మనస్సు బంధువుకంటే ఎక్కువగా ఉపకారం చేస్తుంది. మనచే నిగ్రహింపబడిన మనస్సు శత్రువుకంటే మహా అపకారం చేస్తుంది. కావున బైట శత్రువును జయించడం గొప్పకాదు లోన మనస్సును జయించుటే గొప్ప. మనోజయం గల వానికి ప్రపంచమే పాదాక్రాంతమౌతుంది. మనస్సుకు లోబడిన వానికి తోబుట్టువులు, కన్నబిడ్డలు కట్టకొన్న భార్యకూడా దూరమౌతారు.

మనస్సుకు అధిష్ఠాన దేవత చంద్రుడు. ఎవరి మనస్సు చంద్రునివలె చల్లగా శమం గల్గివుంటుందో అట్టివారు లోకమును సైతము జయించగలుగుతారు. ఎవని మనస్సు కామ క్రోధములతోకూడి ఉంటుందో అట్టివాని మనస్సు భస్మాసురునిలాగా కాలిన యినుములాగా తన్నే దహింపచేస్తుంది.

బ్రాలప్రహ్లాదుడు, బాలద్రువుడు మనస్సును భగవదర్పితం చేసి లోక పూజ్యులయ్యారు. ఎవరి మనస్సు బుద్ధికి వశపర్తియై ఆ బుద్ధి ఆత్మపరమై వుంటుందో అట్టివారే మహాత్ములు. ఎవరి మనస్సు ఇంద్రియముల వశమై, ఆ ఇంద్రియములు విషయాదులపైకి పరిగిడితే వాడే దురాత్ముడు పాపాత్ముడౌతాడు.

కావున అర్జునా, మనః ప్రభావమును గుర్తెరింగి మనసును జయించిన ఏ మహాత్ములైతే గలరో అట్టి వారు శీతోష్ణాదులకుగాని, మానావమానముకుగాని, సుఖదుఃఖములనుగాని కలతజెందక పరమాత్మయందు నిలిచి పరమానంద భరితులైయుందురు. ఇందుకు ప్రహ్లాదుని చరిత్రే మనకు నిదర్శనము. హరినామ స్మరణ మానమని తండ్రిపెట్టిన కష్టములన్నియు ప్రహ్లాదునియందు కఠినమైన శిలపై కొట్టడి కత్తి వేటులవలె

నిష్ప్రయోజనమయి పోయినాయి, రాక్షసులు ప్రహ్లాదుని కొండశిఖరములనుండి దొబ్బారు. సముద్రములయందు ముంచారు, అగ్నిచే దిహించారు. కత్తులచే నరికారు, పాములచే కరిపించారు. విషం ద్రావించారు. ఏనుగులచే త్రొక్కించారు కాని హరిపదాయత్తమైన ప్రహ్లాదుని చిత్తాన్ని అణుమాత్రం పైరవి ఏవీ కూడా నొప్పించ లేకపోయాయి.

పరమాత్మ యందు సమాయత్త చిత్తమైన మీరాబాయికి విషం ద్రావించారు. కాని విషము ఏమి చేయలేకపోయింది. “పరమాత్మ సమాహితః” బాహ్యప్రపంచమునుండి, మనస్సును మరలించి పరమాత్మయందుంచబడి ప్రశాంతినొందిన మనస్సును ఎట్టి ద్వందములు కూడా కంపింజేయజాలవు.

అయ్యా అర్జునా ! యోగారూఢుని గురించి వింటున్నావు. ఆ మహాత్ముని ఆత్మవైభవము మరికొంత వినుము.

“జ్ఞానవిజ్ఞానతృప్తాత్మా కూటస్థో విజితేంద్రియః
యుక్త ఇత్యుచ్యతేయోగీ సమలోష్ఠాత్మకాంచనః ॥

శాస్త్రీయ స్వానుభవ జ్ఞానములతో తనివి పొందినవాడు. మట్టి, రాయి, బంగారములయందు, సమభావముగలవాడును, నిర్వికారుడును, జితేంద్రియుడును, నగువాడె యోగారూఢుడని చెప్పబడును.

సామాన్య మానవులందరికి బాహ్యవిషయంలతో తృప్తిగల్గుతుంది. కాని యోగారూఢుని విషయమైతే జ్ఞానవిజ్ఞానములతో తృప్తిపొందుతాడు. వారికి విషయానందం విషంగా తోస్తుంది. జ్ఞానమనగా శాస్త్రమనగా శాస్త్రజ్ఞానం, విజ్ఞానమనగా! అనుభవజ్ఞానము, శాస్త్రజ్ఞానము ఎంతవున్నా అది అనుభవానికి రానవుడు అది భుక్తియే, నతుముక్తియే, అన్నట్లు అట్టి శాస్త్రజ్ఞానం పూర్ణఫలదాయకం కాలేదు. అణుభవ జ్ఞానం గల్గినపుడే శాస్త్రీయజ్ఞానానికి కూడా సార్థకత చేకూరగలదు. సద్గురువుల సన్నిధానములో మహావాక్యముల శ్రవణము చేయుటచే పరోక్ష జ్ఞానమును గల్గించును. అట్టి పరోక్ష జ్ఞానము గల్గినపుడు మాత్రమే ఆ జ్ఞానము ఆత్మతృప్తిని గల్గిస్తుంది. అనగా అధిష్ఠానమైన బ్రహ్మమును గుర్తించినపుడు, ఆరోపితమైన జగద్బ్రాంతి పూర్తిగా నశించుటచే అట్టివాడు పూర్ణానందమును పొందుచున్నాడు.

“కూటస్థో విజితేంద్రియః” కూటమనగా ఆత్మ, ఆత్మను దర్శించినాడు, ఆత్మ అయ్యే వున్నాడు. పాలలోపాలు, నీళ్లలో నీళ్లు, నూనెలో నూనే, సముద్ర జలంలో ఉప్పురాయి కలిసిపోయినట్లు, యోగారూఢుడు, “బ్రహ్మవిత్ బ్రహ్మైవ భవతి” బ్రహ్మను పొందినవాడు. బ్రహ్మమయై వున్నాడు. అట్టి బ్రహ్మమును పొందినవాని ఇంద్రియమును శత్రువులపై విజయభోరిని వ్రోగించాడు. అట్టి మహాత్ముని మననంను మరలలుగొల్పి

విషయాదులెవ్వియులేవు. “దృష్టంజ్ఞానమయం కృత్వాపశ్యేత్ బ్రహ్మమయం జగత్” అన్నట్లు అట్టి మహాత్ముని దృష్టి బ్రహ్మదృష్టిగాన, ఆయన దృష్టిలో ఇది రాయి గాని, ఇది బంగారు అనిగాని భేదములేదు. కంసాలివాని దృష్టిలో సర్వాభరణము అందు బంగారు దృష్టిగల్గియున్నట్లు, బ్రహ్మవేత్తయైన వాడు సర్వము బ్రహ్మమయంగానే దర్శించును. ఆ మహాత్ముని దృష్టిలో బ్రహ్మభిన్నమైన వస్తువు ఒకటిలేదు. “ హరిమయము విశ్వమంతయు, హరి విశ్వమయుండు సంశయము పనిలేదా, హరిమయుగాని ద్రవ్యము / పరమాణువులేదు పంశపావని వింటే.”

అన్నట్లు సర్వచరాచర విశ్వమంతయు విశ్వేశ్వరుని రూపమే అన్న దృష్టి గల్గినవాడే యోగారూఢుడని చెప్పబడును. అట్టి మహాత్ముని దృష్టిలో వీరు సుహృత్తులని, వీరు దుర్బులులని కాని భేద బుద్ధియుండదు. ఆయన దృష్టి బంగారం దృష్టియేగాని, ఆభరణముల దృష్టిగాదు. స్వప్నప్రపంచమున గనిపించిన శత్రుమిత్రులయందు జాగ్రత్త గల్గినవారికి మిత్రునివలన లాభంగాని, శత్రువుల వలన భయంగాని ఎలాలేవో జగదదిష్ఠాన పరబ్రహ్మమును పొందినవానికి ప్రపంచభావమువలె లెవ్వియునులేవు. వారు సర్వదా ఆత్మరాములైయుందురు.

శత్రుమిత్రుల భావన, మంచిచెడ్డల భావనను సుఖదుఃఖముల భావన, మానావమానముల భావన, ఇవన్నియు అంతఃకరణ ధర్మములుగాని, ఆత్మధర్మములుగావు. ఆత్మ నిష్క్రియము, నిర్గుణము, నిర్వికారముగాన, అంతఃకరణ ధర్మములైన గుణధర్మాలెవ్వియు గుణాతీత పరబ్రహ్మను పొందిన వారికిలేవు. వారెప్పుడూ నిర్వికార బ్రహ్మస్థితి గల్గియుందురు. “ చంపగావచ్చిన వారియందు, కాళియందు కరవాలమునందు తానచ్యుత భావముంచి ” అన్నట్లు జడ భరతునిలాగా రాగ భయమోహాదిలెవ్వియు లేక ఆత్మావలోకానాతత్పురులై యుందురు. పరుస వేదిని సోకిన యినుము బంగారమైనట్లు, బ్రహ్మస్థితి నొందిన మహాత్ములదృష్టిలో సర్వము బ్రహ్మమేగాని బ్రహ్మేతరమేదియు నుండదు.

అర్జునా ! యోగారూఢుని స్వభావ స్వరూప స్థితిని గురించి విన్నావుగదా! ఇట్టి స్థితిలభించుట లోకమున చాలా దుర్లభము. అట్టి స్థితి పొందుటకు సాధన సంపద పద్ధతి ప్రకారంలెవ్వియో చెప్పతాను విను.

ఏదేని ఒక వస్తువును పొందవలయుననిన ఆ వస్తుసంబంధమైన సాధన పద్ధతులు నాశ్రయించినగాని ధ్యేయవస్తువు పొందబడదు. ఇక్కడనుండి ధ్యేయవస్తువులైన ఆత్మ స్వరూపమును పొందుటకు, సాధకునికి కావలసిన సాధన ప్రక్రియను గురించి సముమారు ఇరవైమూడు శ్లోకములతో భగవానుడు చెపుతున్నాడు. పరాకులేక విను.

మనసు కుక్షిప్తము, మూఢము, విక్షిప్తము, ఏకాగ్రము, నిరుద్ధము అని ఐదు

భూమికలు గలవని పతంజలి యోగసూత్రములలో సూచించడమైనది. క్షిప్తము, మూఢము, విక్షిప్తము సామాన్య పామర జనాలకుండును. మిగిలిన ఏకాగ్రము, నిరుద్ధము అను ఈ రెండు పరమార్థ సాధకులకు మాత్రముండును.

ప్రతివారి మనస్సు ఏదో ఒకదాన్ని గురించి ధ్యానించుచునే యుండును. ఒకనికి కాంతాకనకాలపై ధ్యాస, మరొకనికి కీర్తిప్రతిష్ఠలపై ధ్యాస, మరొకనికి తిండితీర్థాలపై ధ్యాస, యిలాగే లౌకికులకు ఏదో ఒక చింత వుండనే వుంటుంది. ఇట్టి జడపదార్థాలపై చింత వుండనే ఉంటుంది. ఇట్టి జడపదార్థాలపై చింత మానవునికి శాంతిని, సద్గతిని గల్గించలేవు. జడపదార్థమైన జింకను చింతించి జడభరదుడు జింక అయి పుట్టాడు అని భాగవతం చెపుతూంది. గాన ప్రతివారికి పరమాత్మ ధ్యానమే పరమలక్ష్యంగా వుండాలి. అట్టి ఆత్మ ధ్యానం గురించి వినండి.

“యోగీయుంజీత సతతం, ఆత్మానం రహసి స్థితిః ।

ఏకాని యతచిత్తాత్మ, నిరాశీరపరి గ్రహః ॥

ఏకాంతమున నొంటరిగానుండి చిత్తేంద్రియములను వశపరచుకొని సంగ్రహ బుద్ధిలేనివాడై యోగి యోగాభ్యాసము గావించవలయును.

యోగాభ్యాసపరుడు ఏకాకిగా నుండవలయునని సూచించడమైనది. “ ఏకః తపస్య ద్విరధ్యాయా ” ధ్యానయోగపరుడు ఒకడుగా వుండాలి. చదువు కొనుటకు ఇద్దరుగా వుండవలయును. యోగాభ్యాసికి ప్రక్కన మనిషి వున్నట్లైతే, లేనిపోని మాటలవలన మనసుకు విక్షేపం కలుగుతుంది. ధ్యానయోగానికి ముఖ్యంగా మౌనము పాటించుట మంచిది. అధికంగా మాట్లాడేవారికి మనసు ధ్యానమున కుదరదు, మాటలతో మనసులో సంకల్పాలు ఎక్కువౌతాయి. వ్యవహారములలోకి కూడా జారిపోయే ప్రమాదముంది. గావున ధ్యానయోగపరుడు ఏకాకిగా నుండుట మంచిది.

శ్లో॥ ముహూర్తమపినీశేత, దేశేసోపద్రవేయతిః

ఉపద్రుతేతు మనసి, సమాధిర్నైవజాయతే॥

అని శ్రుతి. ఒక ముహూర్త సమయమైనను ఉపద్రవముగల స్థలములో యోగి నివసించకూడదు. బాధగల స్థలములలో నుండిన సమాధి సిద్ధింపదు. నిరుపద్రవమైన ప్రదేశమే ఏకాంతమని తెలియవలెను.

శ్లో॥ ఉద్యానాని వివిక్తాని, బిల్వమూలం తటం, గిరేః

దేవతాయతనం కూలం, సముద్రస్య నిజంగృహం ॥

ఉద్యాన వనములు, మారేడుచెట్లు, గిరితటము, (పర్వతాంతము), దేవాలయము, సముద్రతీరము పవిత్రమగు ఈ ప్రదేశములు యతియైన యోగికి ప్రశస్తములు. గృహస్థులైన

వారికి తన పవిత్రమైన నివాస స్థానము యోగమునకు వివిక్త ఏకాంత స్థలమగును.

ముఖ్యముగా మనసుకు ఎచట ప్రశాంతత, ఆహ్లాదము లభించునో అదియే యోగమునకు యోగ్యమైన స్థానముగా భావించవలయును.

ఏకాకిగానూ, ఏకాంత ప్రదేశములోనే వుండవలెను. ఎందుకనగా జనసమర్థమైన ప్రదేశములలో శబ్దములు మిక్కుటముగా నుండి మనసుకు చలనం కల్గిస్తాయి. కావుననే పూర్వకాలం మునులు ఏకాంతమైన నిర్జరాజ్యములలో నుండి తపస్సు చేసుకొన్నట్లు మనకు పురాణాలు దెల్పుచున్నాయి.

ఏకాంతంలో ఏకాకియున్నా “నిరాశీః” అనగా నిరాశాపరుడై యుండవలయును. జీవునికి ఆశ పూహాశం. ఈ ఆశాపాశమునకు దగుల్మోనినవాడు సంసారమునుండి బ్రైటపడలేడు. ఆశాపాశమునకు బద్ధుడైన వాడు, ధ్యానయోగమునకు అయోగ్యుడు. వానిమనసు విక్షేపముతో కూడి పాదరసమువలె, విషయాదులందు పరిభ్రమించిచుండును. కావున యోగి నిరాశాపరుడుగా నుండవలయును. “అనన్యాశ్చింతయం తోమాం యోగక్షేమ వహామ్యహం” అని భగవానుడు అట్టివారికి అభయమిచ్చివున్నాడు. అన్యలేని చిత్తంతో భగవద్ధ్యానపరుడైన వానికి రోజుకు కావలసిన ఆహారం ఏదో విధంగా సమకూర్చగలడు. ఆ ఆహార చింతలేక నిశ్చలచిత్తముతో భగవానునిపై భారమువేసి యోగమభ్యసించవలయును. “విశ్వానం ఫలదాయకం” అన్నట్లు భగవానునిపై విశ్వాసముండవలయునేగాని తనకు కావలసిన ఆహారం గురించి చింతించాల్సిన పనిలేదు. ఇది నా అనుభవం.

1962వ సం॥లో కావచ్చు. నెల్లూరు జిల్లా కోవూరు తాలూకా సింగపేట అనే గ్రామములో శ్రీరామకృష్ణాశ్రమం అనే ఒక చిన్న ఆశ్రమంగలదు. ఆశ్రమానికి యజమాని శ్రీ జయరామిరెడ్డిగారని ఒక భక్తుడుండేవారు. నేను దేశాటన చేస్తూ ఆశ్రమం చేరుకొన్నాను. అక్కడ ఆశ్రమమునందు అగ్రామ వాసులైన సీతయ్యగారు, వెంకయ్యగారు, వెంకయ్యగారు అనే ముగ్గురు మంచి వైరాగ్యోపేతులు. నైస్థిక బ్రహ్మచర్యంగల సాధకులు. సాధన చేస్తుండేవారు. నేను రెండు రోజులు ఆ స్థలంలోనే వుండిపోయాను. తీవ్రతరమైన యోగాభ్యాస సాధనకు నామనస్సు అకర్షింపబడి అక్కడే వుండి పోదామనుకొన్నాను. అయితే ఆహార సమస్యగురించి కాస్తమనస్సు ఆలోచనలో పడింది. ఆరోజు సాయంత్రం ఆశ్రమ యజమాని శ్రీ జయరామిరెడ్డిగారు వచ్చి నావిషయం విచారించాడు. ఆ ముగ్గురి సాధకులతో, అటు తరువాత నన్ను పిలిపించి ఏమి అబ్బాయి ఇక్కడ వుండి సాధన చేయాలనుకొన్నావా? అని ప్రశ్నించాడు. అవునని తలి వూపాను. అందుకు ఆయన ఇక్కడ మీకు తెలిసినవారెవరైనా వున్నారా అని అడిగాడు. లేరని సమాధానమిచ్చాను. అయితే భిక్ష వేలాగనీకు, ఈ సాధకులు ఈ వూరుగాన వారి తల్లిదండ్రులు సమకూర్చుచున్నారు. మరి నీవిషయమెలాగని ప్రశ్నించాడు. అందుకు నేను గ్రామంలోకి భిక్షకు వెదుతానన్నాను. అలాగైతే ఫరవాలేదని వెళ్లిపోయారు. ఆ రాత్రికి నేను భిక్షకు వెళ్ళాలని భావించాను. వచ్చిన రెండు రోజులు ఎవరో పుణ్యాత్ములు

తెచ్చిపెట్టారు. స్థిరంగావుంటే ఎవరు పెడుతారు అని బిక్షకు వెళ్లుటకు సిద్ధపడ్డాను. ఈలోగా ఆ గ్రామ భక్తుడు మలయాద్రి అనే ఆయనగారు వచ్చి అబ్బాయి నీవు వూరిలోకి బిక్షకు పోవనిలేదు. రెడ్డిగారు స్వయంపాకం పంపినారు. రోజూ మీరిక్కడే వంట చేసుకొని ధ్యానం చేసుకొనవచ్చునని చెప్పి బియ్యము, పాత్ర, కావలసిన పప్పు, ఉప్పు ఇచ్చి వెళ్లాడు. తదాదిగా దాదాపు తొమ్మిది మాసాలు అక్కడే సాధకులతో కలసి వంటచేసుకొని తింటూ, తోటపని చూచుకుంటూ సాధన చేశాము.

రోజూ రాత్రి రెండుగంటలకు లేవడం, నల్లరు సాధకులం కలసి వూరి బైటికి ఒక కిలోమీటరు దూరంలోగల చేదబావికి వెళ్లి స్నానం చేసి, బట్టలు పిండుకొని త్రాగటానికి నీరు తీసుకొని ఆశ్రమమునకు వచ్చి మూడు గంటలకు హరేరామ హరేరామ రామరామ హరేహరే అనే నామసంకీర్తనం, సుప్రభాతం, గురుస్తోత్రం చేసుకొని తరువాత కుటీరములలోకి వెళ్లి నాలుగు గంటల నుండి ఉదయం 7 గంటల వరకు సాధనచేసి తదనంతరం ఆశ్రమ పనులు వంటగావించుకొని మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు భోజనం చేసి, ఒక గంట గ్రంథపఠనం, ఒక గంట విశ్రాంతి తీసుకొని మళ్ళీ మధ్యాహ్నం మూడు గంటల నుండి సాధన మొదలు పెట్టి సాయంత్రం 6 గంటలకు లేచి ఆశ్రమములో పూజ, భజన కార్యక్రమం చూచుకొని రాత్రి 8 నుండి 11 గంటల వరకు ధ్యానం చేసుకొనేవారు. రాత్రి రెండు గంటలకు నిద్రలేచి స్నానానికి వెళ్లేవారం. రాత్రి సమయంలో రోజుకు 3 గంటలకు మాత్రమే నిద్ర, భోజనం రోజుకు ఒక పూట మాత్రమే.

ఆ రోజులలో ఆకు మూకుడు, ముంత, ధ్యానానికి ఒక గోనెనంచి, ఒక చిన్న తాటియాకుల చాప, రెండు అంగవస్త్రాలు, రెండు కౌపీనములు తప్ప మరేవి మాకు వుండేవికావు. మేము నిద్రకూడా రాత్రి మూడు గంటలు కూర్చునియో నిద్ర పోయేవారము. ఎవరూ కూడా పడుకునేవారం కాము. మేము ధ్యానానికి ఏర్పాటుచేసుకొన్న రెండున్నర అడుగుల చదరం, అరుగు ముక్కాలు అడుగు ఎత్తుగలిగినదాన్ని ఎవరకి వారే తయారుచేసుకొని యుండేవారం. ఇక అహార విషయం అన్నము, అన్నమునుండి వచ్చిన గంజితప్ప మరేకూరలు వుండేవికావు. అయితే ఒక్కొక్కరోజు మేము తోటలో పండించిన కాయకూరలు చిన్న చిన్న ముక్కలుగాజేసి, వుడికించి కొంచెం ఉప్పు ఆ ముక్కలపై చల్లి, గంజి అన్నమునకు తోడుచేసి తినేవారం. ఇక బైట ప్రపంచం ఏలాగుందో తెలిసేదిగాదు. మా ఆశ్రమం చుట్టూ పెద్ద ఎత్తైన తాటాకులలదడి. గాన బైట ప్రపంచము ఎలావుందో, ఏమి జరుగుతుందో మాకు తెలిసేదిగాదు.

ఏదైనా పండుగ వచ్చాలివస్తే రెడ్డిగారి భార్య పిండివంటలు అవి, ఇవి చేసుకొనివచ్చి మహాభక్తితో మాకు యిచ్చి తినమని బ్రతిమాలేది. కాని మేము తినుటకుగాని తీసుకోవడం చేసేవారంకాము. అమ్మగారు ఎంతో బ్రతిమాలి బాధపడేది. కాని మేము మాత్రం స్వీకరించేవారం కాదు. కారణమేమంటే ఒకతూరి రుచిగల పదార్థాలు జిహ్వకు

రుచి చూపిస్తే ఇక మా గంజిఅన్నం మాకు రుచించదని భయం, మరియు సాధక స్థితిలో ఈ అలవాట్లు మంచిదికాదని మా అభిప్రాయం. కొందరు గ్రామంలోనివారే రుచిగల పదార్థాలు భజన దగ్గరకు ప్రసాదాలుగా తెచ్చిపెట్టేవారు. కాని మేము మాత్రం స్వీకరించేవారంకాదు. కాకపోతే దేవుని దగ్గర వుంచిన కొబ్బరిముక్కలు యిస్తే మాత్రం తీసుకొనుచుంటామి.

అలాగా ఆ కాలంలో మా సాధన ఆనందంగా జరిగింది. ఆ రోజులలో వున్న మనశ్శాంతి, దేహారోగ్యం ఇప్పుడులేదు. ఇప్పుడేగాదు ఇంకెప్పుడూ ఉండదేమో అనిపించును. నిజానికి చెప్పాలంటే ఆ రోజులలో మేము చేసిన సాధన ఇప్పుడు ఏ ఆశ్రమాలలో లేదేమో అనిపిస్తుంది. ఆ నియమాలు, ఆ సాధన ఆరోజులు ఇప్పటికీ నాకు బాగా జ్ఞాపకము వచ్చినపుడు ఆ రోజులే మంచిగా జరిగిపోయాయనిపిస్తుంది.

మేము సాధన కాలమంతయు నిశబ్దము, మౌనము ఎక్కువగా పాటించేవారము. నల్లరముకూడా నిశబ్దము, మౌనము ఎక్కువగా పాటించేవారము. అవసరమైతే మాటలు చాలా చిన్నవిగా, వినయంగా ఒకరికొకరము మాట్లాడుకొనువారము. ఎక్కువంటే రోజుకు పదిమాటలు కూడా మామధ్య జరిగేవికావు. చాలామటుకు కన్నులతోనే మా భాష అంతాజరిగేది. ఆశ్రమము లోపలికి పరులెవ్వరిని రానిచ్చేవారముకాము. సమయం ప్రకారం తెల్లవారుఝామున, రాత్రి 7 గంటలకు భజన సమయములో మాత్రం గ్రామములోని భక్తులు వచ్చిపోయేవారు. అంతే మధ్యకాలంలో ప్రక్కగ్రామాలనుండి మమ్ములను చూడవలెనని వచ్చేవారు. కాని మేము కనిపించేవారంకాము. గేటు తీసేదిలేదు. ఒకప్పుడు బాపట్ల శ్రీరామకృష్ణాశ్రమం శ్రీశ్రీశ్రీ అనుభవానంద స్వాములవారు ఆ గ్రామానికి వచ్చినపుడు మా సాధన పద్ధతులను, మావైరాగ్యానికి ఆశ్చర్యపడిపోయారు. తాను రచించిన సాధనా రహస్యములు అనే గ్రంథాన్ని మాకు ఇచ్చి ఇంకాకొన్ని సాధన ప్రక్రియలను చెప్పివెళ్ళారు. ఇదంతా ఎందుకు చెప్పినంటే నిజమైన సాధకులకు మా సాధన ఆదర్శప్రాయం కాగలదనే విశ్వాసంతో నా స్వీయచరిత్ర కొద్దిగా చెప్పడం జరిగింది. ప్రస్తుతం విషయానికి వద్దాం.

కావున సాధకులు అహార విహార విషయములలో పిరికితనం గల్గియుండరాదు. గట్టి నమ్మకం, అత్యవిశ్వాసం గల్గి సాధనకు ఉపక్రమించవలెను. యోగసాధనకు అపరిగ్రహం చాలా మఖ్యం. అపరిగ్రహ ప్రభావంతో సాధకుని మనస్సు ఊర్ధ్వగామిగావటం మంచి ధైర్యం గల్గుతుంది. సాధన స్థితిలో ఏమాత్రం పరిగ్రహానికి చేతులు చాచరాదు. అలా చాచాడా వాని సాధన అంతటితో అంతమైనట్లే. అపరిగ్రహ ప్రభావం చాలా గొప్పది. సాధన త్వరలో సిద్ధి పొందుతుంది. పరిగ్రహంతో పుణ్యక్షయం చిత్త చాంచల్యము ఇత్యాది దోషాలు కలిగి సాధకుడు పతనావస్థకు లాగబడుతాడు.

సాధకులు వైరాగ్యమే మహాభాగ్యముగా భావించాలి. వైరాగ్యానికి మించిన సుఖం సాధకులకు మరొకటిలేదు. ఏకాంతానికి మించిన ఆనందం మరొకటిలేదు. తీవ్రమోక్షాపేక్షగల వాడు ఈక్రింది సాధనచలంభించాలి.

శ్లో॥ ఏకాంతవాసో లఘుభోజనాదిః
 మౌనం నిరాశా కరణావరోధః
 మునేరసోస్థం యమనం షడేతే
 చిత్త ప్రసాదం జనయంతి శీఘ్రం॥

ఏకాంతవాసము, మితభోజనము, మౌనము, అశలేకుండుట, ఇంద్రియముల నిగ్రహించుట, ప్రాణాయామము. ఇవి ఆరును మునియగు వానికి వేగమే మనోవైర్మల్యమును గల్గించును. ఈ ఆరు నియమములు గల యోగికి యోగవిఘ్నములు గలుగనేరవు.

ఎందుకనగా ! ఏకాంత వాసముతో సంగదోషమును, మితహిత భోజనంతో ఆరోగ్యము, ప్రసన్నతయు, మౌనమువలన మనసు సంయమమును, నిరాశవలన సంతోషమును, ఇంద్రియ నిగ్రహముచేత అత్యబలమును, ప్రాణాయామమువలన స్థూల సూక్ష్మశరీరములయొక్క పాపరాశిని నడంచి శీఘ్రముగా సమాధిని పొందుచున్నాడు.

సాధకులకు అవసరానికి మించిన వస్తుసామాగ్రి సేకరణ యోగవిఘ్నమును గల్గించును.

సద్గురు మళయాల స్వాములవారు బ్రహ్మచారియై దేశాటన చేయుచున్నప్పుడు ఒక భక్తుడు స్వాములవారికి కమండలము ఒకటి దానం చేశాడు. స్వాముల వారుదాన్ని స్వీకరించారు. అది మొదలు స్వాములవారి మనస్సు ధ్యానమున నిల్వకుండా ఆ ఇత్తడి కమండలంపైననే మనసు పడింది. ధ్యానము చేయుచున్నప్పుడల్లా కమండలము ఎవరైనా ఎత్తుకుపోదురేమోనని మధ్యమధ్య కన్నులు దెరచి చూడడం ప్రారంభించాడు. ఆ మహాత్ముడు ధ్యానవిఘ్నమునకు ఈ కమండలమే కారణమని గ్రహించి వెంటనే దాన్ని మరొకరికి దానం చేశాడు. అప్పటినుండి యథావిధిగానే ధ్యానం చక్కగా కుదిరింది. కావున సాధకులకు అంగవస్త్రము, కౌపీనము, ముంత, ఒక బొంత తప్ప ఇంతకుమించి వస్తువులుండరాదు. అట్టి వారు ఏ భయములేక నిర్భయంగా సాధన చేసుకొనగలరు.

సాధక స్థితిలో ప్రాణాయామము కూడా ధ్యాన సమాధులకు మహోపకారియగును. సద్గురుదేవుని సన్నిధిలో చక్కగా ఈ ప్రాణాయామమును అభ్యసించి గ్రహించి చేయవలయును. లేకున్న ప్రాణవాయువు అన్ని నాడులయుండు ప్రవేశించి అనారోగ్యం గల్గించును. మొదట రేచకపూరకములు చ్చక్తికములు మాత్రమే అభ్యసించి శ్వాసనాళములు శుద్ధి పొందిన తరువాత లఘు ప్రాణాయామము తరువాత దీర్ఘప్రాణాయామము, తరువాత కుంభకము, (బహిర్ముఖ, అంతర్ముఖనూ భకము) మెల్లమెల్లగా సాధించవలెను. గ్రంథములు చదివి మాత్రము ప్రాణాయామము చేయకూడదు. అందువలన ప్రమాదము జరిగి రోగభాధలకు గురికావలసిన అవకాశమేర్పడును. కాన సాధకులు బాగా గురుసన్నిధిలో అభ్యసించి యుండవలెను.

ప్రాణాయామము చేత శరీరకాంతి, కోమలకంఠ స్వరము, ముఖమున బ్రహ్మవర్చస్సు, శ్వాసనియంత్రణ, స్థూలసూక్ష్మ శరీరముల పాపక్షయము మొదలగు లాభములెన్నియో గల్గును. కాన యోగాభ్యాసికి తప్పక ప్రాణాయామం అవసరం అని శ్రుతి దెల్పుచున్నది.

“ యథాపర్వత ధాతునాం, దహ్వనేధమతామలాః
తథేంద్రియకృతాదోషా, దహ్వనే ప్రాణనిగ్రహత్”

పాషాణాది విషధాతువులెల్లు అగ్నితప్తములై పుటముచే పరిశుద్ధములగు చున్నవో అవిష్కరమున ప్రాణసంయమాగ్నిచే సమస్త విషదోషములు దగ్ధములగు చున్నవి మరియు

శ్లో॥ యఃప్రాణపవన స్సృష్ట శ్చిత్త, స్సృష్ట ఏవహి।

ప్రాణస్సృష్టక్షయేయత్నః కర్తవ్యోధీమతో ఛక్రైః ॥

ప్రాణవాయువు కదలిన చిత్తము చలించును. కావున ప్రాణచలనము నాపుటకు బుద్ధిమంతుడు మిగులప్రయత్నము చేయవలయును.

కాబట్టి మనఃప్రాణవాయువుల స్పృశనము గూడా నుండుటవలన ప్రాణనిగ్రహముచే మనస్సు నిగ్రహింపబడుచున్నది. ప్రాణక్షయమనగా ప్రాణవాయువు. అనగా ! స్వాసతగ్గియుండుట అని గ్రహించవలెను. పర్వతము నెక్కువానికి గల్లు శ్వాసాధిక్యత కూర్చున్న వానికి కలుగదు. అలాగున ప్రాణాయామ సామర్థ్యము గలవానికి శ్వాసస్వల్పముగా ప్రవర్ధిల్లును. కావున ప్రాణాయామముచేత ప్రాణనిరోధము గలుగగా, చిత్తము సకల దోషరహితమై ఏకాగ్రత పొందును.

“రహస్యీతః” అని చెప్పుటచేత సాధనాపరుడు, తన సాధన గుప్తంగా ఉండవలెనుగాని, అట్టహాసంగా, బాహాటంగా చేయరాదు. బయటపడిన విత్తనాలు పక్షులపాలైపోతాయి. గుప్తంగా నేలలో పడిన విత్తనములో మొలకెత్తి చెట్టుకాగల్గుతుంది. గోప్యముగా పామర జనాలకు దూరంగానే యోగి యోగాభ్యాసము గావించవలయును. పామర జనాలమధ్య సాధన జేయుటకంటే అడవిలో వన్యమృగముల మధ్య సపస్సు చేయుట శ్రేయోదాయకము. పామర జనాల సంసర్గంతో సాధకుడు అనేకమైన ఉపద్రవాలను ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది. కావుననే సద్గురు మళయాల స్వాములవారు నిర్జరారణ్య ప్రదేశమున తిరుమల తుంబుర తీర్థములో ఎకాకిగా ఆ కొండ ప్రాంతములో వన్యమృగాల కాటపట్టయిన ప్రాంతంలో ద్వాదశవత్సరములు తపస్సు చేసి సిద్ధి పొందారు. రమణ మహర్షులవారు అరుణాచలము కొండ గుహలో తపస్సుచేసి సిద్ధిని పొందారు. ఇలాగ సిద్ధపురుషులంతా నిర్జరారణ్య ప్రాంతములందే ఎక్కువగా సాధన గావించి సిద్ధిని పొందారు.

మరియు యోగి “యతచిత్తాత్మడు” అనగా! దేహమును చిత్తమును తన స్వాధీనములో వుంచుకోవలె. చపల చిత్తం ధ్యానానికి నోచుకోలేదు. చిత్త స్వాధీనం అయినపుడే ధ్యానం చక్కగా కుదురుతుంది. పూర్వవాసనలను ప్రాణాయామ ప్రభావముతో పోనడంచి చిత్తం స్వాధీనం గావించుకోవలెను. దేహాన్ని కూడ నియమించాలి. సాధనలో కూర్చున్నది మొదలు దేహాన్ని అటు ఇటు వూపటం గాని, క్రింది మీదికి ఎగనీల్గడం గాని చేయరాదు. దేహం నిశ్చలంగా వున్నప్పుడే ధ్యానం కుదురుతుంది.

పూర్వకాలంలో చూచుకొనే అద్దాలు లేవు. అప్పటివారు ఒక పాత్రలో నీరుపోసి ఆనీటిలో ముఖాన్ని చూచుకొని ముఖాలంకారం చేసుకొనేవారు. పాత్ర కదిలితే పాత్రలోనీరు చలిస్తాయి. నీరు చలిస్తే తన ముఖ ప్రతిబింబం చక్కగా గోచరించదు. అలాగే సాధకుడు ఘటం లాంటి ఈ దేహాన్ని కదలకుండా నిశ్చలంగా నుంచుకోవాలి అప్పుడే జలం లాంటి చిత్తము నిర్మలమై తన అత్యున్నతస్థాయిని చక్కగా ధ్యానించగలుగుతాడు. (స్వరూపస్థితిలో నిల్వగలుగుతాడు) దేహ నిశ్చలతకు ఆసనము ప్రధానముగా జెప్పబడింది. ఆసనసిద్ధి గల్గిన వారికి దేహం నిశ్చలమైపోతుంది. ఆసన సిద్ధి లేనిదే సాధన సాగదు, “సతతం ఆత్మానంద్యం జీత” యోగి అయినవాడు నిరంతరము చిత్తమును ప్రత్యేకాత్మ యందే సంలగ్నము చేయాలి. పూర్వ వాసనా బలముతో చిత్తము బహిర్ముఖమైనపుడు పురుషప్రయత్నముతో మళ్ళీ దాన్ని అంతర్ముఖం చేస్తూ వుండాలి. వినుగుతనం, సోమరితనానికి బద్ధకానికి అవకాశమివ్వక సాధన సాగించాలి. “సతుదీర్ఘకాల నైరంతరీ సత్కారసివితో ధృవభూమిః అనిపతంజలి యోగసూత్రం, సాధన సత్కారముతో శ్రద్ధతో, విడవకుండా దీర్ఘకాలం చేయవలయును, సాధనకు కాలపరిమితి లేదు. గమ్యం చేరు వరకు ప్రయాణం సాగించినట్లు సిద్ధి పర్యంతం సాధన చేయవలయును. యోగి ఈ విధంగా తన మనస్సును పరమాత్మయందు నియమించాలి. మనస్సులోగల విజాతీయ ప్రత్యయ సంకల్ప ప్రవాహాలు తొలగి, సజాతీయ ప్రవాహం కలుగు వరకు సాధనాభ్యాసం చేయుచుండవలయును.

అలా ధ్యానానికుప్రకమించవలసిన ఆసన విషయమై భగవానుడు వివరిస్తూన్నాడు.

శ్లో || శుచోదేశే ప్రతిష్ఠాప్య, స్థిరమాసన మాత్మనః,
నాత్యుచ్ఛితం నాతినీచం, చైలాజినకుశోత్తర||

శ్లో || తత్రైకాగ్రం మనఃకృత్వా, యత చిత్తేంద్రియక్రియః,
ఉపవిశ్యా సనేయుంజ్యాత్, యోగమాత్మ విశుద్ధయే||

సాధకుడు సాధన నిమిత్తమై పవిత్రదేశమును నెన్నుకొనవలెను. ఆ స్థలమునందు మిగులనెత్తును మిగుల పల్లమును గాకుండా సమస్థలమందు చాపయుదా... తెల్లటి

వస్త్రమును వేసుకొని దానిపై తనకిష్టమొచ్చిన ఆసనము వైచుకొని కూర్చొని, మనస్సును ఏకాగ్రముచేసి, ఇంద్రియవృత్తులను అరికట్టి చిత్తశుద్ధి నిమిత్తము యోగి సాధన సాగించవలెను. ఇదే విషయమును సీతారామాంజనేయ సంవాదమున దెల్పినది చూడుడు.

సీ॥ వితతమై విమలమై సుఖమై

పొ సంగు వివక్త దేశంబు 'నందు'

సమభూమియందు నిశ్చలముగా

మిఱ్ఱుపల్లములుగాకుండ బేలవముగాగ

బూని పద్మాసనాసీనుడై యామీద

గాయమధ్యమమును గళముశిరము

తే॥ జక్కుగాని క్విద్యక్కులు ముక్కిచక్కి

జిక్కిదక్కించితక్కి నదిక్కు గనక

మిక్కిలి దశేంద్రియంబుల స్రుక్కుజేసి

ఫలితముగ యోగమభ్యసినంపంగవలయు,

అని సీతాదేవి అంజనేయునికి యోగప్రక్రియను గురించి విపులముగా బోధించినది, యోగాభ్యాసమునకు స్థలము తగినదిగానుండవలయును. ఆ స్థలము నందు దుర్గంధ ద్రవ్యములే వియునుండరాదు. ధ్యానమునకు భంగము గల్గించు దోమలు, ఈగలు, ఇత్యాది ప్రాణులుండరాదు. జన సంచారము లేనిదిగా ప్రకృతి సౌందర్యము గల్గియుండవలయును మరియు ఆ స్థలము హెచ్చుతగ్గులు లేక సమముగానుండవలెను. అట్టి స్థలము సాధకుడు ఎన్నుకొని అచట మొదట దర్శాసనము, దాని పై కృష్ణా జినముదానిపైన తెల్లటి వస్త్రమును వేసుకొని అటునిటు కదలకుండ అమర్చుకొని, దానిపై సిద్ధాసనముగాని, సింహాసనముగాని, లేదా సుఖాసనముగాని వేసి కూర్చుని, నడుము, కంఠము, తలను, అటునిటువంచక నిలువుగా శరీరమును సమస్థాయిలో నిల్పిచూపును, నాసికాగ్రము నందే నుంచి జ్ఞానేంద్రియ, కర్మేంద్రియములనన్నిటిని విషయములపై బారనీక గురుకీటునందే మనసునేకాగ్రముగా చేసి యోగమభ్యసించవలయును.

సాధకుడు సాధన చేయు స్థలము పవిత్రంగా మండవలయును. వనాంతరములందు కొన్ని స్థలములు సహజంగానే పవిత్రంగానుండును. అట్టి స్థలము సాధకుడు ఎన్నుకొనుటమంచిది. “శుచోదేశే” అని చెప్పుటచేత స్థలశుద్ధియేగాక, దేహశుద్ధి మానసికశుద్ధి కౌపీనశుద్ధి, అహారశుద్ధి వీటన్నిటిని గ్రహించవలయును. మానసిక శుద్ధికి భగవాన్సామస్తరణ కౌపీన శుద్ధికి ప్రాణాయామము ముఖ్యముగా నుండవలయును. దేహశుద్ధికి, స్నాన, యోగాసనములు ముఖ్యాంగములుగా భావించాలి. దేహము చక్కగా అరోగ్యంగా వున్నపుడే యోగియోగాభ్యాసము చక్కగా చేయగల్గును.

రోజు ఉదయం లేస్తూముందు కాలకృత్యములు దీర్చుకొని 30 నిమిషములైనా యోగాసనములువేయుట చాలామంచిది. యోగాభ్యాసములు దేహమును వజ్రకఠినముగా గావించును. దేహసంబంధమైన సకల రోగములను, దునుమాడి దేహమునకుమంచి ఆరోగ్యమును తేజస్సును, మనసుకు ఆహ్లాదమును గల్గించును. మొత్తము ఆసనములన్నియు వేయలేకపోయినను కనీసము ప్రముఖమైన 20 ఆసనములైనను ఒక్కొక్క ఆసనము రెండు నిమిషములకు తక్కువలేకుండ వేయవలయును. 1. సింహాసనము, 2. సిద్ధాసనము, 3. యోగనిద్రాసనము, 4. తులాసనం 5. మయూరాసనము, 6 శలభాసనము, 7. చక్రాసనము, 8. అర్ధచక్రాసనము, 9. భుజంగాసనము, 10. శీర్షాసనము, 11. అర్ధమత్తేంద్రాసనము, 12. గరుడాసనము, 13. బద్ధపద్మాసనము, 14. ధనురాసనం, 15. ఊర్ధ్వసింహాసనము, 16. వృక్షాసనము, 17. పశ్చిమోత్తనము, 18. పద్మాసనము, 19. కామదహనాసనము, 20. వీరాసనము పై ఆసనములనుగాని లేదా అందుపది ఆసనములను అయినా రోజు వేయుట చాల యోగాభ్యాసమునకు అనుకూలమగును.

“స్థిరమాసనః” అనుటచేత సాధకుడు ఏదో ఒక ఆసనము తానుకు అనుకూలమైన ఆసనము ఎక్కువ సేపు కూర్చోగల ఆసనమును ఎన్నుకొనవలయును. మధ్యమధ్య ఆసనమును మార్చరాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క ఆసనము అనుకూలముగా నుండును గాన పలానా ఆసనమనేని బంధనలేదుగాని, ఏ ఆసనమైనను ముందుతానెన్నుకొన్నదే, సిద్ధిపర్యంతం దాన్నే అభ్యసించవలెను, అన్నిటికంటే సర్వులకు అనుకూలమైన ఆసనం సిద్ధాసనము, ఈ ఆసనము త్వరలోనే ఆసన సిద్ధిని గల్గించునని మహాత్ములు అనుభవం గాన సిద్ధాసనము యోగమునకు చాలమంచిది..

సిద్ధాసనమనగా! ఎడమకాలుపై కుడికాలు వైచుకొని, దేహమును సమస్థాయిలో నిల్పిరెండు చేతులు కలపియుంచుట సిద్ధాసమగును. మరికొందరు, ఎడమకాలి మడిమ మలాదారమందు అనగా గుడస్థానమునకున్న, కుడికాలిమడిమను లింగస్థానమందుంచి శరీరమును సమస్థాయిగా నుంచి, భ్రూమధ్యమునవలోకించుట సిద్ధాసనమని యందురు. ఇందు ఎవరికేది సులభమో దాన్నివేసికొనవచ్చును.

“నాత్మచ్ఛితం నాతినీచం” అనుటచేత తానుకూర్చొను చోటు మరీ పల్లమైనది. మరీ ఎత్తైనది గాక మధ్యరకంగా అనగా తొమ్మది ఇంచుల ఎత్తుకంటే ఎక్కువ వుండరాదు. ధ్యానసమయమున ఒక్కొక్కప్పుడు శరీరముపడిపోవును. సాధనకాలమందు, గాన మిక్కిలి ఎత్తుగావుండరాదు.

“వైలాజినకుశోత్తరమ్ ” అనుటచేత చర్మము వస్త్రము, దర్భాసనము వేసుకొనవలయునని నూచించడమైనది. భూమికి సహజముగా ఆకర్షణ శక్తి మిక్కుటముగానున్నది. కావున భూమిపైన జింక చర్మముగాని పులిచర్మముగాని వేసుకొనుటచేత భూమియొక్క ఆకర్షణశక్తి మనపైన పనిచెయ్యక మనసు చక్కగా నిలుచుట

కవకాశము గలదు. పులిచర్మము కంటి జింక చర్మమే మంచిది. సాత్త్విక గుణమును గల్గిస్తుంది. పులిచర్మము రాజసికము గాన రజోగుణాన్ని గల్గిస్తుందని వాడుక వస్త్రముపైన కూర్చొని ధ్యానం చేస్తే దర్శింపబడును గల్గించునని కొన్ని శాస్త్రములందు జెప్పబడినది. అదే కేవలం కామ్యబుద్ధి ధ్యానం చేసి సంసారుల గురించి చెప్పినదేగాని, కామ్యబుద్ధిలేని యోగసాధకుల గురించిగాని గమనించవలెను. దానిపైన మెత్తగా వుండుటకు పవిత్రతకు చిహ్నముగా, దర్శనము కానిది తెల్లని వస్త్రమును వైచికోని యోగమథ్యసింపవలెను.

“తత్రైకాగ్రం మనఃకృత్వా” మనసును ఏకాగ్రముగా నుంచవలెనని సూచించడమైనది. ముందు గరుధ్యానంచేసి తరువాత మంత్ర జపంచేసి, అనేకాగ్రముగాయున్న మనసును ఏకాగ్రము చేసుకొని తానుకూర్చున్న చుట్టుకాంతి మంత్రములు చేత దిగ్బంధన చేసుకొని ధ్యానమునకుపక్రమించవలెను.

అనంతరం “యతచిత్రేంద్రియక్రియః” చిత్రాదియింద్రియములను అరికట్టాలె, స్థూల శరీరానికి వాతపితృక్షౌణ్డి దోషములున్నట్లు సూక్ష్మ శరీరమైన మనసుకు, మలవిక్షేప ఆవరణ దోషాలున్నాయి. ఇవి ఉన్నంతవరకు యోగాభ్యాసము కుదురదు. కాన వీటిని ప్రయత్న పూర్వకంగా తొలగించు కోవలయును. ఇంద్రియాదులకు బహిర్ముఖవృత్తేగాని అంతర్ముఖవృత్తి లేదు. గాన బాహ్యవిషయాదులయందు గలదోషములును విచారించి, మానసేంద్రియములు అంతర్ముఖం చేసుకొనవలెను. ఇంద్రియాల సంయోగముతో మనసు మలిసమై పోయింది. వస్తుతః మనసు శుద్ధమైనదే (అపంచీకృతంగాన దానికి మాలిన్యం లేదు) మనసును ఇంద్రియాది వృత్తులనుండి మరలించి ఆత్మపరంగా జేసుకొనవలెను.

ఈ పదకొండవ శ్లోకమునకు ఈ విధంగా అర్థము సూచించిరి. మొదట దర్శాననమును వేయవలయుననియు ఆదర్శవాసలను తూర్పుదిక్కుగా వుండునట్లు వేయవలయుననియు, ధర్మలనగా మనపలుకులే ధర్మలనియు, అట్టి ధర్మ పలుకులు వెలువడుచున్న అపోస్థానమనబడు స్థూలమే దర్శాననము అని జెప్పదురు. ఆ బ్రహ్మసిద్ధయందున్నపుడు మాటలాడవలెనను సంకల్పము లేకుండటమే దర్శానన సీనుడగుట అని అంతరార్థం మరియు జింకను శర్మగ్రహణముమొందు, చలించునట్టి మనస్సే జింకయనియు, సూక్ష్మ శరీరమనబడు మనసునందలి మాలిన్యమును తీసివేసి శుద్ధసాత్త్విక వృత్తిగల్గియుండు హృదయమే జింక చర్మమున అసీనుడయినాడని దెల్పిరి.

చేలమనగా వస్త్రము, తెల్లని వస్త్రమును ఆసనముపై వేయుట అనగా! కారణశరీరమందలి తమోగుణమనెడి నలుపును దీసివేసి శుద్ధబుద్ధి గల్గియుంటమే తెల్లని వస్త్రమని తెల్పిరి.

అనగా! మొదట పలుకులుమాని, పిదప సంకల్పములను మాని తరువాత తమోగుణమునునడంచుటయే దర్శానన, కృష్ణాజన, వస్త్రములని తెలియవలెను, ఆసనమనగా!

అ॥ ఎద్ది సిద్ధమగుచునే ప్రొద్దువిలసిల్లు
 నరసిచూచి యెద్దియైన యపుడె
 సర్వసిద్ధులోకట సమకూరునదియె, సి
 ధాసనంబు కేవలాత్మ రూపా.

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదమున దెల్పుబడినది. అనగా! సర్వకాలముల
 యందు చలింపక నిశ్చలముగానుండునట్టి పరబ్రహ్మమే తానయిన బ్రహ్మవిద్యవరిష్టునకు
 సకల సిద్ధులు సిద్ధించును. ఆయనికి ముందు ఏ కోరికలు లేవు గావున అట్టియునికే
 సిద్ధాననమని చెప్పబడినది. దీనిని బట్టి బ్రహ్మనిష్ఠయందు మనోలయము అయి
 సర్వసంకల్పములుదుగుటయేని నిజమైన అననమని దెలియవలయును.

ఏకాంతప్రదేశమనగా!

సీ॥ ధీరులచేతనే దేశమాచార్యోప
 దేశంబుచేనర్థి దెల్పియబడియె
 ఖరమపవిత్రమై భాసిల్లునే దేశ
 మేదేశమన్నింటి కెక్కుడయ్యె
 నేదేశము మానసేంద్రియ ప్రాణాది
 సంచార శూన్యమై సమతనొప్పు
 నే దేశమున సాధ్య స్వేచ్ఛా మదక్రోధ
 దుఃఖగంధలవంబు దోషకుండు

తే॥ గరమునిరుపద్రవంబునిష్టుంటకంబు
 నిర్దేశితమును నిత్యంబు నిర్మలంబు
 దివ్యమానందమగుచునే దేశమలరు
 నదియె యేకాంతదేశ మౌనాంజనేయ(సీ॥రా॥3అశ్వా 154ప)

యోగాంగమైన యాదేశము విద్వాంసులగువారెయెరుంగుదురు గాని
 యన్యులెరుగరు. మరియు నాచార్యోపదేశము చేతనే వాస్థానమును పొందవచ్చును గాని
 మరొక విధముగా పొంద శక్యము గాదు. ఆ స్థానము అతి పవిత్రమైనది. మరియు
 నయ్యదిజ్ఞానభూమికల విడింటిలోను త్రమోత్తమయినది. ఆస్థానమునందు, మనస్సు గాని,
 ఇంద్రియములుగాని ప్రాణాదివాయువులు గాని యెవ్వియునే మాత్రము సంఛరింపజాలవు.
 ఆ స్థానమునందు భేదమునుదే లేదు. ఏ విధమైన కోరికగాని, కోపముగాని దుఃఖములోగాని
 లేవు. సర్వోత్తమమైనది. సర్వకాలముల యందు చెక్కుచెదరనిది. పరిశుద్ధమైనది. ఆనంద
 స్వరూపమైనది. అదియే బ్రహ్మము. అదియే నిజమైన ఏకాంత దేశము అనియెరుగువలెను.
 అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము.

అయినను పై వివరించిన అర్థమంతయూ కేవలం సిద్ధావస్థ గురించి చెప్పబడినదేగాని సాధకుని గురించి మాత్రముకాదు. గాన ముందు బాహ్యార్థమును గ్రహించి సాధన చేసినగాని పై వర్ణించిన అంతరౌర్థాము సిద్ధించదు అని గమనించవలయును. మరియు యోగమునకు యమనియమాలు ముఖ్యంగములుగా పతాంజలి యోగ సూత్రములలో జెప్పబడినవి.

అయ్యా! పార్థా! యోగ సాధనకు ముఖ్యంగా యమనియమాలు రెండు నేత్రముల వంటివి. ఈ యమనియమాలు పాటించనివాడు యోగికాలేదు.

యమమనగా : అహింస, సత్యము, అస్తేయము, బ్రహ్మచర్యం, అపరిగ్రహము అని ఐదు, నియమమనగా : శౌచము, తపస్సు, సంతోషము, స్వాధ్యాయము, ఈశ్వర ప్రణిధానము, ఈ ఐదు నియమాలు అని చెప్పబడినాయి. యోగశాస్త్రము యొక్క పోచ్చరిక ఏమంటే.

యమములను తప్పక నియంతగా అనుష్ఠించాలె, నియమాల విషయములో అపస్వంగా ఆచరించాలనే పట్టుదలేమిలేదు. యమాలపై అశ్రద్ధచూపి కేవలం నియమాలనే ఆచరించేవాడు తప్పక భ్రష్టుడవుతాడనటంలో సందేహము లేదు. కాబట్టి నియమాలకన్న యామాదులైన అహింస, సత్యం, అస్తేయం, బ్రహ్మచర్య, అపరిగ్రహాలు తప్పక అనివార్యంగా అనుషించాలె, యమనియమాలు వది ఆచరించినా ఇంకామంచిది. ఇంతకు ఫలితార్థమేమనగా! యమాదిగుణాలు లేని నియమాలు డాంబికాలు మాత్రమే అట్టి ధార్మికి సద్గతి లేదు. తర్వాత విషయం వినండి.

“సమంకాయశిరోగ్రీవం / ధారయన్నచలం స్థిరం ।

సంప్రేక్ష్యనాసికాగ్రం / స్వందితశ్చానవలోకయన్” । 6-13

“ప్రశాంతాత్మ విగతభీః , బ్రహ్మచారివ్రతేస్థితః ,

మనస్సంయమ్యమచ్చితై, యుక్త ఆసీతమత్పరః, ॥ 6-14

తలను, మెదను, శరీరమును, చక్కగా ధృఢముగా నిలిపినా శిశువునా శిశువునా దృష్టినిలిపి, దృష్టిని చెదరనీక స్థిర చిత్తముతో బ్రహ్మచర్య దీక్షావ్రతుడై సర్వభయముల వదలి పరమాత్మయే పరమగుతిగా నమ్మి యోగమభ్యసించవలయును.

ధ్యానమునకు కూర్చున్నప్పుడు ఇవ్వ వెచ్చినట్లు / కూర్చొనరాదు “సమంకాయశిరోగ్రీవం” కాయమును అనగా గుదస్థానం మొదలుకొని విశుద్ధచక్రం వరకు గల భాగాన్ని కాయమని తెలియవలెను. మెద, శిరస్సు ఈ మూడు చక్కగా వంకర లేక యుండవలెను. వెనుకభాగం వెన్నముక చక్కగా, నిటూరుగా నుంచవలెను. అలాగే మెదను ప్రక్కలకు వరగిపోకుండ చక్కగా నిల్చితలను కేవలం ముందుకు వంచక కేవలం వెనక్కివంచక

నిల్పియుంచవలెను. అలా శరీరమును నియమించినప్పుడు, సమతాకముతో శరీరముండుటవలన ఎంతసేపు కూర్చున్న నొప్పి బాధ వుండదు. అలాకాకుండా తలగాని, మెడగాని, ప్రక్కకు వరగాబెట్టినను, వెనక్కిముందుకు శరీరమును వంచి కూర్చున్నప్పుడు ఆవంగిన భాగంలో తీరని నొప్పి బాధగలుగును. గాన ఆ సనమున చక్కగా కాయం, గ్రీవం, శిరస్సు సమస్థాయిలో నిల్పి కూర్చొనవలెను. అలావున్నప్పుడే క్రిందమూలాధార చక్రములోని కుండలినీ శక్తి సహస్రారం చేరుటకు సుషుమ్ననాడి చక్కగా పనిచేయును. కాబట్టి ధ్యానానికి చక్కగా సమస్థాయిగా శరీరమును నిల్పి కూర్చొనవలయును. “ధారయన్న చలం స్థిరః॥ అనుదానికిదియే అర్థము, కూర్చున్న తరువాత అటు ఇటు కదలరాదు. శరీరం కదలిన చిత్తం చలిస్తుంది. చిత్తచలనం గల వానికి ధ్యానం కుదురదు. కూర్చున్న కొద్దిసేపైనా కదలిక స్థిరంగా కూర్చునేది అలవాటు గాలించుకొనవలెను. “స్వప్రేక్ష్యనాసికాగ్రం స్వందిశశ్చానవలోకయన్” అలా స్థిరంగా కూర్చొని దృష్టిని నాసికాగ్రముపై కేంద్రీకరించవలెను. దిక్కులు చూడరాదు. అనగా! దృష్టిని చదరనీయ్యకూడదు. నాసికాగ్రమనగా! ముక్కుకొన భాగమని గాదు. నాసికా పుటములగుండా వచ్చిపోయేడి శ్వాసయని గ్రహించవలెను. శ్వాసపైనిగా వుంచడమే నాసికాగ్రము, కన్నులు మూసుకొని మనసును గురుకీలు యందు నిల్పివచ్చిపోయేడి శ్వాసపైనిగా యుంచవలయును. సాధకుడు శ్వాసపై నిఘావుంచి ప్రతిశ్వాసనుక్రమం తప్పకగమనిస్తూ వుండాలి. దీనివలన మనసు అన్యసంకల్పాలు మాని శ్వాసను అంటియేవుండును. శ్వాసతో మనస్సు లీనమైనపుడు మనసు అమనస్కమైపోవును. అమనస్కమైనమన సుసర్వశక్తులు యోగమహిములు పొందుటకు అర్హయ్యెయుండును దీనినే యోగవాశిష్ఠము నందు ఋషుండోపాఖ్యనములో ఋషుండుడు వసిష్ఠమహర్షులకుయోగమును గురించి చెప్పుచుదీనిని ప్రాణాపానగమనమని పేర్కొన్నారు.

ఈ ప్రాణాపానగమనం వల్ల యోగసాధకుడు త్వరగాననును స్వాధీనపరచుకొని నిస్సంకల్పస్థితి పొందుచున్నాడు. దినమునకు 21600 ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలు జరుగుచున్నవి. వీటిని విడవకుండా ఒక్కరోజు లెక్కపెట్టితే వాడెయోగి అన్నారు కైవారం యోగనారాయణగారు.

“కనుగ్రుడ్డు కనురెప్ప గదలనివ్యవకృజామునిల్పిన చాలు వాడుయోగి. ఎక్కుచుదిగుచున్న వాయువుల్ ఒక్క దినములెక్కపెట్టిన చాలు వాడుయోగి. నిదురమేల్కొనిలేచి నిదురవచ్చిన జాడతెలిసి చూచినా చాలువాడు యోగి

హెచ్చుక్రయంబైన ఇష్టవస్తువుల్ భ్రమలేక ఉన్నవాడెవ్వడో వాడుయోగి ఇన్ని గుణములు గల్గిన విజ్ఞానపరుడు వాడు యోగీంద్రుడన వచ్చు వసుధలోన॥

అంటూ యోగి లక్షణాలను గురించి చక్కగా ప్రవచించాడు. ఏ చింతాలేక నిశ్చింతంగాయున్న మహానుభావుడే మహాయోగి, చింతలేని చిత్తంలో చిత్త్యరూప పరమాత్మ ప్రతిబింబిస్తాడు. ఏ చింతాలేనివాడే మహాయోగి.

“యతో నిర్విషయస్యాస్యమనసోముక్తిరిష్యతే,
అతో నిర్విషయం నిత్యం మనః కార్యం ముముక్షుణా”
అమృతచిందంపనిషత్

ఎప్పుడైతే మనస్సు సర్వవాసనలు వదలి నిర్విషవాస్థితి గలుగునో అదియే ముక్తి! గావున ముముక్షువైనవాడు సర్వదా మనసును వాసనారహితముగా నుంచుకొనవలెనని చెప్పబడినది అమృతబింబపనిషత్తులో.

వాసనలులేని హృదయంలో వాసుదేవుడు కొలువై వుంటాడు. మనసు బహుజన్మల వాసనాప్రాబల్యమున సదా బహిర్ముఖమై విషయములపైకి పోవుచునే యుండును. అట్టి మనసపును ప్రయత్న పూర్వకంగా విషయాదుల నుండి మరలించి అంతర్ముఖము చేయుటే ధ్యానయోగము.

మనసుకు సదా ఏదో ఒక విషయ సంకల్పం చేయుట సహజం, అలా విషయ సంకల్పముగల మనసును ధ్యానమున నాసికాగ్రము ద్వారా వెళ్ళివస్తన్న శ్వాస ఉచ్ఛ్వాసలపైనిగా వుంచినచో తన సంకల్పముల మాని మనసు నిశ్చలమగును. మనసును శ్వాసపై నుంచి గమనించు అభ్యాసము స్థిరమగుకొలది, శ్వాసకూడ తగ్గుచుండును. శ్వాస తగ్గు కొలది సంకల్పాలు తగ్గిపోవుచుండును. ఇలా సాధన చేయగా కాలక్రమాన శ్వాసపూర్తిగా బైటికి పోక లోపలేనిల్గును. ఇది యోసహజకుంబకము. ఇది యోసమాధి ఈ సమాధియందు మనసు సంకల్పరహితమై బ్రహ్మమునందు లీనమగును.

ధ్యానమును గురించి భీష్మలవారు భారతమున దెల్పినది చూడడు.

“సర్వసంకల్పసంశాంతౌ ప్రశాంత ఘనవాసనం”

నశించిద్యావనాకారం తద్బ్రహ్మపరమం విదుః॥

సమస్తమగు సంకల్పములును శాంతింపగానణిగి పోయిన వాసనలు గలదియు, నేవిధమగు భావనయులేనిది యున గురూపమును పరబ్రహ్మముగానెఱుంగుము. అనివసిష్టుల వారా శ్రీరామచంద్రునికి దెల్పిరి.

ఈ ప్రాణాగమన రూపమగు ధ్యానమునందు సంసక్తమై బాహ్య విషయముల విడచిపెట్టి మనస్సుకొన్ని దినములలోనే వైకల్యమును పొందును. “ముక్కులోని గాలిముక్తికి బాటరా. అని ఈ అర్థమునే వేమనయోగి గారన్నారు.

ఈ విధంగా ప్రాణచింతననభ్యసించుచున్న పురుషుని యొక్క చిత్తము కుక్కతోలుచే చేయబడిన తిత్తియందు బ్రాహ్మణుడు ఆసక్తి గొననట్లు బాహ్యవిషయములు యందాసక్తి నొందదు. మరియు ఈ ప్రాణధారణ, ప్రాణాపానగమనము) నను సంధించి స్థిర బుద్ధులైయే యోగులున్నారో వారలు పొందదగిన బ్రహ్మ వస్తువును పొందినవారలు, దుఃఖరహిత స్థితిని

హొందినవారు. అనియోగవాసిష్టమున యోగస్వరూప పద్ధతిని జెప్పబడియున్నది. కావున సాధకులు పై దెల్పిన ప్రాణా ప్రాణగమనమును అనగా శ్వాసపైనిగా వుంచడమే నాసికాగ్రముపై దృష్టినుంచడమని గ్రహించి సాధన గాలించవలయును. ఈ విషయమై విస్తారముగా తెలియగోరువారు యోగవాసిష్టము నిర్వాణ ప్రకరణమున భుషుండో పాఖ్యానమును చూడగలరు.

“బ్రహ్మచారి ప్రతీస్థితః॥ యోగాభ్యాసపరుడు బ్రహ్మచర్యమును తప్పక పాటించవలయును. యోగసాధనకు ముఖ్యంగా దీనిని మునులు భావించియున్నారు. సాధకుడు వీర్యసంరక్షణయందు కడుజాగరూకడుగా నుండవలెను. మానవుని మనుగడకు ఇదియే ప్రధానమైనది. దీపము నందలినునె పైకి పోతే జ్యోతియై ప్రకాశిస్తుంది. క్రిందికి జారితే గలీజౌతుంది. అలాగే మనయందలి వీర్యము ఊర్ధ్వముఖమైతే ప్రజ్ఞాన జ్యోతిగా వెలుగునిస్తుంది. “బ్రాహ్మ చర్య వ్రతనిష్ఠాయాం వీర్యలాభః॥ బ్రహ్మచర్యవ్రతనిష్ఠ వలన బ్రహ్మచర్యుని లభించును. అనగా మేధస్సు పరిశుద్ధమై అత్యుజ్జానమునకు దోహదచేయును.

శ్లో॥ ఆయుస్తే జోబలం వీర్యం ప్రజ్ఞాశ్రీశ్చ మహద్యతః॥

పుణ్యంచమత్రి యత్యంచ, లభ్యతే బ్రహ్మచర్యయా ॥

బ్రహ్మచర్య మహత్తుచే పూర్ణాయువు, బ్రహ్మతేజస్సు, భగవదను గ్రహము గలుగుచున్నవి. అస్థిలత బ్రహ్మచర్య వ్రతనిష్ఠునికి అప్రయత్నంగా పండ్రెండు సంవత్సరములలో బ్రహ్మీశక్తి గల్గునని స్వామి వివేకానందుని మాట.

నైస్థిక బ్రహ్మచర్య వ్రతము పరిపాలించుయోగి అష్టవిధ బ్రాహ్మచర్యమును కాపాడుకొనవలయును.

శ్లో॥ శ్రవణం, కీర్తనం, కేళిః ప్రేక్షణం గుహ్యభాషణం ।

సంకల్పో ధ్యవసాయశ్చక్రియా నిర్వృతిరేవచ ॥

ఏ తన్నైధునమష్టాంగం, ప్రవదంతి మనీషిణః ।

విపరీతం బ్రహ్మచర్యమనుష్ఠేయం ముముక్షుభిః ॥

తా॥ 1. విషయ సంబంధమాటలను వినుట, 2. వాక్కుతో విషయముల గూర్చి మాట్లాడుట, 3. స్త్రీలతో ఆటలాడుట, 4. దుష్టభావనతో స్త్రీ పురుషులు పరస్పరము చూచుకొనుట, 5. ఆ విషయమై స్త్రీ, పురుషులు రహస్యముగా మాట్లాడుట, 6. ఆ విషయమై ప్రవర్తించుటకు కల్పించుట, 7. ఆ విషయమై ప్రవర్తించుటకు స్థిరము చేసుకొనుట, 8. విషయములలో ప్రవర్తించుట, ఈ ఎనిమిది విధములగు దోషములు లేనిదే పవిత్రముగు బ్రహ్మచర్యమునబడును.

బ్రహ్మచర్యమంటే బ్రహ్మమునందు చరించుట అనివేదాంతులు అర్హము చెప్పినట్లు బ్రహ్మప్రాప్తికి కావలసిన శ్రవణమనన, నిది ధ్యాననలు సలుపటం బ్రహ్మచర్యమని వాదింపవచ్చు. ఇది కూడ సమంజసమే, ఈ అర్థాన్ని గ్రహించుటం కూడ సాధకునికి ముందై.

ఈ విధంగా యోగి బ్రహ్మచర్యవ్రత పాలనాపరుడై “మనస్సంయమ్య కుర్వీత్” యుక్త ఆసీతమత్పరా అన్నట్లు.

ముందు పండ్రెండవ శ్లోకములో మనస్సు యొక్క ఏకాగ్రతను గురించి చెప్పినది జరిగింది. ఇప్పుడు మనస్సంయమం గురించి చెప్పుతున్నాడు. ఏకాగ్రత కుడిరిన తరువాతనే మనస్సును గురుకీలునందు (శ్వాసపైనిగా) నిల్పుటకు సాధ్యమగును. కావున సాధకుడు ఏకాగ్రత గల్గిగురుకీలుపై మనస్సు నుంచి ప్రాణా వానములను గమనిస్తూ ॥ ఆ సీత ॥ అనగా కూర్చుండి పోవాలి. త్వరపడి ఆసనం నుండి ఎప్పుడంటే అప్పుడు లేచిపోవద్దు. ఓపికతో సాధన సాధిస్తూ రాలి. అప్పుడే యోగసిద్ధి గల్గుటకు అవకాశము భగవదనుగ్రహం గల్గుతుంది.

కనీసం పూటకు మూడుగంటలకాలం అయినా సాధనకు కాలాన్ని వినియోగించవలెను. కాలక్రమేన రోజుకు 12 గంటలు సాధన యందు కాలాన్ని గడిపినప్పుడే యోగసిద్ధిగలుగుటకు అవకాశము కలుగుతుంది.

సాధకులు సిద్ధిపర్యంతం ఉత్సాహమును ధైర్యమును, పట్టుదల వదలరాదు. మధ్య మధ్య యోగ విఘ్నములు గలిగినను. నిరుత్సాహపడక మళ్ళీ ధైర్యముతో ఉత్సాహంతో సాధనకుపక్రమించి సిద్ధి పొందాలి, కొందరు అల్ప స్వల్ప విఘ్నములకే జంకి విషయానికొచ్చి సంతసారంలో పడిపోతుంటారు గాన తీవ్రము ముక్తుత్వం గలవారు ఎన్ని విఘ్నములొచ్చిన పారం ముట్టువరకు సాధన వదలరాదు.

శ్లో॥ ఉత్సాహం సాహసం ధైర్యం బుద్ధికక్తి పరాక్రమః ।
షడతేయత్రయిష్ఠిన్ తత్రదేవోపితిష్ఠతి ॥

అని శ్రుతివచనం, 1. ఉత్సాహము 2. సాహసము, 3. ధైర్యము, 4. బుద్ధి, 5. శక్తి, 6. పరాక్రమము అనునీయారు గుణములు గల సాధకు నికి తప్పక అత్యసాక్షాత్కారము గల్గును.

శా॥ ఆరంభింపరు నీచమానవులు, విఘ్నాయాస సంత్రస్టులై
యారంభించి పరిత్యజింతురారీ, విఘ్నాయుస్తు మధ్యముల్
ధీరుల్ విఘ్ననిహన్య మాన్యులగుచున్, ధృత్యున్నతోత్సాహాలై
జ్ఞగింపరునుమీ ప్రజ్ఞానిధుల్ గావునన్ ప్రారధ్ధార్థములు

అని భర్తృహరి హితోక్తి కావున సాధకులు సాధనా మార్గమునుండి ఎన్ని

విఘ్నములెదురైనను ఎదుర్కొని పూర్ణ సిద్ధిని పొందువరకు సాధన విడువరాదు. అలాంటి ధృఢతను కలుగు లాభమేమిటనిన పరమాత్మ స్థానమగు పరమనిర్వాణమును, సుఖముగా పొందగల్గుచున్నాడు. మనసు చలంతో జీవాత్మ అయినవాడు. మనో నిశ్చలతో పరమాత్మ కాగల్గుతున్నాడు. బియ్యం గింజకు, వడ్లగింజకు తేడా, మధ్య పొట్లు మాత్రమే, పొట్లువున్నంతవరకు వడ్ల గింజ పొట్లు తొలగిపోగా బియ్యం గింజ అవుతుంది.

అలాగే జీవాత్మకు పరమాత్మకు తేడామనసే, మనసు అమనస్కమైతే జీవాత్మే పరమాత్మ, పరమాత్మ కొత్తగా పొందబడేది గాదు. అది నిత్యసిద్ధం అయ్యేవుంది. మనసంచలనం, విషయాసక్తి తొలగితే ఆత్మతానే అయివున్నాడు. ఆత్మప్రాప్తి, అప్రాప్తిప్రాప్తిగాదు. ప్రాప్తప్రాప్తి.

అర్జునా! అట్టిప్రాప్తి రూపమైన పరమాత్మస్థితి పొందుటకు యోగసాధకులకు వుండవలసిన ఆహార విహారాదులగురించి కూడా కాస్త విను.

శ్లో॥ నాత్యశ్చతస్తు యోగోఽస్మిన్చైకాంతమనశ్చతః ।

నచాతి స్వప్నశీలస్యజాగ్రతోనైవచార్జున ॥

అతిగాతినియెగబోయువానికి, అస్తులు పస్తులతో అమలటించు వానికి, మితిమీరి నిద్రబోవు వానికి, అమితముగా నిద్ర మేల్కొను వానికి, యోగము ఫలించదు.

వీణకుగల తంతులను పూర్తిగా మితిమీరి బిగించిన తెగిపోవును. మరీ వదులుగా బిగించిన వీణ అపశ్రుతి పలుకును. గాన వీణావాయిద్యపరుడు సమానస్థాయిలో తంతువులను బిగించునట్లు, సాధకుడు మితాహారపరుడు కావాలి. అతి ఆహారం అనర్థాన్ని కల్గిస్తుంది. మితాహారం మతికి హాయినిస్తుంది. అలాగే నిద్రకూడ తగినంత మాత్రమే వుండాలి, కుంభకర్ణునిలాగా పగలంతా పడి వుండేవానికి ధ్యానం ముట్టరానికబలం, అట్లని పగలంతా రాత్రంతా జాగరణ చేయువారికి యోగం సిద్ధించదు. సరిగాదా అట్టివారికి ఆరోగ్యం చెడి రోగం వచ్చే అవకాశం వుంది. కాబట్టి ఆహార నిద్రాదులందు మితంగా ప్రవర్తించాలి.

**చ॥ వనరుచునేమియున్ దిననివానికి మిక్కిలి వెక్కుసంబుగా
దనియెగబోయువానికినిదీరని నిద్దురయెల్ల ప్రొద్దు బై
కొనబడియుండు వానికిని గొంకరేబగలొక్క రీతి మే
లొనివసించువానికి నగోచరముల్వరయోగ లక్ష్యముల్**

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము. అతి సర్వత్రవర్ణయేత్, అన్నట్లు అతి ఎందునా పనికిరాదు. సాధకునకు తినడం తిరుగడం, నిద్రబోవడం అన్నియు మితంగానే వుండాలి, అతిగా వున్న వానికి అనర్థాలు తప్పవు. యోగికి కావలసింది యోగజీవితమే గాని భోగజీవితంగాదని గుర్తెరుగవలె భోగలాల సులకుయోగం పట్టుపడదు.

బ్రతుకుటకై తినువాడు బుద్ధుడు, తినుటకై బ్రతుకువాడు బద్ధుడని శ్రమకయోగ సద్గురు స్వాముల వారనే వారు ఆహార విషయము గురించి యోగవాసిష్ఠమున వసిష్ఠులవారు దెల్పినది చూడుడు.

॥ పూరయేదశనే నార్థం తృతీయముదకేనతు,
వాయోస్సంచరణార్థాయ, చతుర్థమవశేషయేత్ ॥

సగముపొట్టను అన్నముతో నింపవలయుననియు, మిగతా సగభాగములో ఒకభాగమును నీటితో నింపవలయుననియు, మిగిలిన నాల్గవ భాగమును గాలినంచారమునకై ఖాళీగా వుంచవలయుననియు దెల్పిరి. కావున ఆహారనియమాన్ని సాధకుడు జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి. సమస్థాయిలో నడుపుకోవాలె.

అతి ఆహారం భుక్తాయాసం గల్గిస్తుంది. అతినిద్రగల్గించి, తమోగుణానికి దారితీస్తుంది. అలాంటి వానికి యోగం కుదురదు. మరీతక్కువగాను ఆహారం ఉండరాదు. ఆకలిమిక్కుటమైతే మనో ప్రాణములు బలహీనమైపోతాయి. అసలు కూర్చోటానికి కూడా చేతకాకుండా పోతుంది. కావున సాధకుడు హితవైన ఆహారమును మితంగా తీసుకొనవలయును. అలాంటి హితమిత ఆహారము మనస్సుకు హాయినిస్తుంది. దేహానికి చురుకు తనాన్ని ఇస్తుంది. సాధన యోగ్యముగాను వుంటుంది.

నిద్రకూడ సాధకునికి మితంగానే వుండాలె, నిజమైన యోగి రోజుకు నాలుగు గంటలు మాత్రమే నిద్రకు వినియోగించాలె. అంతకుమించి నిద్రకు అవకాశము యిస్తే దుస్వప్నాలతో కాలందురపయోగమైతుంది. అసలే నిద్ర లేకుండా కూడ వుండరాదు. అదికూడ సాధనకు మత్తత గల్గించి అనారోగ్యానికి, మతి భ్రమణకు కారణమమౌతుంది. అతనిద్ర తమోగుణాన్ని పెంచితే అతిజాగరణు రణోగుణాన్ని పెంచుతుంది. గాన సాధకుడు ఇవి రెండు వదలి మధ్య మార్గాన్ని అవలంబించాలి.

ఈ విధంగా క్రమబద్ధంగా ఆహారవ్యవహార నిద్రాదులందు మితమెరింగి యోగాభ్యాసం చేయువారలకు “యోగోభవతి దుఃఖహా॥ త్రివిధములగు ఆధ్యాత్మిక, ఆదిభౌతిక, ఆధిదైవక దుఃఖముల నుండి యోగము విముక్తిన్ని చేస్తుంది. యోగాభ్యాస ప్రాబల్యము వల్ల చిత్తవృత్తులన్నియు నిరోధించబడుతాయిగాన సుఖదుఃఖముల ప్రసక్తి యోగికి లేదు. అటుగాక అస్తవ్యస్తంగా ఇష్టమెచ్చినట్లు యోగము చేసిన రోగకారకమై కూర్చుంటుంది.

అయ్యా! అర్జునా! ఇంతవరకు యోగము యొక్క ఆంతరంగిక బాహ్యంతరముల ప్రక్రియను గురించి విన్నావు. అలా యోగమునందు ఆరితేరిన పూర్ణయోగి దశయెట్టిదో అది కూడా విను.

శ్లో ॥ యదావినిధుతం చిత్తం / ఆత్మన్యైవావతిష్ఠతే ।

నిస్పృహసర్వకామేచ్ఛే । యుక్త ఇత్యుచ్యతే తదా ॥ 6-18

చిత్తము అడగి వృత్తి రహితమై ఆత్మానుసంధానమున నిష్ఠకుదిరిన దైనచో, అట్టియడకామనలన్నింటిని త్రోసిరాజని, యోగి, యోగసిద్ధిని పొందగల్గుచున్నాడు.

యోగాభ్యాస సాధకుడు ధ్యానమునందు కూర్చుని భ్రూమధ్య స్థానమున దృష్టినుంచి శ్వాసపైనిఘా వుంచి సాధన చేస్తూరాగా, క్రమేపి, చిత్తమునందలి వృత్తులు నశిస్తూ మనసు నిర్మలమగును. అలా నిర్మలమైన మనస్సులో ఏ వికారములు లేక ప్రశాంతమైన స్థితిగల్గును. నిర్మలమైన నీటిలో అట్టడుగున వున్న వస్తువులు కనుపించునట్లు, వృత్తి రహితమైన ప్రశాంత హృదయములో ఆత్మదర్శనము గల్గును. ఇట్టి స్థితి యందు మనస్సు బ్రహ్మకార స్థితియుండుటవలన ఎట్టి కామనలు కూడ అట్టి బ్రహ్మస్థితి పొందిన మనసు ఆకర్షింపలేవు. ఇట్టి స్థితిని గురించి సీతారామంజనేయ సంవాదము ఎట్లు వర్ణించినదో చూడుడు.

మ॥ వనితానందనచందనాది విషయవ్రాతంబులం బొంది, చ
య్యననంతంతకు జొక్కునెమ్మనము బ్రహ్మానందవారాశి వా
సనయొక్కించుకసోకెనేని బ్రవినాశం బొందునా నాద్రుపు
పునటద్రుంగము చంపక ప్రసవసంస్పర్శాప్తి గూలుంగతిన్ ॥

తుమ్మెదనానా విధములగు వృక్షము యందలి పుష్పములయందు సంచరించుచు అందలి మకరందాన్ని గ్రోలి ఆనందించుచుండును. కాని సంపెంగి పుష్పము యొక్క స్పర్శసోకినచో వెంటనే నశించును. ఆ ప్రకారముగనే మనస్సు ప్రాపంచక విషయాదులయందు అనగా ప్రకృందనవనితాదుల పై దిరుగుచు ఆనందించుచుండును. అట్టి మనస్సు బ్రహ్మానందము యొక్క జాడసోకినచో వెంటనే నశించును. అనగా బ్రహ్మానందమున లీనమగును మరియు

తే॥ ఇతర సంకల్పములులేక యెప్పుడుదాను
సచ్చిదాత్మదనని సుప్రసన్న వృత్తి
దన్ను గనువానిచిత్తంబుదనకు దాన
పోలియుదనయంద యింధనానలము పగది.

నేను చిత్స్వరూపుడను నేనుభూత భవిష్యత్ వర్తమాన కాలము లందు నశింపనివాడను, జ్ఞానస్వరూపుడను, సచ్చిదానందరూపమైన బ్రహ్మమును నేను అని ఇతర సంకల్పములు లన్నియు విడచిపెట్టి నిర్మలచిత్తముతో సదా ఉన్నటివాడు బ్రహ్మవేత్త. అట్టి వాని మనస్సు కట్టె యందలి నిప్పువంటిది. కట్టెయందలి నిప్పు కట్టెను దగులబెట్టి తాను కూడా నెట్లు నశించునో ఆ ప్రకారంగా బ్రహ్మవేత్త యొక్క మనస్సు కూడ తనయందె తాను నశించును.

అనగా! పరిపూర్ణ యోగసిద్ధిని పొందిన వాని చిత్తము ఉండియులేనట్లు వుండును. మిట్ట మధ్యాహ్నం ఎండలో పెట్టిన దీపము వలె చిత్తము చేష్టలు డిగియుండునని అర్థము. అసలే చిత్తముండదనిగాదు. మిట్టమధ్యాహ్నం ఎండలో వుంచిన దీపం వుంది. అందమా దాని ప్రకాశం సూర్యప్రకాశంలో లీనమై పోతుంది. లేదందామా కంటికి కనిపిస్తూ వుంటుంది. అలాగే పూర్ణయోగి చిత్తము కూడ వున్నట్లు వుండినా! దానివృత్తులేవి లేవు గాన వున్నా లేనట్లే గ్రహించాలె. కావున పూర్ణయోగి యొక్క స్థితి జాగ్రత్తగాదు. సుషుప్తిగాదు. స్వప్నము అంతకంటే కాదు. ఆ స్థితి ఈ మూడువస్థలకు అతీతమైన స్థితి.

“యథాదీపోనివాతస్థో - నేంగతేసోపమాన్మృతా ।

యోగినోయత చిత్తస్య - యుంజతోయోగమాత్మానః ॥ 6-19

ఆ మహాయోగి యొక్క చిత్తము, గాలిలేని చోట దీపమువలె స్థిరంగా వుండునని చెప్పబడింది. కాని కొండవలె స్థిరంగా వుండునని చెప్పలేదు. కారణమేమంటే కొండజడం, దానికి చలనస్వభావం లేదు. అ ఉపమానం ఇక్కడ అన్వయించదు అని అర్థం. దీపానికి చలించే స్వభావం వుండి కూడ చలించక ఉండడమే విశేషం.

చిత్తవృత్తి రహితమై నివాతదీపమువలె వుండేస్థితిని అసంప్రజ్ఞసమాధి అని యోగశాస్త్రకారులు పేర్కొన్నారు. సంప్రజ్ఞా సమాధి, అసంప్రజ్ఞ సమాధి అని, సమాధి రెండు రకాలు అందులో సంప్రజ్ఞాత సమాధిలో చిత్తమునగల వృత్తులు అణగి వుంటాయి. సమాధి నుండి బహిర్ముఖంకాగానే యథావిధిగా వృత్తులు ప్రకోపిస్తాయి. కాని అసంప్రజ్ఞసమాధి యందు వృత్తులు రహితమైవుండును గాన చిత్తంబహిర్ముఖమైనప్పటికి చిత్తవృత్తులు గలుగనేరవు. ఇదియే జీవన్ముక్త స్థితి. ఈ స్థితిని గురించే భగవానుడు ముందు శ్లోకములలో చెప్పబోవుచున్నాడు.

“యత్రోపరమతే చిత్తం । నిరుద్ధం యోగసేవయా ।

యత్ర చైవాత్మానాత్మానం । పశ్యన్నాత్మనితుష్యతి ॥ (6-20)

యోగప్రాబల్యము అధికమించుకొలది చిత్తమునందలి సర్వవృత్తులు కూడ శమించును. అట్టి వృత్తులు శమించిన చిత్తము నందు మాత్రమే ఆత్మానందం కలుగును.

వృత్తితో కూడిన చిత్తము బహిర్ముఖమై చిత్తచాంచల్యమును గల్గించి అశాంతికి కారణమౌతుంది. ఒకవేళ విషయములగుండా ఆనందం గల్గునుగదా? అన్నచో అది ఆనందం కాదు. ఆనందాభాస, ఆనందమువలె దోచు దుఃఖములే యగును.

రాజాధిరాజ కుమారుడైన సిద్ధార్థుడు శుద్ధోదనికి అన్ని విషయ భోగాలున్నను శాంతిలేక సర్వసంగ పరిత్యాగం చేసి మనసును అంతర్ముఖం చేసుకొని బుద్ధుడైనపుడే ఆధ్యాత్మిక దుఃఖ నివృత్తి, ఆనందప్రాప్తిని పొందగలిగాడు. ఆత్మలాభం అన్ని లాభములకన్న

మిన్న ఈ ఆత్మానందం ఒకతూరి కలిగితే మళ్ళీ తొలిగేదికాదు. ఆ ఆత్మదర్శనం గల్గువరకు సాధకుడు అకుంతిత దీక్షతో, ఇంద్రియ సంయమము గల్గి దృష్టిని అంతర్ముఖంచేసి నిశ్చలమనస్సుడై సిద్ధిపర్యంతం సాధన చేయవలసి వుంటుంది.

ఒక్కొక్క మారు యోగిరసాస్వాదనలో పడిపోయే అవకాశము కూడా రావచ్చు. కాని సద్గురువుల అనుగ్రహంతో వివేకజ్ఞానంతో దాన్ని దాటి ముందుకు పోవాలి. రసాస్వాదనమంటే ఆత్మ దర్శనం కలుగకపోయినా! మనసుపొందినట్లు సాధకుని మోసం చేస్తుంది. రావణబ్రహ్మ సీతమనసును లొంగదీసుకోవడానికి మాయారామ లక్ష్మణుల తలలను జూపినట్లు మనసు కూడ అద్యంత్యక్ దుఃఖ నివృత్తి రూపకమైన ఆనంద ప్రాప్తిని పొందక పోయినా పొందినట్లు అనిపింపజేస్తుంది. దీన్ని సాధకుడు బాగా గమనించి సాధన విరమింపక దృఢప్రతుడై సాధనలో మునిగిపోవాలి.

యోగం సిద్ధించినందుకు దుఃఖసంయోగం వియోగం కావలయును. ఏకించెత్ దుఃఖసంయోగమున్న ఇంకా సిద్ధి లభింపలేదని భావించాలి.

సిద్ధిపొందిన యోగి ఇంద్రియాతీతమై బుద్ధిగ్రాహ్యమైన కాలాతీతమైన బ్రహ్మానందమును పొందుచున్నాడు. ఇట్టి బ్రహ్మానందస్థితి పొందిన యోగి పుంగవుడు ఎట్టి పరిస్థితులలోను కలత జెందక బ్రహ్మానందపరుడై యుండును. కావుననే అట్టి యోగిస్థితిని గురించి చెప్పినది జూడుదు.

మ॥ శివజీవైక్య సమాధియందు విలసచ్చిన్మాత్రతత్త్వంబు, దా
నవలీలంగని పూర్ణుడై పిదపమాయాసంస్మృతిం జెందినన్
దవులన్నేర్చునెయోగి, పాలుపెరుగై ద్రచ్చంగ వేఱైన యా
నవీనీతం బికజల్లలోగలివయునే నానాప్రకారంబులన్॥

ఆనందప్రజ్ఞాసమాధి సంపాదనాపరుడైన యోగిపుంగవుడు తన జీవస్వరూపమును పరమాత్మ స్వరూపమునందు లీనంచేసి, పెరుగును చిలికి తీసిన వెన్న మళ్ళీమజ్జికతో ఎలా కలువదో పరమాత్మస్థితి పొందిన యోగిపుంగవుని చిత్తము ప్రకృతి గుణాలనంటడు. దుఃఖంగాని, సుఖంగాని మనో వికారములె, ఆత్మయందు అట్టి వికారము లేవియు లేవు. ఆత్మస్థితి పొంది ఆత్మజ్ఞానం పొందిన మహాత్మునికి ప్రారబ్ధవశాత్ కష్టములొచ్చినా వాటికి చలంపదు. దుఃఖానికి కారణమైన దృశ్యముతోటి సంబంధ, యోగబలంతో దాటిన వాడు గాన అట్టి యోగికి ఆనందం తన స్వరూపమై యుంటుంది.

అర్జునా! తరువాత విషయం విను, యోగారూడుని గురించిన విషయం.

“సంకల్ప ప్రభవాన్ కామాన్ త్యక్త్వా సర్వానశేషతః ।

మనసైవేంద్రియగ్రామం వినియమ్య సమంతతః ॥ 6-24 శ్లో॥

“శనైశ్చ నైరుపరమేత్ బుద్ధ్యాధృతిగృహీతయా ।

ఆత్మసంస్థం మనఃకృత్వానకించి దపి చింతయేత్ ॥ 6-25 శ్లో॥

యోగాభ్యాసతత్పరుడు, సంకల్పజన్యములగు కోరికలను పూరవదలి, మనస్సుతో ఇంద్రియాలను నిగ్రహించాలి. ధైర్యయుక్తమగుబుద్ధి చేత విషయములను, మెల్లమెల్లగా అధ్యయించి మనస్సును, ఆత్మయందే నెలకొల్పి యోగి నిశ్చింతుడు కావలయును.

బంధమోక్షములకు మనసే కారణమని అమృతబిందుాపనిషత్.

మనస్సు అనగా! నేమి సంకల్ప, వికల్పాలెమనస్సు యొక్క స్వరూపం. సంకల్పమనగా! తనకు అధీనమైన విషయములగురించి చింతించడం, వికల్పమనగా! లేనివాటిని గురించి చింతించడం, ఈ రెండింటిని విడచి మనస్సు ఉండదు. ఎప్పుడు మనసు తనకున్న వాటిని గురించి లేని వాటిని గురించి యోచిస్తూనే వుంటుంది. ఈ సంకల్ప వికల్పాలున్నంతవరకు మనసుకు నిశ్చలత లేదు. అలానిశ్చలతలేని మనస్సు యోగమునందు నిలువలేదు. కాబట్టి యోగసాధకుడు ఈ సంకల్ప వికల్పాలు లేకుండా మనసును నిర్మలం గావించుకోవాలి.

ఈ సంకల్ప వికల్పాలు ప్రవాహమును దాటుటే యోగం యొక్క ప్రక్రియ నదీజలాన్ని దాటవలసినవచ్చినపుడు, దానిపై ఒకవంతెన నిర్మించి ఎలాదాటగలుగుతారో, అలాగే? ఈ సంకల్ప ప్రవాహమును దాటుటకు ఒక వంతెన అవసరం ఆ వంతెనే సోహంభావమన్నారు పెద్దలు. లేక ప్రాణా ప్రాణగమనం అనగా! శ్వాసపై నిగా వుంచడం. అన్నమాట. సహజంగా మనకు గల్గు శ్వాస ఉద్వాసముల యందు మనసును చక్కగా నిఘ్రువుంచిలోనికి వచ్చు శ్వాసతో “పో” అనియు, బైటికి వెళ్ళు శ్వాసతో “హం” అనియు ఈ ప్రతిప్రాణాపానములయందు సోహంభావమును గల్గిగాని లేక వూరకె ప్రతిప్రాణాపానములను గమనిస్తూ వుండటం వల్ల మనస్సు అన్య సంకల్పములు మాని శ్వాసనే నిగాకుదురుతువచ్చును. ఇలా సాధన ప్రాబల్యమువలన క్రమక్రమంగా మనస్సులోని సంకల్పాలుడిగి మనసు నిర్మలమగును.

నిర్మలమైన మనస్సు బాహ్యంగా విషయాదులపై పోవక అంతర్ముఖమయ్యే యుండును. అంతర్ముఖమై తన యందే తానుండుటచేత బాహ్యేంద్రియ సంయోగం, కూడ మనసు మనసు నుండి వియోగమగుటచేత యోగి యొక్క మనసు సమాధిని పొందుచున్నది. ఇట్టి అభ్యాసము చేత యోగం సిద్ధించు చున్నది.

ఈ విధంగా యోగాభ్యాసకుడు ప్రాణాప్రాణ గమనంతో చిన్నచిన్నగా మనసును అంతర్ముఖం చేసుకొని, బాహ్యేంద్రియముల సంయోగమును విడచి ఆత్మయందే సంలగ్నము చేయవలయును. అలా అభ్యాసం వలన ఇంద్రియ మనస్సులు నిర్మలమై యోగనిష్ఠయందు నిలకడ జెందుచున్నది.

తే॥ అత్మతే జంబు వీక్షించు నతని మాన
 సేంద్రియంబులు చేష్టలనెడల విడచి
 యొదిగి చెదరక కదలక యూరకుండు.
 సింగములగన్నగజముల భంగిననఘ.

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము. సింహముల ఏనుగులు ఎలా తమ చేష్టలుడిగి భయభ్రాంతులతో కదలక నిలుచుండిపోతాయో, ఆ విధముగా యోగనిష్ఠయందు బ్రహ్మస్థితి పొందినవాని మనసు ఇంద్రియములు తమతమ సంకల్పవ్యాపారముల మాని కదలక మెదలక నిర్మలమై పోతాయి. చలన స్వభావం మనసుకు స్వభావ సిద్ధము గదా దానిని నిల్పివుంచడం అనుకొన్నంత సులభంగాదు. మాటలు ఎన్నైనా చెప్పవచ్చు చెప్పినట్లు చేసి చూపించడమే గొప్ప అని సందేహింప పనిలేదు. పురుషప్రయత్నంతో దాన్ని మనస్వాధీనం సేసుకోవచ్చును.

“యతోయతో నిశ్చరతి - మనశ్చంచలమస్థిరమ్ ।

తతస్తతోనియత్యైత - దాత్మన్యేవవశం నయేత్ ॥ 6-26

అర్జునా! మనస్సు యెప్పుడు చలించిపోవుచున్నదో అపుడపుడే దానిని, నిగ్రహించి ఆత్మీయత్వము చేయుటకై యోగి ప్రయత్నించుచుండవలెను.

సాధనలో మనస్సు వున్నట్లుండి వేమరుపాటు గల్గించి విషయాదులపై పరుగెత్తుచుండును. దీని పోకడ గుర్తించడం మహాకష్టం అయినా సాధకుడు ధైర్యముతో దాని పోకడ గమనించి ఆత్మవైపు మళ్లిస్తూవుండాలె. విషయాదులు యందలి అనిత్యాన్ని వాటివల్ల గలిగి దుఃఖాన్ని దానికి బాగా బోధిస్తూలాలిస్తూ మనస్సును అంతర్ముఖం చేసుకుంటూ వుండాలె. మనసుపోయినట్లు బుద్ధిని పోనిస్తే దాని ఆటకట్టడం సాధ్యము గాదు. ధ్యానసమయములో ఏవేవో తలాతోక లేని ఆలోచనలోకి తీసుకవెదుతుంది. దాన్ని బుద్ధి బలంతో ఆత్మవైపు లాగుతూవుండాలె.

మనసు కోరినట్లు శరీరాన్ని పోనివ్వక పట్టుదలతో ధ్యానములో కూర్చో బెట్టాలె. ధ్యానసమయంలో సేనిమాకు పోవాలంటుంది. పోదాంలనేదానికి వాయిదాలు వేస్తూ వుండాలి. అలా చేస్తూరాగా, గూటానికి బంధించిన పశువుచుట్టు దిరిగి మళ్లిగూటము దగ్గరకు వచ్చునట్లు, మనసు కూడ చింతించి చింతించి విసిగి చల్లబడిపోతుంది. అలా చల్లబడినప్పుడు చిన్నగా ఆత్మానందము వైపు దాన్ని మళ్లిస్తూ ఆత్మానందాన్ని చింతిపచేస్తూ రావాలె.

రమణ మహర్షుల వారిదగ్గరకు ఒక భక్తుడు వచ్చి స్వామీ నామనస్సు ధ్యానములో నిలువలేదు ఏమి చేయాలె అని విన్నవించుకొన్నాడు. అందుకు మహర్షులవారు అన్నారు నా మనస్సు ధ్యానంలో నిలువలేదని అంటున్నావే. మనసు నీవుగాదుగదా! మనసుధ్యానంలో నిలిచేది నిలవంది చూచి తెలుసుకొనే సాక్షివి నీవు. గాన మనసు వేరు నీవు వేరు. అలాంటప్పుడు మనసు పోతే పోనీ నీవు మాత్రం పోకపోతే సరి అన్నారు.

అనగా! మనసే మనమైపోరాదు. మనసుకుద్రష్టంకావలె అయ్యేదేమిటి అయ్యే వున్నావు. అలా సీవుద్రష్టస్థానంలో వుండి. మనస్సు సుదృశ్యంగా చూస్తువుండు. దృశ్యం యొక్క ద్వందాలు ద్రష్టను అంటజాలవు. ఇలా సాక్షిగా మనం వుండిపోయినపుడు మనో వికారాలేవి చలంపజేయజాలవు. ఇలా సాక్షిభావాన్ని అధ్యసించినపుడు క్రమంగా మనో వికారాలు గూడా మటుమాయమై మనస్సు నిశ్చలత పొందుతుంది.

**తే॥ ఇంద్రియమనంబులటు చలించె నేని
నే జలించితి నంచు నీ వెఱుగ బోకు
నిశ్చలుండనంచు దెలియుమునిన్ను గాంచి
యలియునతి నిశ్చలములగునంత మీద ॥**

అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము. కావున, మానసేంద్రియముల నెల్లదృశ్యములుగా భావించి నేను నిర్వికారుడను. నిర్మలుడను వాటి చలాచలములు నంటవు అని సాక్షి భావముగా యుండినచో అవికూడ నిశ్చలత పొందుచున్నవి.

“యుంజన్మేషం సదాత్మానం - యోగీవిగత కల్మషః ।

సుఖేన బ్రహ్మసంస్పర్శం - అత్యంతం సుఖమశ్నుతే ॥ 6-28

పై శ్లోకములో చెప్పినట్లు ఎవడైతే మనస్సును ఆత్మస్వరూపము నందు నిలుపగలుగుతాడో, శివజీవైక్యాన్ని కోరుతాడో వాడే యోగి, వానిచిత్తము విషయముల నుండి విముఖత నొంది శాంతి పొందుతుంది. అందువల్ల వాని చిత్తానికి రజోగుణతమోగుణములైన విక్షేపాలు లేవు. పాపరహితుడయ్యాడు. బ్రహ్మ సంస్పర్శచే బ్రహ్మస్వరూపుడైపోయాడు. అందువల్ల సర్వోత్పప్తమగు సుఖము చేకూరుతుంది.

పరుసవేదని సోకి ఇనుము బంగారు అయినట్లు, యోగాభ్యాసప్రభావము వలన విగత కల్మషుడైన యోగిబ్రహ్మనంద సుఖమును పొందుచున్నాడు. అలాభ్యాస యోగము ద్వారా సర్వాత్మ దర్శనం పొందిన యోగి యొక్క స్వరూప స్వభావముల గురించి భగవానుడు మూడు శ్లోకముల ద్వారా వివరిస్తున్నాడు వినండి.

“సర్వభూతస్థమాత్మానం - సర్వభూతాని చాత్మని ।

ఈక్షతేయోగయుక్తాత్మా - సర్వత్ర సమదర్శనః” ॥ 6-29

ఈ విధంగా యోగాభ్యాసంతో యోగసేద్ధిని పొందినయోగియల్లడల సమదృష్టి గలవాడై తన్ను అన్ని భూతములందు, తనయందు అన్ని భూతములను చూచుచున్నాడు.

యోగి అంటే గోళ్లు జడలు గడ్డాలు పెంచుకొని ఆస్తులు పస్తులు వుండి కొండగుహలలో వుండే వారు గాదు సర్వత్రసర్వాత్మభావ గల్గినవాడని అర్థము. యోగికి గాని జ్ఞానికి గాని బాహ్యవేషం ప్రధానం గాదు. అంతరంగిక ఆత్మ సంపద ముఖ్యము ఆ

విషయాన్నే భగవానుడు మూడు శ్లోకముల ద్వారా తెలుపుతున్నాడు. ఇక్కడ నుండి 31వ శ్లోకం వరకు తత్త్వమసి మహావాక్య బోధ అందిస్తున్నాడు.

అందరికి తానున్నానే సంగతి తెలుసుకాని తాను అనగా ఎవరో తెలిసిన వారు చాల తక్కువ ప్రతివాడు తాననగా ఈ మంసమయ శరీరాన్ని గురించే భావిస్తున్నాడుగాని అఖండమై అపరిచ్ఛిన్నమై సర్వభూతాత్ముడనే భావాన్ని గ్రహించలేక పోతున్నాడు.

ఒకతూరి రామతీర్థస్వామి అమెరికా వెళ్ళాడు స్టేషన్ లో దిగగానే ఒకాయనవచ్చి స్వామి లగేజీ ఏమైనా వుందా అని అడిగాడు. అవును వుంది అన్నాడు. స్వామి ఎంతవుంది అని అడిగాడు 90 కేజీలు వుందన్నాడు. ఏది? ఇదిగో అని స్వామి తన శరీరాన్ని జూపించాడు అడిగిన వ్యక్తి తెల్లముఖం వేసి చూశాడట.

ఆటో రిక్షావాడొకనాడు శ్రీరమణ మహర్షులవద్దకు వచ్చి స్వామి ఈ బండ్లోకూర్చునండి నేను పోటో తీసుకోవాలన్నాడు. అందుకు మహర్షులవారన్నారు. నాయనా! ఇప్పుడుండే బండిచాలదా, ఈ బండికి మళ్ళీ బండెందులకు.

అలాగా! మహాత్ములెప్పుడు కూడా దేహాత్మ భావన వదలి బ్రహ్మాత్మ భావనగల్గే వుంటారు. వారి దృష్టిలో సర్వం వాసుదేవమయం, వారి దృష్టికి ఆత్మేతరమైనది ఏది లేదు. అధిష్టానదృష్టి గల్గిన వారికి ఆరోపితవస్తుజాలాలు, మిథ్యలైపోతాయి. అందువలన నామరూపాలతో తోచు ఈ ప్రపంచమున ఏది ఆ మహాత్ముల మనస్సును ఆకర్షింపజాలదు. తత్త్వమసి అనే మహావాక్యంలో తత+త్వం+అసి, అని మూడు పదాలున్నాయి. త్వంపద వాచ్యార్థము జీవుడు. తత్పద వాచార్థం ఈశ్వరుడు అనిపదం జీవేశ్వరుల ఐక్యతను సూచిస్తుంది. ఈ ఇద్దరికి ఏకత్వ ఉపాధుల దృష్ట్యా గలుగదు. భాగత్యాగలక్షనము చేత ఉపాధులను నిరసించినపుడు, త్వంపద లక్ష్యార్థము అయిన జీవసాక్షి కూటస్థునికని, తత్పదలక్ష్యార్థము ఈశ్వరసాక్షి అయిన పరబ్రహ్మమునకు, నిరుపాధికములకు ఏకత్వము సిద్ధించుచున్నది.

పై శ్లోకమునత్వం పదార్థశోధన చెప్పబడింది. ఈ క్రింది 30 శ్లోకమున తత్పదార్థశోధన చెప్పబడుతూవుంది. పాఠకులు కుశాగ్రబుద్ధితో గ్రహించాలి.

“యోమాంపశ్యతి సర్వత్ర - సర్వంచమయిపశ్యతి ।

తస్యాహంన ప్రణశ్యామి - సచమేన ప్రణశ్యతి ॥ 6-30

అయ్యో ! అర్జునా సర్వభూతములందు నన్ను, నాయందు సర్వ భూతములను ఎవడు చూచుచున్నాడో అట్టివానికి నాకును భేదము లేదు, అనగా! వాడు బ్రహ్మమయ్యే వున్నాడని గ్రహింపుము. మహాకాశము, ఘటాకాశము రెండు వేరువేరుగా అనిపించి నారెండింటి యందు వుండునది ఒకే ఆకాశమే, అలాగే పూర్ణసిద్ధి గాంచిన యోగికి పరబ్రహ్మమునకు వాచాభేదమేగాని వస్తుతః భేదము లేదు. “బ్రహ్మవిత్ బ్రహ్మైవభవతి” అన్నట్లు బ్రహ్మము పొందిన వాడు బ్రహ్మ అయ్యే వున్నాడు.

కావున అర్జునా! అట్టి బ్రహ్మీస్థితిగాంచిన యోగికి నాకును ఏవిధమైన తేడా లేదు. నన్ను విడచి ఆయనగాని, ఆయన్ను విడచి నేను గాని లేము. మా ఇద్దరి సంబంధం విడదీయరాని ఏకస్వరూప సంబంధం.

ఈ విధంగా తత్పదలక్ష్యార్థాన్ని చెప్పి ఇప్పుడు “అసి, పదార్థ నిశ్చయం ఈ క్రింది శ్లోకం ద్వారా బోధిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ సర్వభూత స్థితంయోమాం - భజత్యేకత్వ మాస్థితః ।
సర్వధావర్తమానో . పి-సయోగీమయివర్తతే ॥ 6-31

అన్ని భూతములయందును నేనున్నానెడి ఏకత్వభావనతో ఒప్పియున్న యోగిపుంగవుడు ప్రారబ్ధవశమున నెట్లెట్లు ప్రవర్తించిననువాడు నన్ను వదలి లేడు.

“ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మనేహనానాస్తికించిన” అనువాక్యమును బట్టి వున్నది ఒకే ఒక బ్రహ్మ, బ్రహ్మోభినవైన దేదియను లేదు. అనియోగినిష్ఠవలన గల్గిన బ్రహ్మజ్ఞానతత్పరుడు, సర్వకాల సర్వావస్థయందును, సమస్తము బ్రహ్మమే అనెడి దృఢభావన వలన సర్వమునందు తన్ను, తనయందు సర్వమును జూచుచున్నాడో అట్టి ఆత్మావలోకనాపరుడు ప్రారబ్ధకర్మ వశమునదే దేహమెట్లెట్లు ప్రవర్తించినను అట్టి ప్రవర్తన వలన కలుగు పుణ్యపాపములకు నంటిక సదా బ్రహ్మమయ్యే వున్నాడు. అట్టి వానికి నాకు భేదము లేదు. ఎందుటాకు గాలిచే కొట్టబడినట్లు అట్టి మహానుభావుని కర్మజాలము లెల్లయోగజ్ఞానాగ్నిచే దహింపబడి పోవుటచే ఆకర్మలెవ్వియు ఆమహానుభావుని బంధింపజాలవు.

సీ॥ ఏ దేశముననైన నేకాలముననైన
నేమి సేయుచునైన నెట్లులైన
నఖిల వికారంబు లా విద్యకంబులు
నేనవికారుండ నిప్రపంచ
నిర్వికల్పాఖండ నిశ్చల నిర్మలా
వ్యయ సచ్చిదానంద మయ నిరీహ
పరిపూర్ణ నిర్గుణ ప్రత్యగాత్మా భిన్న
పరమాత్ముడనటంచు బరమనిష్ఠ

తే॥ సంతతంబును దనుగాంచు సజ్జనునకు
మంత్రతంత్రంబులేల కర్మంబులేల
జపతపోవ్రత దానయజ్ఞంబు లేల
నామవర్ణాశ్రమాభిమానంబులేల.

పుణ్యపాపములుగాని మంచిచెడ్డలు గాని దేశకాలాదులుగాని ఇవన్నియు అజ్ఞానజన్మములే. మాయామయమైన జగదభి మానము గలవారలకే గాని, మాయాతీతులైన జగద్రాంతి లేని మహాత్ములకు ఇవేవియు లేవు.

జగత్తే మాయ అయినపుడు జగద్భాసితములైన నామరూపాలు ఎట్లు సత్యమగును. సత్యము గావని నిశ్చయ జ్ఞానము గలిగిన మహాత్ములకు మంత్రముల తోడగాని, జపతపంబులతో గాని, దానము జ్ఞాదులతో గాని, వర్ణాశ్రములతో గాని, వాటియందు అభిమానముగాని నుండనేరవు అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము.

ఇట్టి మహనీయులు జ్ఞానకాదులవలె లోకశ్రేయస్సు గురించి కర్మల యందున్నప్పటికి, యాజ్ఞావల్క్యాదులవలె సర్వసంగ పరిత్యాగులైనప్పటికి దత్తాత్రేయ అవధూతల వలె, నియమనిష్ఠలు లేక ప్రవర్తించినప్పటికి, సమాధిస్థితులైయున్నను, లేకున్నను, వారు నాస్వరూపులయ్యే వున్నారు. వారెట్లున్నను నాకన్న అన్యముగాలేరు. అంటూ భగవానుడుపై 29,30,31 శ్లోకములలో తత్త్వమని మహా వాక్యాన్ని బోధించి, తనివి తీరని తమకంతో అట్టి పూర్ణ యోగసిద్ధ పురుషుని గురించి ఇంకా వర్ణిస్తున్నాడు.

“ఆత్మాపమ్యేన సర్వత్ర - సమంపశ్యతి యోర్జున,

సుఖంవాయది వాడుఃఖం - సయోగీ పరమోమతః ॥ 6-32

సర్వప్రాణుల సుఖదుఃఖములు తనవిగా భావించి సమహితత్వమున మెలగువాడె యోగులలో శ్రేష్ఠుడని నా అభిప్రాయము.

అన్ని రూపులు తన రూపమని నిశ్చయజ్ఞానం గల్గి అన్ని ప్రాణుల సుఖదుఃఖాదులు తనవిగా భావించే అఖండాత్మ స్వరూపం అందరికి గలుగదు. అట్టి మహత్ భాగ్యము ఏ పుణాత్మునికో తప్ప, ఆ స్థితి పొందటానికి తగిన కృషి చేయాలెననే గీతాసందేశము.

“తనయందు సకల భూతములందు నొక భంగి సమహితత్వంబున జరుగువాడు” అని భాగవత సందేశము. తోటి ప్రాణిని తనతో సమానంగా, జూచువాడు, గుండెనిండా కరుణ, దయ, గలిగినవాడు, అర్చులకు చేయూతనిచ్చువాడు అకలి కొన్నవారికి పట్టెడన్నం పెట్టువాడు జీవత్వంలో శివతత్వంను చూచినవాడు, జీవారాధనే శివారాధనగా భావించినవాడు సర్వాత్మ భావం పొందినవాడను కోవాలె, వాడే నిజమైన భక్తుడు జ్ఞాని యోగి కాగల్గుతాడు.

సర్వాత్మ భావనలేని వాడు కళ్లు మూసుకొని వెలుగును వెతుకువాని వలె పరమాత్మను పొందలేడు. ముక్తి అంటే సదాచార జీవనం మాత్రమే గాదు. సర్వాత్మ భావము, అని డాక్టర్ సర్వేపల్లి రాధాకృష్ణగారు అన్నారు.

క॥ బరులేయువి యెనరించిన / సరపరయస్రియము తన

మసంబునకగు తా / నొరులకవి సేయకునికి / పరాయణ

ము, పరమధర్మ పదములకెల్లన్, అని భారతం.

ఏది నీకు యితరులు చేస్తే సహించవో దానిని ఇతరులకు నీవు చేయకుండుటే పరమధర్మము.

అందరిలో వుండేది ఓకే అత్తు కాబట్టి ఇతరులకు చేసిన అపకారం కాలాంతరములో నీకే చేరుతుంది. “అహింసా పరమోధర్మః” అని వేదవచనం, గాన సర్వాత్మ భావం. గల్గిన మహానుభావుడే నిజమైన యోగిపుంగవుడు. ఈ విధంగా భగవానుడు, యోగీయుంజీతనతతం అనే సాధనాస్థితి నుండి పూర్ణయోగ సిద్ధివరకు, కావలసిన బహిరంగ అంతరంగ సాధన ప్రక్రియ గురించి సంపూర్ణ యోగఫల ప్రాప్తి వరకు సాంగోపారంగము గాదెల్పిన, అదివినన అర్హునకు సంశయంగల్గినది. సంశయమున్న మనసులో నిశ్చయజ్ఞానముగలుగదు. కాన తన సంశయమున భగవానునకు నివేదించు కుంటున్నాడు.

సాధకులైన వారు వేదాంత శ్రవణమునందు సంశయము పొడసూపిన వెంటనే దాన్ని సద్గురువుల సన్నిధిలో అడిగి సంశయనివృత్తి గావించు కొనవలయును. అట్లు గాక అర్థంకాక పోయిన అర్థమైనట్లు తలలూపుతూ సంశయం కలిగినా అడుగుటకు సిగ్గుపడే, తన గొప్పతనానికి లోటు అనో అహంకారంతోనో ఉంటే అట్టివారికి గురువల ద్వారా పొందవలసిన నిశ్చయజ్ఞానం కలుగకపోగా జన్మ వ్యర్థమైపోతుంది. కావున బుద్ధిమంతులు, సంశయము కల్గిన వెంటనే సమయాసమయములు గమనించి అడిగి తెలుసుకొనుట మంచిది.

అర్హునుడు తనకు గల్గిన సంశయాన్ని భగవానుని అడుగుతున్నాడు.

**శ్లో॥ యోగీ యం యోగస్త్వయా ప్రోక్తః / సామ్యేన మధుసూధన ।
ఏతస్యాహంనపశ్యామి । చంచలత్వాత్ స్థితిం స్థిరామ్ ॥**

మధుసూధనా ! నీవు చెప్పిన సమత్వరూపమగు యోగము మానసిక చంచలత వలన కుదిరి నిలుచుటకడుంగడం కష్టము. ఎందుకంటావా మనసు ఇదిమితమని ఒకదాని మీద ఒక క్షణకాలం కూడ నిల్వదు. మహా చపలమైనది. గృహమేని సవతులు గలచునట్లు ఇది మహాగయ్యాళిలో నెంబరువన్, దీని రాపిడి అంతింతరానిది, జీవుని ముప్పుతిప్పలు బెట్టి మూడు చెరువులనీళ్లు త్రాగిస్తుంది దీనిని బట్టి నిల్పుట, గాలిని మూటగట్టినట్లు ప్రయాసేగాని, ఫలితం లేదు. అనిపిస్తుంది నాకు, కోటి కోటి ఉపాయలతోనైనా దీని కూడగట్టడం సాధ్యముగాదని భావిస్తున్నాను. సముద్రాన్ని పానం చేయుట కంటెను, మేరుపర్వతమును పెకలించుట కంటెను, అగ్నిని మింగుటకంటెను, మనోనిగ్రహము మహాకష్టతరమైన పనిగా భావిస్తున్నాను. ఈ సంశయమును దీర్చుటలో నీకన్నచేరవరు అవులు గలరు. వాసుదేవా? కృపతోనాసంశయనివృత్తి చేయగోరుచున్నాను.

సాధకస్థితిలో మనసుచేయు అగడములు అపారము దీనిపోకడలు గమనించుట నీటి జాడలు గమనించుట వంటిది. ఎన్ని జన్మల నుండియో, జీవుని వెంటాడుతూ జన్మలకు జన్మలు దాటవేస్తున్న మహామాయావి. “మనము నాపియంతర్ముఖము జేసి యనవతరము, నిశ్చలసమాధి నిష్ఠచే నిలుపరాదు! అని సీతారామాంజనేయ సంవాదము మరియు

**చ॥ అలయకసప్తవారిధులనావలి కీవలికొక్కరీతిగా
గలయగనీదవచ్చును, నఘంబులనచ్చనగుండ్ల గాగరం**

బులగొనియాడవచ్చు సభమున్ గబళింపగవచ్చుగాని యి
య్యలనమలనన్మయోగము గ్రహింపగరాదు దలంపనేరికిన్ ॥

సప్త సముద్రములైనా అవలకివలకి బక్కరీతీగా ఒకేతూరి ఈదవచ్చును. మేరుపర్వతాన్ని ఎత్తి, గుండ్లమాదిరి చేతలపై నాడించవచ్చును. ఆకాశాన్ని కబళింపవచ్చును గాని ఈమనస్సునాపి అంతర్ముఖంచేసి అమనస్కం గావించుట మహాదుస్తరము, దుర్బేద్యము.

అయినను భగవదను గ్రహమము, సద్గురు దేవులకృపగల్గినచో.

శమదమాదులుగల్గి గురూపదిష్ట మార్గములో శ్రద్ధా విశ్వాసములతో వైరాగ్యోపేతులై సాధనగావించు తీర్థము ముక్తుత్వము గల్గినవారికి పుష్పము యొక్క రేకులు విడిపించుట కంటె, కనురెప్పలు మూయుటకంటె మనస్సును, ఆత్మయందు నిల్పి అమనస్కము గావించుట సులభము అని చెప్పబడినది.

అలా అడిగిన అర్జునునకు సమాధనమిస్తున్నాడు.

“అసంశయం మహాబాహో / మనోదుర్విగ్రహంచలం । 6-38

అభ్యాసేనతుకౌంతేయ / వైరాగ్యేణచగృహ్యతే ॥

గొప్ప బాహువులు గల ఓ అర్జునా ! నీవు చెప్పినట్లు మనస్సు చంచలమని దానిని నిగ్రహించుటకష్టమనే మాటనిజమే, అయినా అభ్యాసము చేత ఆ మనస్సును స్వాధీనము చేసుకోవచ్చు. శక్తితోకన్న యుక్తితో దాన్ని వశం చేసుకోవాలె.

“అభ్యాసవైరాగ్యాభ్యాంతన్నిరోధః” అని పతంజలి యోగ సూత్రము, అభ్యాస వైరాగ్యాలతో మనస్సును నిరోధించవచ్చును. అభ్యాసముతో, లయావస్థను, వైరాగ్యముతో విక్షేపావస్థను నిరోధింపబడగా చిత్తవృత్తి శూన్యమై యోగమునందు మనసు నిష్ఠకుదురుతుంది. అభ్యాస ప్రభావముతో లోకములో సాధించరానిదేలేదు.

ఓయీ శత్రు భయంకరా! అభ్యాసంవల్ల గదా నీవు అస్త్ర విద్య యందు ఆరితేరిన ఆరివీర భయంకరుడయ్యావు. ఫలాక్షుని సైతము అస్త్ర విద్యలో యెదుర్కొనడం అస్త్ర విద్యాభ్యాసము వల్లనే గదా! కాబట్టి అభ్యాసవైరాగ్యముల రెండింటి చేత మనస్సును నిగ్రహింపవచ్చు. అయితే హఠముతోగాక క్రమముతో దాన్ని చంచలతను పోగొట్టవచ్చును. నీబాహుబలం దాని ముందువనికీరాదు. దానికి అభ్యాసము మహా అంకుశం, వైరాగ్యం అభ్యాసానికి కవచం లాగా పనిచేస్తుంది. ఈ రెండిటితో మనసును జయించవచ్చు.

మనోనిగ్రహానికి సాధకుడు వాని అధికారాన్ని బట్టి సగుణధ్యానమో, నిర్గుణధ్యానమో, ఏదో ఒకటి ఎన్నుకొని దాన్ని బాగా అభ్యాసము చేయాలె. ఉత్తమాధికారియైన వానికి నిర్గుణ ధ్యానాభ్యాసంమంచిది. దాన్నే బ్రహ్మభ్యాసమంటారు.

“తచ్చింతనం, తత్కథనం - అన్యోన్యంతత్రప్రబోధనం ।

ఏతదేకపరత్వంచ - బ్రహ్మభ్యాసం విదుర్బుధాః” ॥

మనసుతో బ్రహ్మను గురించి చింతించడం, వాక్కుతో బ్రహ్మను గురించే చెప్పుకోవడం, బ్రహ్మను గురించే శ్రవణం చేయడం, అదే ఒక పిచ్చిలాగా అయిపోవాలే లేదా ప్రహ్లాదునిలాగా ఇష్ట దైవాన్ని అయినా ఆయన రూపురేఖలన్ని మనసుతో హృదయం నందు కల్పించుకొని అయినా! ధ్యానం చేయవచ్చు.

నాదాను సంధానంతో కూడ మనస్సున్న స్వాధీనం చేసుకోవచ్చు ఇది వారి వారి అధికార భేదాన్ని బట్టి సద్గురువుల చేత నిర్ణయించుకొనవలెను. ఇక రెండవది వైరాగ్యం, యోగాభ్యాసానికి, భక్తికిగాని, జ్ఞానానికి గాని ఈ వైరాగ్యం వుండి తీరవలసినదే వైరాగ్యం లేనిదే ఏది సాధింపబడదు. ప్రాపంచిక విషయాదులపై విముఖత గల్గియుండుటమే వైరాగ్యము.

ప్రపంచము జననమరణాదివికారములు గలది అని తెలుసుకొన్న వానికి ప్రపంచము నందు వైరాగ్యము కలుగుచున్నది. వైరాగ్యమునకు ముఖ్యస్వరూపము విషయములపై విముఖత, అనగా యేహ్యభావం గల్గియుండుటయే, విషయములు దుఃఖ పూర్తిములు, దోషయుక్తములని తెలిసికొనిన వానికి వాటి పై విరక్తి జనించుచున్నది.

వైరాగ్యము పరమనియు, అపరమనియు రెండు విధములు అందులోన పరవైరాగ్యం యేతమానము, వ్యతిరేకము, ఏ కేంద్రియము, వశాకారము అని నాలుగు భేదములతో విభజింపబడుచున్నది.

ఈ లోకమునకు సంబంధించిన విషయములు స్రక్చందనవ వనితాదులు, వేదములో చెప్పబడిన, స్వర్గాదులు పరలోకమునకు సంబంధించినవి. వీటియందు ఆసక్తివున్నను వీటిలో సారమేమిటి, అసారమేమిటియను విషయమును గురు శాస్త్రముల ద్వారానెఱుంగవలయునను, ప్రయత్నము యతమానవైరాగ్యము.

తనమనస్సునందున్న దోషములలో నభ్యాస వివేకము చేతనెన్ని పరిపక్వములైనవి, ఇకనెన్ని మిగిలియున్నవి. అని విచారించుట వ్యతిరేక వైరాగ్యము.

ఇహ లోకపరోలక విషయసుఖములందు దుఃఖమును తెలుసుకొని వాటి ప్రవృత్తి వదలి మనస్సు నందు త్యాగం గల్గి వుండుట ఏకేంద్రియ వైరాగ్యము.

ఏ విషయములందును సంస్కారూప ఆశనుగూడ వదలియుండుట పశీకార వైరాగ్యము ఇదియే అపర వైరాగ్యము, ఈ వైరాగ్యము అష్టాంగ (యమ, నియమ, ఆసన, హిపాణాయామ, ప్రత్యహార, ధారణ, ధ్యాన సమాధులు) యోగాములుగా అని అష్టాంగములతో కూడి యున్నది. 8 విధములకు సాధకముగను, సంప్రజ్ఞాత సమాధికి, అంతరంగముగను, అసంప్రజ్ఞాసమాధికి, బహిరంగ సాధనముగా జెప్పబడినది.

ఇట్లు అభ్యాస వైరాగ్యములు ఏక కాలములోనే సాధకుడు అలవచుకుంటు రావాలి. వైరాగ్యము విధ్వంసక వద్దతి. అభ్యాసము విధాయక పద్ధతి, కావున రెండింటిని అలవరచుకోవలయును.

“అభ్యాసవైరాగ్యాభ్యాంతన్నిరోధః”

అని పతంజలి యొక్క యోగ సూత్రము అభ్యాసవైరాగ్యములచేత సుఖదుఃఖమోహరూపమైన ప్రపంచానుభవమును కలుగజేయు వృత్తులను, ఆ వృత్తులకు కారణమైన చిత్తమందులయమొందించుటయే చిత్తవృత్తిని నిరోధమనబడుచున్నది. అభ్యాసము చేత వృత్తుల యొక్క విముఖత సిద్ధించుచున్నది మరియు వృత్తియనగా! బుద్ధి అయోయింద్రియములలో నుండి వెలువల ప్రసరించుట, ఇట్లు ప్రసరింపనీయక పోయిన యడల వృత్తులు అంతర్ముఖములై తనకు కారణమగు చిత్తము నందు శక్తి (సూక్ష్మ) రూపమగుచుండును. విషయములందుడు దోషములను కనుగొనుట వలన పుట్టెడి వైరాగ్యము చేత విషయములలో దగుల నీయక విముఖత నొందించును. అభ్యాసము వలన చిత్తమును స్థిరముగా నుండునట్లు దృఢీకరింపజేయును. కాబట్టి చిత్తవృత్తి నిరోధము అభ్యాస వైరాగ్యములను, నీరెండిటి చేతనే కలుగునని తెలియవలెను.

“అసంయతాత్మనాయోగో - దుప్రప్రాప ఇతిమేమతిః ।

వశాత్మనాతుయతతా । శక్యోవాప్తము పాయతః ” 6-36

లెస్సగాని యమింపబడని మనస్సుగలవాని చేత ఈ యోగం పొందుట సాధ్యము గాదని నా అభిప్రాయము, ప్రయత్నము చేత స్వాధీనమైన మనస్సు గల వాని చేతనే ఉపాయమువలన ఈయోగము పొందుటకు సాధ్యమగును.

వాస్తవమున సంయమనములేని వారికి చపలచిత్తులకు యోగముకుదురదు. సంకల్ప ప్రవాహమును దాటిన మహాత్మునికే ఈయోగము కుదురును గాని ధ్యానమున కూర్చున్నది మొదలు సంకల్ప ప్రవాహమున కొట్టుమిట్టాడు వానికి యోగమెన్నటికి కుదురదు.

మనోమారుతములకు అవినిభావ సంబంధముగలదు. శ్వాసప్రకోపము ఎక్కువెక్కువ సంకల్పాలకు కారణముగాన సంకల్పముడుగవలెనన్ని శ్వాసపరిమితి తగ్గవలెను. ప్రతివారికి నాసికాగ్రము నుండి బయటికి పండ్రెండు అంగుళములు శ్వాసవెళ్ళి అక్కడలీనమై, మళ్ళీ నాసికమునకు పండ్రెండు అంగుళముల దూరమున ఉద్భవించి నాసికాపుటముల గుండా హృదయమున గల అంతరవేష్టి (నాడీ చక్రం) చేరి అక్కడ లయించును. హృదయమునగల అంతరవేష్టి అనే నాడీ చక్రమందే పరమాత్మ వుంది. ఈ ప్రాణవాయువును ఆకర్షిస్తూ వున్నాడు. అంతర్ వేష్టి నుండే పరమాత్మ దేహమునగల 72 వేల నాడులకు చైతన్యాన్ని ప్రసాదిస్తూ వున్నాడు.

నాసికా పుటముల గుండా శ్వాసవెళ్ళి హృదయమునగల పరమాత్మను రోజుకు 21600 సార్లు ముట్టి వస్తూవుంది. అట్టి శ్వాసపై సాధకుడు మౌనముగా ఆసనమున కూర్చిండి కనులు మూసి, మనసును శ్వాసపై నిఘావుంచి చూచినట్లుతే శ్వాసతో చేరి మనస్సు నేరుగా హృదయమున ప్రవేశించి పరమాత్మను, ముట్టి క్రమక్రమంగా మనసు

హృదయస్థమైన పరమాత్మ యందు లీనం కాగాలదు. “ఉపాయతః” అని ఈ శ్లోకమున ఈ రహస్యాన్ని గురించే చెప్పబడినది. మనసును అంతర్ముఖము చేయుటకు ఇదియే ఉపాయము. ఈ ఉపాయముచే సాధకుడు సాధన అభ్యసించినట్లైతే మనోమారుతములు, (శ్వాసమనసు) రెండు ఏకమై పరమాత్మను పొందగలరు. మనోమారుతములు రెండు ఏకమై అంతర్ముఖమై ప్రత్యగాత్మ యందు లీనమగుటయే సమాధి అనబడును. ఈ సమాధిని యోగి అభ్యసించక కోటిసార్లు బ్రహ్మమును గురించి శ్రవణంచేసినను సరియే ఈ సమాధి నొందనిదే సమ్యక్దృష్టి (నిశ్చయజ్ఞానం) గలుగనేరదు.

యోగికి సమాధియే పరమలక్ష్యమైయున్నది. సమాధి సాధించనిదే మోక్షము గలుగనేరదు. మనసును, ఇంద్రియములను నియమించినవాడై తీవ్ర మోక్షా పేక్షగలవాడై అపరవైరాగ్యపరుడై, కాలము యొక్క విలువను గుర్తెరిగి, కాలమును వృథా చేయక శ్రద్ధావంతుడై పై జెప్పబడిన యోగయుక్తిని ఆశ్రయించి యోగమభ్యసించవలెను. ఇట్టి యోగము చేతనే మోక్షము కరతలామలకము గలదుగాని, వేరు ఉపాయముతో కలుగనేరదు.

యోగమును గురించి మాటలు చెప్పుకొన్నంతమాత్రమున యోగసిద్ధివైన్నటికిని గలుగనేరదు. అన్నము భుజించినవారికే ఆకలితీరునుగాని, పాక వర్షన చేతపాకశాస్త్రము కంఠస్థం చేసి నంతమాత్రమున ఆకలి తీరునా! అట్లెన్నటికి దీరదు.

**తే॥ రాజితానంద తారకరాజయోగ
పావనసమాధిలేనిచో పరమశుష్క
తర్కవేదాంత వాదతత్పరుల చేత
నింద్రియమనంబులు వినిగ్రహింపబడునే**

బాహ్యేంద్రియ, అంతరింద్రియముల విజయము గలిగి అత్యసాక్షాత్కార మునకు యోగమొక్కటియే మార్గము. యోగ సమాధియే కాలపరిపక్వముచే జ్ఞానసమాధియై ప్రకాశించగలదు. యోగ సమాధి లేక జ్ఞానసమాధి గలుగ నేరదు అని సాధకులు గుర్తెరుంగవలయును.

**తే॥ జండివడి బుద్ధిలో వెలినిండి మిగుల
దట్టమైనట్టి యజ్ఞాన తమముదెగునె
తర్కిత విచిత్ర శబ్దబోధంబువలన
ఫలితయోగాను భవదృష్టివలన గాక.**

మొదటనుండి గీత అనుష్ఠాన వేదాంతమే బోధిస్తూ వుంది. శుష్కవేదాంతమునకు అసలు అవకాశమే ఇవ్వలేదు. కాన మోక్షాపేక్షపరులు అనుష్ఠాన వేదాంత పరులు గావలయును. యోగం యొక్క జ్ఞానాన్ని గురించి చెప్పుతున్న భగవంతుని మాటలు వింటున్న అర్జునుడు మళ్ళీ సందేహంలో పడ్డాడు. సందేహం వినేవానికి గాని అసలు వినని వానికి,

పరధ్యానంగా వుండే వానికి సందేహమెలా కలుగుతుంది. కాబట్టి అర్జునుడు మళ్ళీ సందేహంలో పడ్డాడంటే భగవానుని మాటలో అక్షరం వదలకుండా ఏకాగ్రంగా వింటున్నాడని అర్థము. అర్జున ఉవాచ :

శ్లో॥ అయతిః శ్రద్ధయాపేతో, యోగాచ్చలితిమానసః,
అప్రాప్యయోగినంసిద్ధిం / కాంగతింకృష్ణగచ్ఛతి”

కృష్ణా ! ఈ యోగధ్యానమునందు శ్రద్ధగలవాడై యుండి కూడ, ప్రయత్న బలము కొఱబడుటచే పూర్ణసిద్ధిని పొంద జాలక నడమంత్రమున యోగమునుండి జారిన వాడు యేగతిని పొందును.

అలా పట్టుదప్పి యోగమార్గమునుండి జారిన యోగ భ్రష్టుడు రెండిటికి చెడిన వాడై, చెదిరిన మేఘమువలె వ్యర్థుడు కాదా? ఈ నా సందేహమును తుదముట్టి నివారింపుము. ఓ కృష్ణా నా సందేహమును తీర్చుటకు నీవు తప్ప వేరు దిక్కులేదు.

యోగ భ్రష్టుడు అనేమాటలో రెండు అర్థాలు వున్నాయి. ఒక రకం వాడు సిద్ధి పొందక ముందే దేహాన్ని విడచినవాడు, రెండవవాడు యోగం నుండి జారి మనస్సు ప్రాపంచిక విషయములచే సంసారమున బడినవాడు. వీరి జీవితములు ఇహపరాలకు చెందకపోవలసిందేనా, లేక ఏమైనా కొంచమైన సర్గతి వుందా? అని అర్జునుని ప్రశ్న.

మొదటివాడు సంసార నుఖాలవదలి యోగము సిద్ధి పొందకముందే మరణించుటచే వానికి పరలోకగతులు లేవు. రెండవవాడు యోగం నుండి భ్రష్టుడై సంసారములో ప్రవేశించుటచే వానికి పాపలోకాలగతి తప్పదు. గదా? అని అర్జునుని సందేహం, ఆయనకే గాదు అందరికీ కలిగే సందేహం కూడ.

అందుకు భగవానుడు తన శ్రీముఖంగా చెప్పుచున్నాడు.

శ్లో॥ పార్థ ! నై వేహనాముత్ర / వినాశస్తస్య విద్యతే ।
నహికల్యాణకృత్ కశ్చిత్ / దుర్గతంతాత , గచ్ఛతి ॥ 6-40

పార్థా! యోగ భ్రష్టునకు ఇహపరములలో యొక్కడను చెడులేదు. నాయనా! మంచి చేసుకొన్నవాడు యెప్పుడును చెడిపోడునుమా!

యోగసిద్ధిని పొందకనే మరణించినవాడు, వుణ్ణావంతుల కర్మములైన స్వర్గాదిలోకములందు చిరకాలము సుఖించి, మీదట పవిత్రులగు శ్రీమంతులయి౯టనో లేక, ప్రజ్ఞావంతులగు యోగుల ఇండ్ల యందైనను, జన్మించును, నిజమునకు ఇట్టి జన్మలు లోకమున అరుదు. అట్టివాడు వెనుక జన్మమున వదలిన యోగ బుద్ధిని మళ్ళీ పొంది ఈ జన్మమున పూర్ణసిద్ధిని పొందుచున్నాడు.

హిందూ మతానికి ముఖ్యమైన పునర్జన్మ సిద్ధాంతాన్ని కర్మ సిద్ధాంతాన్ని ఈ 41వ శ్లోకం, 42 శ్లోకముల బలపరస్తూవున్నాయి. కొన్ని మత సిద్ధాంతములు పునర్జన్మ సిద్ధాంతమును ఒప్పురు. అలా పునర్జన్మను నిరసిస్తే! అకృతాభ్యాగము దోషము 2 కృతి విప్రణాశమదోషము అనే రెండు దోషాలుగల్గే అవకాశం వుంది.

(1) అకృతాభ్యాగమంటే మనమెప్పుడు చేయనికర్మ ఫలం అనుభవించడం.

(2) కృత విప్రణాశమంటే? మనమెంత ఘోరకర్మచేసినా దాని ఫలతం మనకంటకుండా పోవడం అనే దోషాలు జీవునినెత్తినవడే అవకాశం వుంది గాన పునర్జన్మ సిద్ధాంతాన్ని అంగీకరించి తీరవలసిందే.

ఈ పునర్జన్మ సిద్ధాంతాన్ని గురించి చాలా మందికి అపోహలువున్నాయి. అట్టి అపోహలను తుదముట్టిస్తూ పై శ్లోకములద్వారా భగవానుడు పునర్జన్మ సిద్ధాంతాన్ని ఉద్ఘాటిస్తున్నాడు.

హిందూమత సిద్ధాంత ప్రకారంగా పునర్జన్మ సిద్ధాంతాన్ని కొన్ని సంఘటనల వల్ల ప్రత్యక్ష ప్రమాణాల వల్ల ఇపుడిప్పుడు సర్వమతాలు ఆమోదిస్తున్నాయి.

యోగం నుండి విషయాసక్తిచేత యోగభ్రష్టుడైన వాడు కూడ వానికి నరకలోకాల యొక్క భయం లేదు. అజామికుని వలె వానికి సదృశి వుంది. “స్వల్ప మప్యస్య ధర్మస్య త్రాయతే మహతో భయాత్” మంచి కర్మలు ఏ కొద్ది పాటైనా ఇహపరలోకాలలో కూడ మంచినే కల్గిస్తాయి. అట్టివాడు దేహత్యాగం తరువాత పుణ్యలోకాలలో బహుకాలం వానియోగ పుణ్యఫలాన్ని బట్టి నివసిస్తాడు. అటు తరువాత తిరిగి భూలోకంలో మంచి శ్రీమంతుల ఇండ్ల యందు జన్మించి భూలోక సుఖాలు అనుభవిస్తాడు. ఈ జన్మలో శ్రీమంతుల ఇండ్ల యందు జన్మించిన వారందరు గత జన్మలో యోగ భ్రష్టులే. అయితే ఆ సంగతి వారికి తెలియదు. శాస్త్రాధ్యయనం ద్వారా మహాత్ముల సాంగత్యముతో జన్మయొక్క విలువను, గుర్తెరిగినవాడు మళ్ళీ ఈ జన్మలోనైనా దృఢతరమైన ప్రయత్నంతో యోగాభ్యాసము చేపట్టి యోగసిద్ధి నోందినచో వాడు పుణ్యాత్ముడే, లేకున్న వచ్చిన జన్మను విషయభోగలాలసతో వ్యర్థం చేసుకొన్న అట్టివానికి మళ్ళీ నీచ జన్మల ప్రాప్తి తప్పదు. అట్టివాడు సుడిగుండమున బడిన క్రిమిలాగా జననమరణాలలో పరిభ్రమిస్తుంటాడు.

ఇక రెండవవాడు యోగము పూర్తికాక ముందే విషయాసక్తుడు కాకుండా యోగబుద్ధితోనే దేహం వదలినవాడు కూడ పూర్వ లోకాలలో అనేక వేల సంవత్సరాలు వుండి మరల మంచి యోగాభ్యాసం గల యోగుల ఇండ్లలో జన్మించి శేషించిన యోగమును పూర్తి చేసుకొని జన్మను చరితార్థం చేసుకుంటాడు.

“శుచినాంశ్రీమతాంగేహే” అని చెప్పుటచేత యోగభ్రష్టుడు పవిత్రులు అనగా శుచి శుభ్రత ఆచారం ఐశ్వర్యం గలవారి ఇండ్లలో ఉద్భవిస్తాడు.

తీవ్రతర యోగసాధకుడు మధ్యలో దేహత్యాగం చేస్తే మళ్ళీ వెంటనే గొప్ప

జ్ఞానుల ఇంద్రియండు జన్మించి ఆ యోగాన్ని పూర్తి చేసుకుంటాడు. దేహాలు మారినా యోగసాధన సంస్కారం అలాగే ఉంటుంది. అందుచేత వారు మరో జన్మలో తాను మిగిలిన యోగాభ్యాసం పూర్తి చేసుకొని తరిస్తారు.

ఒకవేళ తాను జన్మించిన ఇంట యోగాభ్యాసమునకు అనుకూలం లేని పక్షములో పూర్వజన్మ వాసనా బలంతో ఏ ఆశ్రమాలకో, ఏ వనప్రదేశాలకో వెళ్ళి మిగిలిన యోగాన్ని పూర్తి చేసుకుంటాడు. అట్టి పుణ్యాత్ములకు ఎందును చెరువులేదు.

ప్రతిదానికి శ్రద్ధ అవసరము శ్రద్ధగలవాడు లోకాలు గూడ జయిస్తాడు. అటుగాక ఇది నా కర్మ, నాకా అదృష్టం లేదు. అంటు సోమరులైపడియుండే వారికి ఇహం లేదు పరం అంతకంటే లేదు. అట్టి పురుషార్థహీనుడు ఎందును పనికిరాదు.

“ప్రయత్నాద్యతమానస్తు / యోగీనంశుద్ధకల్పిషః ।

అనేక జన్మసంసిద్ధః / తతోయాతి పరాంగతిమ్ ॥ 6-45

అయ్యా! పట్టు వీడక ప్రయత్నించెడి యోగి బహుజన్మ పరిపాకమున సమస్త దోషరహితుడై పరమసిద్ధిని పొందుచున్నాడు.

బుద్ధభగవానుడు పదునాలుగు జన్మలకు సిద్ధి పొందాడు. జడ భరతుడు రెండు మూడు జన్మలకు సిద్ధి పొందాడు. సిద్ధి వారి వారి పట్టుదల శ్రద్ధలపై ఆధారపడి వుంటుంది. యోగం చెయ్యాలనే దృఢభావముంటే అదే క్రమక్రమంగా యోగంలో ప్రవేశింపజేస్తుంది. ముందు ఆసక్తి అవసరము. అన్నిటికంటే పురుష ప్రయత్నం చాలా గొప్పది. పురుష ప్రయత్నం గలవాడు నరకాన్ని గూడ స్వర్గతుల్యంగా మారుస్తారు. నేలపై కూడ ఓడను నడిపిస్తారు. యోగసాధనకు శ్రద్ధగలవారికి యోగం కుదిరినట్లే.

శ్రద్ధ వలననే విశ్వామిత్రుడు అంతటి మహర్షి కాగాలిగాడు. ప్రయత్నం గల వానికి భగవంతుడు సాయం చేస్తాడు. ఇలాగా పట్టు వీడక శ్రద్ధతో యోగం చేయు యోగి విదియ నాటి చంద్రుని వలె, దిన దిన ప్రవర్ధమానుడై సర్వకిల్బిషముల పోనాడి సిద్ధిని పొందుచున్నాడు.

శ్రేయాంసి బహువిష్ణూని అన్నట్లు మంచి పనులకే విష్ణులు జాస్తి అయినా, జంకరాదు. యోగ మార్గములో కూడ ఎన్నో విష్ణులు ఎదురైనా వాటిని ఓపిక పట్టుదల ధైర్యంతో ఎదుర్కోవాలి. భగవతములో బాలధృవునిలాగా, బాల ప్రహ్లాదునిలాగా, కొండంత ఆపదలోచ్చినా చలించని స్థిరత్వముండాలి. ధృవుని తపస్సును విష్ణువరచుటకు దేవేంద్రుడు రాళ్ళ వాన కురిపించాడు. పెనుగాలిచే కులపర్వతాలనే చలింపజేశాడు. అయినా! ద్రువుడు చలించలేదు. పట్టు విడువలేదు. కాననే ఆరుమాసాలకే సిద్ధి పొందాడు. అలా యోగసాధకుడు స్థిరచిత్తుడై యోగ విష్ణుములకు చెలించకముందుకు సాగిపోవాలి.

హఠయోగ ప్రదీప గ్రంథమున యోగ విష్ణుముల గురించి ఈ విధముగా దేల్చబడియున్నది.

శ్లో॥ భయంక్రోధమథాలస్య / మతిస్వప్నాతి జాగరమ్ ।
అత్యాహార మనాహారం / నిత్యం యోగివివర్జయేత్ ॥

తా॥ భయము, క్రోధము, ఆలస్యము, (సోమరితనము) అతనిద్ర అతి జాగరణము, అత్యాహారము, అనాహారము, వీనిని యోగి యెల్లప్పుడును విడువ వలయును.

శ్లో॥ అత్యాహారః ప్రయాసశ్చ / ప్రజల్పీనియమగ్రహః ।
జనసంగశ్చ తౌల్యంచ / షడ్భిర్భోగో వినశ్యతి ॥

తా॥ అధిక భోజనము, పరిశ్రమను గలుగ జేయు కర్మయు, అధికముగా మాట్లాడుట, నియమగ్రహణము, జనసాంగత్యము, చపలత్వము, అనునీయామను యోగమునకు ప్రతిబంధకములు.

మితిమీరిన భోజనము, ఆకలి కధికమైన భోజనము రోగకారణము, తమోగుణమును గల్గించును. పగలు ఎక్కువ కర్మ లాచరించువారికి యోగము కుదురదు. మనస్సుకే యోగము నుండి విముఖత గల్గును. అధికముగ మాట్లాడుట వలన కర్తవ్యమును మరచును. కాలం వృథాయగును.

నియమగ్రహణము అనగా : చస్తీకృత సాన్న్దం వేకువజాముననే చేయకుండుట, రాత్రి భోజనం చేయుట, ఇత్యాది నియముల్లంఘన చేయుటచే యోగమునకే ఉత్సాహం వుండదు. ఎక్కువ జన సాంగత్యము వలన చంచలత గలుగును. కాన యిలాంటి విఘ్నములకు గురికాక సాధకుడు కడు జాగరూకుడై నియమపాలన సడలక యోగమభ్యసించవలయును.

క్రమశిక్షణతో విధి ప్రకారము నిత్యము యోగమభ్యసించుచు వచ్చినచో అతనికి మూడు మాసములలో తప్పక స్వయముగ జ్ఞానముత్పన్నమగును. ఇందుకు సందేహము లేదు.

శ్లో॥ చతుర్థిః పశ్యతేదేవాన్ / పంచభిర్వితతక్రమాన్ ।
ఇచ్ఛయాఽపి పోతికైవల్యం / షష్టేమాసినసం శయః॥

తా ॥ నాలుగు మాసములలో యోగి దేవతలను గాంచును. ఐదు మాసములలో, విశాల దృష్టి రహస్య క్రమమును తెలుసుకొనును, ఆరు మాసములలో తలంచిన మాత్రముననే కైవల్యసిద్ధిని బడయ గల్గును, అనిశ్రుతి ప్రమాణం.

యోగసాధకుడు, ప్రాపంచిక విషయాదుల యందు ఎండమావుల వలె, మిథ్యయని యెరింగి వాటియందు ఇచ్ఛ లేక ప్రపంచము అసత్యమని, బ్రహ్మసత్యమని విజ్ఞాన పూర్వకముగ గుర్తెరిగి, సంగ సంసర్గం, దుర్గుణ దాయకమనియు, సంగవినర్గము, సద్గుణదాయకమనియు, నెంచి ఏకాకిగా యోగమును అభ్యసించవలయును. అట్టి వారికే

యోగ సిద్ధి తప్పక కలుగును. అతడు పెట్టిన బంగారము వలె, అకుంఠిత యోగ ప్రభావము వలన, సర్వ పాపముల నుండి విడబడి పవిత్రుడై ముక్తిని గాంచుచున్నాడు.

శ్లో॥ తపసిభ్యోఽధికోయోగీ జ్ఞానిభ్యోఽపిమతోఽధికః ।

కర్మభ్యశ్చాధికోయోగీతస్మాధ్యోగీ భవార్జన ॥ 6-46

అర్జునా ! యోగి యొక్క జన్మ అపరూపము. ఎన్నో జన్మల పుణ్య ఫలం ఒకరాశిగా కూడిన, వారికే ఈ జన్మ లభ్యమవుతుంది. ఎన్ని యజ్ఞాలు చేసినా, ఎన్ని తపస్సులు చేసినా! కృచ్ఛ చాంద్రాయణాది పాపం పోతుంది పుణ్యం గల్గుచుకొని జ్ఞానం మోక్షం మాత్రం గలుగుదు. ఎన్ని వేదాలు ఏ కరువు పెట్టినా అనుష్ఠాన పరుడు కాకపోతే “భుక్తయేనతముక్తయే” అన్నట్లు అదంతా పోట్లకూడటికే గాని ముక్తిని యివ్వలేవు. వేదశాస్త్రాలు పఠిస్తే కాదు. పఠించిన వేదం అనుష్ఠానానికి వచ్చినపుడే గదయ్యా ఫలం దక్కేది.

కాబట్టి అర్జునా ! నా మాటవిని నీవు యోగివి కవాలి. అంతకు మించిన భాగ్య మరొకటి లేదు. దానికి మించిన శాంతి లేదు.

శ్లో॥ సమాధినా, నయేత్కాలం వృథాచింతాం విసర్జయేత్,

ధ్యానేనవిలయం యాన్తి సంస్కారా బహుజన్మనాం ॥

అనిశ్రుతి, ధ్యానం చేత నకలజన్మల నుంచి రూఢములయిన, సమస్త సంస్కారముల నశించుచున్నవి. కాబట్టి సర్వ చింతనల వదలి ఆత్మ ధ్యానము చేతనే, కాలము పవిత్ర గావించుకొనవలయును. ఇట్టి యోగ జీవితం, ఎవరికి కడసారి జన్మయో అమహాత్మనికే గల్గుచున్నది.

శ్లో॥ యోగినామపిసర్వేషాం మధ్యతేనాంతరాత్మనా ।

శ్రద్ధావాన్ భజితేయోమాం సమేయుక్త తమోమతః ॥ 6-47

కాబట్టి అర్జునా ! చిత్తము నాయందే (అంతరాత్మయందే) ఉంచి శ్రద్ధతో నన్ను సేవించువాడేవడో యోగులందరిలో మహాయోగిగా యెరుంగుము.

చిత్తం వలన పరమాత్మ యందు యోగికి వికల్పబుద్ధి గలుగును. చిత్తము నిశ్చలమైనపుడూ బ్రహ్మమందు నిష్ఠకుదురును. అట్టి నిష్ఠాపరుడు నిర్వికల్ప సమాధిస్థితుడై బ్రహ్మమునే పొంచుచున్నాడు.

అర్జునా ! యోగ సమాధియందు చిత్తమున పూర్ణ బ్రహ్మమునే ధ్యానించు చుండును. అనగా ! బ్రహ్మమయ్యే వుండును. ఇట్లు నిర్వికల్పక సమాధి వలన అనేక జన్మార్జిత పుణ్య వశమున బ్రాపించిన ఈ పురుష శరీరమును, యోగి సఫలము గావించుకొనుచున్నాడు. జన్మనే చరితార్థము గావించుకొనుచున్నాడు. ఇట్టివారే పురుషులలో పుణ్య పురుషుడనిపించుకొనుచున్నాడు.

★ ★ ★

**శ్రీరామకోటి
రామ కృష్ణా నందస్వామి**

ఈడుల బళ్ళాపురం,
సోమందేపల్లి మండలము,
అనంతపురం జిల్లా.

- నామధేయం : శ్రీరామకోటి రామకృష్ణా నందస్వామి
- స్వగ్రామము : క్రిష్ణంగారిపల్లి, పులివెందుల తాలూకా, కడప జిల్లా.
- జననం : 1938వ సంవత్సరము
- తల్లిదండ్రులు : శ్రీయల్లటూరి సాంబశివారెడ్డి,
శ్రీమతి చంద్రమ్మగార్లు.
- విద్యాభ్యాసం : స్వగ్రామములోని ప్రాథమిక పాఠశాలలో 5వ తరగతి
తండ్రి గతించుటచే చదువు ఆగిపోగా, 1956
సంవత్సరములో ప్రయివేటుగా 8వ తరగతి పరీక్ష
ప్రాసె ఉత్తీర్ణుడైరి.
- సన్యాసం : తదుపరి, సత్యాన్వేషణలో దేశ పర్యటన
గావించుచుండగా 1964వ సంవత్సరములో
శ్రీ చిద్దగనానంద స్వాముల వద్ద సన్యాసము
స్వీకరించి, 1969 వరకు పాదయాత్ర సాగించిరి.